

Софи Берар

Лавандулови нощи

Апостроф

СОФИ БЕРАР

ЛАВАНДУЛОВИ НОЩИ

Превод: Людмила Костова

chitanka.info

Прованс — мястото на контрастите и художниците, родината на слънцето, цветовете и ароматите, земя на трубадури и кръстоносци, на булевардни танцьори и щастливи безделници. Историята на семейство Ле Бер се разиграва между Камарг, на югоизток, светските курорти на Лазурния бряг, на юг, и суровите планини, редящи се една след друга в далечината, на север.

Богато на традиции имение, разположено по бреговете на Дюранс, е заплашено от беда и семейството се разделя на два лагера. Между тях избухва борба за надмощие, изпълнена с лъжи и интриги. Посред нея внезапно се появява младата германка Изабел, която ще започне нов живот в Прованс и там ще срещне любовта на живота си...

Рита, тази книга е за теб. За професионалните съвети по всички въпроси, свързани с конете, за надеждната практическа и морална подкрепа и защото благодарение на теб обикнах копъра! Благодаря ти, че те има.

***Който се жени по любов, му предстоят
красиви нощи и ужасни дни.
Провансалска поговорка***

„Ринкинкин“ е всъщност провансалски специалитет — изискан аперитив на основата на праскова, с ванилия и карамел. Използвах това име за имението на Ле Бер, разположено на бреговете на Дюранс, не само защото звучи толкова хубаво, но и защото подхожда на прасковите, които се отглеждат там. Имението, както и семейство Ле Бер, са плод изцяло на моята фантазия, но селото Волон на Дюранс наистина съществува.

ПРОЛОГ

— Точно така трябва да изглежда — каза той и ѝ подаде силно гланцирания проспект, който секретарката му току-що беше сложила на бюрото.

От лицевата страна блестеше снимката на огромна многоетажна сграда, най-забележителното от която беше грамадният стъклен купол. Зад нея имаше палми с разлюлени от вятъра върхове. На гърба се виждаха снимки на причудливи басейни с шадравани и острови от изкуствени растения, младежи в униформи се усмихваха иззад богато заредени бюфети, планини от тропически плодове и хрупкави пилешки бутчета, а под синьото небе се простираше широко, почти безкрайно игрище за голф.

„Хотели «Дивайн» — прекрасни като името си“, беше написано отдолу с червени букви, а до тях се вееше американското знаме.

Жозефин завъртя проспекта между дългите си пръсти.

— Но това е на *Бахамите*, Джон Д., не в Прованс.

— Няма значение — увери я той. — Хотелите „Дивайн“ изглеждат еднакво навсякъде по света, това е нашата запазена марка.

За миг тя затвори очи, за да добие по-ясно представа. Изтри от мислите си величествената къща от естествен камък с капаци на прозорците с цвят на магарешки трън, която някога беше неин дом, и сложи на нейно място хотел „Дивайн“ от Бахамите. Там, където все още се простираха прасковените дървета по равните тераси нагоре към реката, където бяха маслиновите дървета и оградените с лавандула ниви с люцерна, където все още беше непристъпното място на дивата борова гора, Жозефин си представи ниско окосената трева на игрище за голф — зелен килим, стигащ до всички ъгли и ръбове на земята, един най-обикновен парцел.

— Направо не очаквах такова нещо — въздъхна дълбоко тя като човек, който е преплувал дълга отсечка под вода.

— И ти си сигурна, че семейството ти ще се съгласи? — попита Джон Д.

Жозефин тихо се засмя — бисерен, мелодичен смях, който тя можеше да включва и изключва като лампа.

— О, не, няма да се съгласят, скъпи, ще крещат, ще беснеят и ще се тръшкат, но това няма да им помогне. Затънали са до шия. Господин Юго казва, че е само въпрос на седмици банката да ги заплаши с публична продажба. И тогава нашето предложение ще им дойде добре дошло, независимо дали им харесва, или не.

В очите ѝ блесна една от онези светкавици, смесица от детински възторг и женско лукавство, които всеки път възбуждаха Джон Д.

— Ела тук, малка мръснице — каза той и я привлече към себе си. — Понякога наистина ме плашиш.

Жозефин със смях се сгуши в обятията му.

ПЪРВА ГЛАВА

Хамбург, 24 март

— „От двете страни на пътя се редят овощни дървета. Докъдето погледът ти стига, виждаш праскови и кайсии да греят примамливо в листата, подобно на златни топки в коледна елха“ — думите буквално се топяха на езика. Изабел беше прочела това на глас, повече на себе си, отколкото на госпожа Елбман, която не четеше нищо друго, освен „Жълти страници“ и „Гала“, и можеше да бъде заинтригувана от прасковените дървета само ако бяха в градината на принцеса Каролине или на Удо Юргенс.

Праскови да греят като златни топки в коледна елха... Изабел отпусна книгата на скута си и затвори с копнеж очи. Предишната вечер мирният ѝ свят се бе пропукал и сега тя не знаеше дали ще може да го залепи, или ще го остави окончателно да се разпадне. Имаше смътното усещане, че проблемът няма да се реши само с мислене, затова се въоръжи с търпение и се опита да мисли за друго. Например за този обточен с овощни дървета път, за който току-що беше прочела.

Меката светлина на последните слънчеви лъчи рисува дълги сенки по асфалта, във въздуха се носи неописуемият аромат на зрели праскови... Но Изабел не можеше да си представи как стои край този път и вдишва аромата на сладките праскови: силен вятър запрати дъждовните капки към прозореца на всекидневната, последица от циклон на име „Яков“, дошъл преди няколко дни на мястото на циклон на име „Ингмар“. Не че имаше някаква разлика между „Яков“ и „Ингмар“: и двата бяха ветровити и дъждовни. От пролетта, която според календара беше настъпила преди четири дни, нямаше и следа.

— За малко да ми се доядат праскови. — Госпожа Елбман напръска масичката пред Изабел с политура за мебели, а тя миришеше на препарат за импрегниране на обувки. Политурата, не госпожа Елбман. Последната миришеше на Тоска. И то доста остро. Изабел отвори отново очи и издърпа книгата от пъргавия парцал на госпожа Елбман.

— Това да не е пътеводител? — осведоми се госпожа Елбман.

— Не, готварска книга е — рече Изабел и в гласа ѝ отново се прокрадна нотка на копнеж. — Готварска книга за Прованс. „Мястото на контрастите и художниците, родината на слънцето, цветовете и ароматите...“ — Тя прочете част от текста на корицата, но госпожа Елбман не забеляза.

— Колко сте поетична понякога — удиви се тя. — Да не повярва човек, че сте данъчен съветник.

— Помощник-данъчен съветник — поправи я Изабел. — А сега съм само домакиня.

— Само... как можахте да го кажете! — Госпожа Елбман поклати глава и удостои капака на рояла „Стейнуей“ със седмичната му доза политура. При което обърна облия си гръб към Изабел. — Коя ли жена не би искала да бъде на ваше място! А и вие не можете да се наречете домакиня. Вие сте светска дама. От висшето общество.

Поне на госпожа Елбман ужасно ѝ се искаше да е така. Нейната отдавна лелеяна мечта беше да работи като икономка при членове на висшето общество, където, според представите ѝ, постоянно се дават тържествени вечери за знаменити, богати и красиви хора и където, току-виж, някой ден на вратата се появил Удо Юргенс и си взел сандвич направо от ръката на Роза Елбман. Изабел не можеше да не се усмихне. Мечтата на госпожа Елбман се споделяше от Фритьоф, мъжа на Изабел, с изключение на онази част с Удо Юргенс. Фритьоф също се стремеше да си намери място сред богатите и красивите. Относно знаменитостите достатъчно му беше да изготвя данъчните им декларации. Но и без много знаменитости нещата във фирмата му вървяха добре. Той я беше поел от баща си заедно с дебела картотека от клиенти, шестима служители и един шефски кабинет, облицован с дървена ламперия. Оттогава всяка сутрин сядаше в коженото си кресло зад бюрото от орехово дърво и знаеше, че трябва да прави точно това, което беше планирал за него баща му. Е, плановите бяха за след десет или двайсет години, но по-миналата година бащата на Фритьоф най-неочаквано получил инфаркт, докато карал мерцедеса си, и се блъснал в една междинна подпора на мост.

Фритьоф обичаше баща си и, разбира се, беше потресен от ранната му смърт, но не можеше да си затвори очите и за многото предимства, съпътстващи този тъжен факт. Благодарение на солидното

наследство, на трийсет и четири години Фритьоф вече беше стигнал там, закъдето други мечтаят цял живот: бизнесът на баща му му гарантираше значителни доходи, къщата му се ползваше с данъчни изгоди, а в банката си имаше солидни спестявания. Фритьоф се гордееше с физическата си красота, с впечатляващо добрия си хендикап и с пълната си с много изискани антикварни и дизайнерски неща къща. Той се гордееше и с жена си Изабел и нейната фигура, на която дизайнерските дрехи стояха възхитително. Изабел имаше безупречни маниери, беше с естествена светлоруса, почти бяла, необикновена коса и дори разбираше малко от сложния бизнес на данъчния съветник.

„Да, мислеше Изабел, за Фритьоф аз съм най-важна след креслата на Филип Щарк.“ Е, и това е нещо.

Госпожа Елбман привърши с полирането на рояла и сега той блестеше като шлифован оникс. Роялът беше една от слабостите на Фритьоф. Той, както и Изабел, не можеше и един „Малък Хенсхен“^[1] да изсвири на него, но при все това му придаваше огромно значение. Най-вече за да впечатли гостите — Фритьоф не си и правеше труда им да обяснява, че изобщо не може да свири на пиано.

Изабел, на която не й се нравеше този блъф, беше решила да започне да взема уроци по пиано и така да оправдае наличието на тази безбожно скъпа покупка в дома им, но Фритьоф беше против.

— Свиренето на пиано е нещо удивително, в случай че го можеш — каза той. — Но ако не го можеш, е ужасно за слушане.

— Бъркаш го с цигулката — възрази Изабел. — Пък и как ще научиш нещо, ако не се поизмъчиш в началото?

— Никак — отвърна Фритьоф. — Такива страхотни пианисти има в концертните зали и на седи — защо трябва да се влага енергия в нещо, в което никога няма да се постигне съвършенство?

В действителност това беше едно от неговите жизнени креды. За Фритьоф всичко трябваше да е съвършено и той нищо не мразеше повече от това, да има наоколо следи от дилетантски опити.

— Защо цял свят се мъчи да рисува нескопосни акварели, когато имаме Пикасо, защо се ваят груби вази, когато могат да се купят хиляди пъти по-красиви, защо трябва сам да си боядисваш стените, при положение че има професионалисти, които ще направят това

много по-добре, просто не ми го побира главата — не спираше да повтаря с въздишка той.

— Може би защото правенето на нещо със собствените ръце доставя удоволствие — отвърщаше Изабел. — Та ти също играеш голф, макар че Тайгър Уудс прави това много по-добре от теб.

Но тогава Фритьоф казваше това, което казваше винаги когато Изабел му изтъкнеше някой железен аргумент:

— Това е нещо съвсем друго.

Беше трудно да се живее според представите на Фритьоф за съвършен живот и при все това да се изпитва удоволствие. Когато се оттеглиха във вилата, Изабел набързо си представи как ще изглежда запустялата градина — как ще си оформи зеленчукова леха, ще отглежда разкошни цветя с красиви имена — нигела, невен, незабравка, лилиум, немезия, шибой... Фритьоф обаче повика озеленител, който да проектира една идеално разпределена, представителна, но лесна за поддръжка градина, в която не се предвиждаше място за зеленчуците и цветята на Изабел.

Още един вихър шибна групата голи брези до терасата. Дърветата се огънаха сякаш до земята.

— Ама че време — мърмореше госпожа Елбман. — Къде се дянат този препарат за почистване на прозорци!

Изабел отново заби нос в готварската книга. *Прованс, с дъх на лавандула и пъпешки, синьо небе над бели скали...*

— Как се случи така с Борис и Барбара — каза госпожа Елбман. Това не беше въпрос, а по-скоро констатация, за която не се очакваше отговор. — Ами горкото детенце на Джени. Как се случи така? Ами това, което направиха с Каролине, лошо, много лошо.

Така или по подобен начин госпожа Елбман обикновено започваше сутрешния си монолог, който тя държеше за свое собствено назидание, но също и за осведомяване на Изабел, защото според нея никак нямаше да навреди, ако господарката на дома е поне малко информирана за новините от „Гала“ и „Жълти страници“. Всяка сутрин Изабел пропускаше това покрай ушите си и от време на време кимаше механично. До съзнанието ѝ достигаха само някои откъслечни фрази от госпожа Елбман.

— ... седем години пълна идилия, а после това... — казваше госпожа Елбман. — Лошо.

Никак не беше чудно, че Фритьоф, при своята пристрастеност към съвършенството, беше назначил госпожа Елбман. Тя изглеждаше точно така, както би трябвало да изглежда перфектната икономка: ниска, закръглена, едрогърда, с бели медицински обувки на краката и с множество кариани, изгладени и колосани домакински престилки. Нейната къса, на руси кичури коса беше подредена в къдрици, които напомняха на Изабел за ваниловите ролца от детството ѝ и извикваха у нея предположението, че госпожа Елбман всяка вечер си ляга с ролки. Безспорно тя беше и професионалистка — знаеше за всички видове политури, които се предлагаха на пазара, от незнани източници се снабдяваше с много специална кърпа от микрофибър и можеше да сервира изящно набодени свински хапки. Разбира се, и претенциите ѝ за заплата не бяха точно скромни, но за щастие, Фритьоф можеше да си приспадне всичко от данъците. Госпожа Елбман беше съвършена във всяко отношение — стига да не се задържаш в едно помещение с нея, което за Фритьоф не беше особен проблем, или да си глухоням. В началото госпожа Елбман лазеше по нервите дори на толерантната Изабел, откакто младата жена беше напуснала работа и бе принудена по цял ден да я търпи.

— ... всички тези жени, които са се реализирали... но това няма да свърши добре... — тъкмо казваше госпожа Елбман и прозвуча също като Фритьоф, макар той никога да не би казал подобно нещо.

Фритьоф по изящен начин бе принудил Изабел да напусне работа и да се отдаде на отглеждането и грижата за децата им. Принципно Изабел също нямаше нищо против това, само дето още нямаха деца.

— Всичко ще си дойде на мястото, когато се дистанцираш от целия този стрес — каза ѝ той, но Изабел вече три месеца бе напълно дистанцирана от стреса, а още не беше бременна. Да не говорим, че работата ѝ никога не е била стресова, напротив, Изабел дори се мъчеше да се пребори със скуката, която все по-често я спохождаше.

Така че не точно работата ѝ ѝ липсваше, никога не я е вършила с особено удоволствие. Липсваше ѝ спокойствието, което цареше в малкия ѝ офис, прекъсвано само от време на време от позвъняване на телефон или бърбене с колеги. Помощник-данъчен съветник — за Изабел и до днес си оставаше загадка защо бе избрала тази професия. Може би защото умееше да работи с цифри, а смятането ѝ действаше

успокояващо. Но имаше толкова други професии, толкова други примамливи възможности — не биваше да слуша чичо Лудвиг и да започва работа в агенцията по данъчни съвети на неговия приятел. Никой не я беше принуждавал. Това си беше просто...

— ... съдба — тъкмо казваше госпожа Елбман. — Безсилни сме срещу съдбата.

Сигурно беше така. Ако тогава не бе отишла в агенцията по данъчни съвети на приятеля на чичо Лудвиг, никога нямаше да постъпи на работа в нейния клон в Хамбург, респективно никога нямаше да се запознае с Фритьоф.

На Изабел никога не ѝ е липсвало въображение, напротив, главата ѝ беше пълна с какви ли не идеи, но пък и никога не е била особено склонна към поемане на риск.

„Освен това детето няма никакво самочувствие“, винаги казваше нейната леля Полет. Леля Полет беше францужойка и сестра на майката на Изабел. Тя и съпругът ѝ Лудвиг бяха отгледали Изабел, след като загуби родителите си на двегодишна възраст. Живееха в Кил и Изабел често им ходеше на гости през уикендите. Там тя спеше в старата си детска стая с изглед към отглежданата с любов градина пред къщата, угоявах я с любимите ѝ ястия и си говореше със своите осиновители ту на немски, ту на френски. Макар да беше женен от трийсет години за францужойка, чичо Лудвиг все още малко разбираше френски, от което леля Полет максимално се възползваше.

Изабел машинално се усмихна при мисълта за тях двамата.

— През седмицата все сме на диета — каза чичо Лудвиг последния път. — Полет мисли, че съм прекалено дебел.

— И не само l'embonpoint^[2] ме тревожи — намеси се леля Полет и после веднага мина на френски. — Не знам дали изобщо ще може още нещо да се спаси. Този човек на младини беше толкова хубав, истински немски бог. А погледни го сега: няма и косъм на главата, но затова пък си има в носа. И напоследък толкова силно хърка, че проглушава ушите ти. Но аз пак си го обичам — продължи на немски тя. — Нали, Лудвиг, ние сме една щастлива двойка стари съпрузи.

Чичо Лудвиг кимна и у Изабел се надигна някакво особено чувство, едва ли не завист. За първи път се опита да си представи какво ще е да остарее заедно с Фритьоф. Представата я изплаши. Как би се справил един маниак на тема съвършенство, какъвто беше мъжът

й, с бръчките, сивите кичури, тлъстинките или направо с някой физически недъг? Изабел подозираше, че накрая собствените му бръчки ще го притесняват по-малко от нейните.

Засега тревогите му бяха свързани с това, че Изабел още не е бременна. Предишната вечер се бяха скарали по този повод.

— Може би трябва да помислим за изкуствено оплождане — каза той, а Изабел усети студени тръпки по гърба си.

— Аз спрях хапчетата едва преди осем месеца, трябва малко повече време...

— Но ако нещо не е наред, ще загубим ценно време в чакане — добави замислено Фритьоф. — Трябва да се прегледаме.

— Не мислиш ли, че малко преувеличаваш?

— Хелга, жената на Хасберг, забременяла веднага след спирането на хапчетата, а Йенс казва, че е достатъчно само да погледне Сабине, и поредното дете вече е на път!

Изабел вдигна вежди и устните ѝ трепнаха в иронична усмивка.

— Може би и ти трябва поне веднъж да ме погледнеш, Фритьоф.

— Много смешно. За всеки случай утре ще се допитам до специалист.

— Ставаш смешен.

— Искам да го чуя от специалист.

— Можеш и сам да отидеш. — При тези думи Изабел силно повиши тон. Обикновено мразеше да крещи, но Фритьоф сякаш винаги оставаше глух по този въпрос. — За нищо на света не бих се захванала да меря температури и да спя с теб по календар. Хормони пък изобщо няма да гълтам, нито ще правя пункция на яйчниците си. Ако не се получи иначе, значи няма да се получи.

— Проблемът е у теб, Изабел — кресна в отговор Фритьоф. Когато тя повишеше тон, неговият глас ставаше направо страшен. — Ти си така ужасно фаталистично настроена, че нищо не можеш или не искаш да направиш от живота си. С всичко се примиряваш. Ако не бях аз, още щеше да носиш дрипи, да си седиш в двустайното апартаментче и да се блъскаш за две хиляди чисто, заедно с извънредните, при „Хайнрих и партньори“.

— Вместо да вися в тази осемстайна къща и да не правя абсолютно нищо? — извика Изабел. — О, да, наистина трябва да съм ти безкрайно благодарна за това. Пък и — добави обидено тя, — пък и

бяха две хиляди петстотин и осемдесет марки, чисто. Без извънредните.

— Изобщо не става въпрос за това. Със своята влудяваща апатия ти всеки път сама си предизвикваш безплодието и аз не разбирам защо трябва да страдат от това *моите* планове за живота — каза Фритьоф, с което окончателно вбеси Изабел.

Само защото още не бе изпаднала в паника, задето не е бременна, осем месеца след като е спряла противозачатъчните, не можеше да я окачествяват като апатична!

— *Моето* безплодие ли? — извика тя. — Моето? Случайно да ти е минавало през ума, че проблемът може да е у теб? И то по всяка вероятност!

— За разлика от теб, аз съм готов да проверя това — отвърна Фритьоф, но тя вече беше излетяла от стаята и шумно бе затръшнала вратата след себе си.

Прекара нощта в една от трите спални, в които госпожа Елбман постоянно опъваше леглата. „За непредвидени гости“, както казваше тя, макар че тук досега не се бе появявал непредвиден гост. Стаята за гости беше едновременно и място за личните вещи на Изабел, които не се вписваха в елегантното обзавеждане на другите помещения. Тя тайничко си я наричаше „моята“ стая, понеже това беше единственото място, където Фритьоф нито можеше, нито искаше да сложи своя отпечатък.

— Може би трябва да се научиш да си правиш по-гъвкави планове за живота — сопна му се тя, когато половин час по-късно той почука на вратата, която Изабел благоразумно беше заключила.

— Изабел, отвори вратата! Не се дръж детински!

— Лека нощ, Фритьоф.

Той почака известно време мълчаливо пред вратата. После попита тихо и студено:

— Ти сега искаш ли деца, или не?

— Разбира се, че искам деца. — Изабел преглътна и се вслуша в собствения си глас. Дали не се долавяше нотка на известна неискреност?

Сякаш едва сега, в този миг, нейният идеален свят получи първата си тънка драскотина.

През последните месеци Изабел все по-често се улавяше, че гледа на мечтата на Фритьоф като на свой личен кошмар. Опитваше да си представи изцапаното високо детско столче сред столовете на Филип Щарк до масата за хранене, детската играчка върху безупречно полирания от госпожа Елбман мраморен под, нападали трохи от бисквити върху безбожно скъпия кашмирен килим — напразно. Очевидно Фритьоф си нямаше представа какъв би бил животът им с деца. Той искаше две бутикови деца — момче и момиче, — които да се впишат перфектно в дома му, в живота му, нещо като говорещи мебели. На Изабел още отсега ѝ ставаше мъчно за неродените им наследници. А за себе си мислеше, че няма да е достатъчно търпелива майка.

Но, разбира се, тогава тя не го каза на Фритьоф.

— Разбира се, че искам деца — повтори. — Но не е задължително да стане веднага. А сега ме остави да спя на спокойствие, тиранино.

Така и не заспа, а лежа будна в леглото и мисли за чичо Лудвиг и леля Полет: за влюбените искри, които блестяха в очите на чичо Лудвиг, щом погледнеше към своята Полет, за усмивката, която повдигаше ъгълчетата на устата на леля Полет, когато говореше за своя Лудвиг, и за топлотата, долавяща се в гласа ѝ, когато казваше: „Ние сме една щастлива двойка стари съпрузи, нали, Луи?“

Лежейки сама в леглото за гости, Изабел си даде сметка, че очите на Фритьоф никога не са блестели, когато я е поглеждал, нито пък ъгълчетата на нейната уста са се вдигали автоматично нагоре, щом е заговаряла за съпруга си.

Пукнатината в нейния идеален свят ставаше все по-широка и по-дълбока, опасно дълбока, докато накрая Изабел разбра, че тези мисли никак не са нови, а само някъде дълбоко замразени в съзнанието ѝ, строго пазени от онази част на личността ѝ, която на всяка цена се стремеше към хармония.

Тя се зави презглава, без ни най-малко да ѝ липсват семейното легло и дишането на мъжа ѝ до нея.

Когато тази сутрин се събуди, Фритьоф вече беше излязъл и госпожа Елбман бе прибрала остатъците от закуската му.

— Трябва да ви предам много поздравии от господин съпруга ви и да ви пожелае приятен ден — каза госпожа Елбман, която изглеждаше малко притеснена.

— Благодаря. — Изабел не си направи труда да скрие, че е прекарала нощта в отделно легло, но за щастие госпожа Елбман не ѝ зададе неудобни въпроси.

Затова пък, сякаш за наказание, монологът ѝ днес продължи по-дълго от обикновено.

Тя тъкмо беше стигнала до частта с новия парфюм, който си купила снаха ѝ — „от Наоми Кембъл, сещате ли се, онази тъмнокожата моделка, мирише на ванилия и на още нещо сладко, което не е за мен, аз си предпочитам моята Тоска“, когато телефонът иззвъня.

— Аз ще отида — каза госпожа Елбман и бързо излезе в коридора. Изабел чу изчуруликването на обичайното ѝ представяне по телефона: — Вие се свързахте с дома на семейство Теген, Елбман на телефона, какво мога да направя за вас?

Изабел не понасяше този високопарен стил и неведнъж се беше опитвала да убеди госпожа Елбман, че едно простичко „Здравейте“ или „Семейство Теген“ е достатъчно. Безнадеждно начинание.

— Господин съпругът ви е — каза госпожа Елбман и ѝ донесе телефона до дивана.

— Господин съпругът ми — повтори Изабел, докато поемаше слушалката. Понякога начинът на изразяване на госпожа Елбман беше наистина изнервящ. „Господин съпругът ви“ звучеше почти като „вашият господар и повелител“. — Какво мога да направя за теб? — попита тя студено.

Госпожа Елбман тактично се отдалечи, но Изабел чу, че веднага след като зави, тя започна да лъска старинното огледало на стената и свещниците, макар отдавна да ги беше излъскала.

— Още ли се сърдиш? — засмя се Фритьоф. — Аз трябва да съм обиденият. Нали ти ме нарече тиранин.

— Бъди си обиден, не ми пречи — каза Изабел.

— Но няма да го направя. — Сега вече Фритьоф не се смееше, а беше минал на своя тон аз-съм-тук-шефът, който иначе използваше само за служителите си. — За разлика от теб, аз се държа зряло и търся решение на проблема ни.

Изабел мълчеше. Решение на проблема — да, и тя беше мислила за това. За нещо, което да залепи пукнатината в идеалния ѝ свят и да пропъди черните ѝ, разрушителни мисли. Но нещо не ѝ се удаваше.

— Какво ще правиш в понеделник следобед? — попита Фритьоф.

— Не знам. — На Изабел не ѝ беше нужно да гледа в календара, за да отговори на въпроса. Дни наред той беше ужасяващо празен. Малкото приятели, които имаше тук, в Хамбург, ходеха на нормална работа.

— Тогава, моля те, остави го свободен — каза Фритьоф.

За един кратък миг Изабел си помисли, че той ще я изненада със самолетен билет. Едно спонтанно пътуване за двама, някъде, където е топло и където пролетта отдавна е настъпила. Разходки по плажа на Коста Есмeралда, прасковени цветове в Прованс...

— Дватама имаме среща при доктор Франгенберг — върна я на земята, преди тя да продължи с мечтите си. — В петнайсет и трийсет. Заради това отмених важна среща с клиент.

— Заради доктор Франкенщайн ли? Кой е той?

— Доктор Франгенберг. Специалист за двойки с неизпълнено желание да имат деца. Обикновено за него се чака месеци наред. Но аз имам връзки...

Изабел го прекъсна недоверчиво:

— Не си го направил наистина, нали? Не и след вчерашния разговор!

— Това не беше разговор, а детинско тръшкане — каза Фритьоф, от което ставаше ясно, че няма предвид себе си. — Така доникъде няма да стигнем. Ако ти не желаеш да погледнеш истината в очите, ще трябва да ти помогна.

— Но... — Изабел онемя. Нямаше смисъл да търси думи. Просто разбра, че пропусканият ѝ идеален свят окончателно беше разцепен и пръснат на множество малки отломъци. Нямаше смисъл да прави каквото и да е.

Гневът ѝ за миг се изпари.

— Фритьоф, съжалявам. Но ти и аз... не трябваше да се женим.

— Изабел, сега ли е моментът да обсъждаме фундаментални въпроси? Доктор Франгенберг ще реши проблема ни, а ти, вместо да се обясняваш и да се вайкаш, можеш просто да си направиш труда да впишеш срещата в календара си.

— Фритьоф, чуй ме, моля те...

— Защо просто не направиш това, което ти казвам? — прекъсна я ядосано той. — Един-единствен път! Сега просто кажи: „Да, скъпи Фритьоф“, вземи един молив и си запиши срещата в календара. Толкова ли е трудно?

— Да, скъпи Фритьоф — повтори монотонно тя и в същия тон добави: — Защото в понеделник, в петнайсет и трийсет вече няма да съм тук.

— Изабел, ще ме побъркаш! Доктор Франгенберг е корифей в тази област. Процентът на неговата успеваемост е сензационен — продължаваше Фритьоф. — А графикът му е препълнен. Както вече казах, без моите връзки щяхме да се вредим при него на кукуво лято. Така че, каквото и да си планирала за понеделник, отмени го! И без това едва ли е толкова важно.

Изабел пое дълбоко въздух не за да каже още нещо, а за да събере достатъчно сили да затвори телефона.

— Изабел, ти да не би пак да се разсърди? — понечи да се осведоми Фритьоф, но линията прекъсна.

* * *

Волон, 24 март

Лоран нямаше бегла представа какво означават думите „ипотека“ и „овърдрафт“, но в контекста, в който ги употребяваха баба му и вуйчо му Корин, му се струваха крайно плашещи и объркващи. Ипотеките изяхдали къщата, поне така твърдеше вуйчо му Корин, а овърдрафтът берял душа.

— Но нали печелим добре — недоумяваше бабата на Лоран. През парапета от ковано желязо момчето виждаше как тя кърши слабите си ръце, целите в старчески петна. — Ти каза, че доходите са толкова големи, колкото отдавна не са били.

— Да, така е — отвърна Корин. — Но дълговете ни са още по-големи. Ако не намерим отнякъде пари, имаме само още една година. Максимум. И после... — Той сви рамене и Лоран усети от своята издигната на четири метра наблюдателница тръпки по гърба си.

Мислено завърши започнатото изречение с подobaваща драматичност: „И после ипochудовищата ще изядат къщата.“ Олеле,

това беше страшно. Лоран беше седемгодишно дете с развинуто въображение и си представяше ипочудовищата като термитите, описани на цяла страница в енциклопедията му за насекомите. Някъде в основите на „Ринкинкин“ дебнеха малките, но опасни ипочудовища, а самите основи се пазеха от тайнствено същество на име Овърдрафт — в представите на Лоран това беше вид огромен мравоядец. За зла участ Овърдрафтът „бере душа“, както каза вуйчо Корин, и ипочудовищата са взели надмощие. Сигурно са много опасни същества, щом могат да гризат изградената от масивен камък къща, която иначе е толкова устойчива! Вероятно баба и вуйчо Корин се нуждаят спешно от пари, за да се снабдят с нов мравоядец. Лоран се наведе напрегнато, за да проследи нататък разговора, но, за негово разочарование, вуйчо му Корин и баба му бяха напуснали салона.

— Може тази година реколтата да надмине очакванията ни и да забравим за всичките си грижи — каза баба, докато слагаше утешително ръка на рамото на Корин.

— Не разбираш, мамо. — Корин въздъхна. — Само чудо може да ни помогне.

Лоран напрегнато хапеше устни.

— Между другото, не беше много разумно да отглеждаме толкова много месести праскови — чу той вуйчо му да добавя, преди тежката тъмна дъбова врата да се затвори след тях.

Лоран скочи шумно на крака. Той беше лежал по корем в прахта, защото преди споменаването на ипочудовищата още беше Смелия планински лъв, изкусен индиански вожд, майстор в дебненето и стрелбата с лък. Светлият кръгъл коридор беше скалисто плато, салонът — лагерът на врага, баба и вуйчо Корин — двама опасни апаши. Никой не беше забранявал изрично на Смелия планински лъв да стои в коридора, но за Лоран беше тръпка да се прави, че му е забранено. При това много внимаваше да не го види някой. И сега, когато отново излезе от скривалището си, отхвърли всякаква предпазливост. Потънал в мисли, той заскача надолу по стълбите до голямата зала.

Крилата на външната врата бяха широко разтворени и Бертран тъкмо внасяше вкъщи касетките от седмичното пазаруване в супермаркета.

— Е, пак ли на война, велики вожде на храбрите тигри? — попита той пътьом, но Лоран дори не трепна.

Макар още да носеше на главата си венец от петльови пера, той напълно беше забравил, че вождът Смел планински лъв изобщо някога е съществувал.

— Я ми кажи, Бертран... — Лоран запристъпва зад стареца към кухнята. — Как се печелят пари?

— Ох, печеленето на пари си е *наистина* сложна работа — отговори Бертран и сложи касетката на кухненската маса, на която седеше лелята на Лоран Матилд и режеше лук. Леля Матилд работеше през седмицата като готвачка в един ресторант в Маноск, но обичаше в петък да готви нещо вкусно за семейството си. — Нали, госпожице Матилд? — попита Бертран. — Печеленето на пари е сложна работа, нали?

— Матилд е единственият човек, който може да реже лук, без да пророни нито една сълза — каза веднъж баба за най-голямата си дъщеря, а майката на Лоран Жозефин промърмори:

— Моята любима сестра Матилд не би се разплакала дори ако ѝ отрежат ръката.

Лоран много се беше впечатлил от това. Наистина никой не беше виждал леля Матилд да плаче, още по-малко са я виждали да се смее. Със своята черна, разделена на път коса, и дребно, продълговато лице, тя изобщо не изглеждаше сурова, а точно така, както Лоран си представяше индианката поради липса на други образци. Затова често си представяше, че ѝ дава достопочтеното индианско име Старо каменно лице и я приема в своето племе. Старото каменно лице обитаваше кухненската шатра на Смелия планински лъв и строго следеше за провизиите. Понякога обаче тя беше така любезна да му пъкне тайно няколко бисквитки или пастетче.

— Сложна, но не и невъзможна — отговори тя.

— Нима? — попита Лоран.

— Разбира се. Не е невъзможно. Пари се спечелят и от лотарията — обясни Бертран. — Или като обереш банка. Или ако получиш наследство. Това е най-лесният начин.

— Все пак повечето хора *работят*, за да получат пари — каза остро леля Матилд, докато оставяше кухненския нож, и с пъргави движения на пръстите прегледа съдържанието на касетката на Бертран.

— Не сте ли донесли киселите млека за леля Жермен, Бертран? Тя яде само това и ако не ѝ се достави, ще гладува. Сега е толкова слаба, като сгъваемо колело е. Направо да не повярваш, че е била дебела като пъпеш! А къде е кухненският парцал? Три пъти изрично ви напомних за него.

— Всичко е тук — отвърна търпеливо Бертран. — Също и киселото мляко с ягоди за старата дама. — После се обърна към Лоран: — Разбира се, че можеш и да работиш, за да спечелиш пари, но моят опит показва, че човек може да остарее и побелее, преди да успее да задели нещичко.

— Нямам толкова много време — рече Лоран и се съсредоточи върху другите предложения на Бертран.

Да спечелиш от лотарията, изглеждаше му малко вероятно, пък и той не знаеше как изобщо се прави това. Наследство също едва ли щеше да получи скоро, понеже лицата, от които зависеше, до един бяха в цветущо здраве. Оставаше възможността за нападение на банка.

— Но ако ме хванат, ще отида в затвора — помисли той на глас.

— Зависи къде ще те хванат — отвърна леля Матилд, която отново се беше навела с неподвижна физиономия над лука си и казваше на Бертран кое къде да сложи от покупките.

— Ако нападна някоя банка в Систерон? — уточни Лоран.

— Да, тогава определено ще отидеш в затвора — съгласи се леля Матилд. — Макар да не мога да кажа нищо добро за банките, бих те посъветвала да не го правиш. Баба ти не ти ли дава достатъчно джобни?

— Напротив, напротив — побърза да я увери Лоран.

Бяха достатъчни за сладкиши и нов звънец за колелото и за странното малко преспание за писма на Анри Жур (Анри беше поискал десет франка за него, но Лоран го придума да му го даде за шест), ала той се съмняваше, че ще стигнат за този особен мравоядец.

— Още ли се прехласваш по онази костенурка? — осведоми се леля Матилд.

Лоран беше видял това впечатляващо животно в един зоомагазин и копнееше на всяка цена да го има. За жалост, то струваше петстотин франка и никой не искаше да му го купи.

— Не! — извика Лоран. — Искам да кажа, да, но нямах нея предвид.

Явно никой не разбираше колко е сериозно положението! Вуйчо Корин беше казал, че „Ринкинкин“ може да издържи само още една година. И какво щеше да се случи после? Ако ипочудовищата не бъдат спрени, земята под краката им ще се натроши. И те ще трябва да се махнат оттук — той и баба, вуйчо Корин, леля Жермен, леля Матилд и Бертран и неговата дебела жена Ермелин, а хубавата стара къща щеше да се срути. Каква ужасяваща мисъл!

— Става въпрос за една по-особена покупка — добави той сериозно.

Фразата „по-особена покупка“ му беше добре позната, по-рано майка му Жозефин често си служеше с нея и Лоран я беше запомнил.

— Две хиляди и петстотин франка за чифт обувки, Жозефин? — извикваше вуйчо Корин и ѝ подаваше някаква сметка. — Сигурно е станала грешка!

— Корин, станал си истински селянин, щом не знаеш колко пари му трябват в днешно време на човек в Париж за чифт прилични обувки — отвърщаше майката на Лоран. — Като те гледа човек, никога не би си помислил, че някога си бил най-ухажваният паркетен лъв в Париж. Както и да е, аз, за разлика от вас, провинциалисти, ходя по светски паркет и не мога да се разхождам по гумени галоши с налепени по тях кокоши изпражнения.

Вуйчо Корин само прехапваше гневно устни. Той не носеше, случайно Лоран знаеше много добре това, гумени галоши с налепени по тях кокоши изпражнения, кокошките бяха грижа единствено на Ермелин.

— Стиснат, тираничен селянин!

— Много добре знаеш, че трябва да пестим, Жозефин — насилваше се да отвърне Корин, при което гласът му звучеше много по-спокойно, отколкото предполагаше изражението на лицето му. Зелените му очи съвсем потъмняваха от ярост.

Лоран беше виждал това у майка си, която имаше същите очи — те можеха да блестят в светлозелено от радост или да придобият матов сиво-зелен цвят от отегчение. Когато Жозефин и Корин се караха, очите и на двамата ставаха толкова тъмни, че цветът им почти не се разпознаваше.

Майката на Лоран не отговаряше на Корин, а само завърташе очи. Понякога се изплезваше, за голямо удоволствие на момчето, на

когото тази гримаса беше строго забранена.

— Мамо, не прави така, иначе лицето ти ще си остане такова — почувства се длъжен да я информира, тъй като точно това му казваше баба, когато се правеше на кривоглед.

Но майка му изобщо не му обръщаше внимание — за нея той и без това през по-голямата част от времето беше някак си невидим и нечуваем. Само понякога внезапно го прегръщаше, притискаше го силно към себе си и шепнеше нежни думи в ушите му. Но в случаи като сегашния тя се съсредоточаваше изцяло върху размяната на съскащи ругатни с вуйчо Корин:

— Разглезена, безотговорна хлапачка.

— А ти, ограничен овощар, нищо не разбираш от живота и от любовта. Не съм ти виновна аз, че вехнеш тук на село като тъпите си праскови. Не можеш да караш всички ни да страдаме само защото на теб не ти е провървяло в живота.

— Жозефин, можеш да мислиш за живота в „Ринкинки“ каквото си искаш — намесваше се по-късно и баба. — Но аз случайно имам сведения, че Прованс е все още много привлекателно място за парижаните. Иначе щяха ли така масово да изкупуват къщите и да се разполагат тук, сякаш са единствени на света? Тук брокерите са повече от пекарите!

Майката на Лоран отново завърташе очи.

— Прованс не е същият, мамо, и тук не е Луберон! Кога най-после ще го разбереш?

— Както и да е — отвърщаше баба. — Можеш да стъпваш на своя светски паркет, с каквото си искаш, Жозефин. Но би било добре, ако си плащаш някои сметки.

— Пак се започва. — Майката на Лоран въздъхваше ядно. — Кога ще спреш да ме упрекваш, че съм се омъжила за погрешния мъж, мамо? Бог ми е свидетел, че съм достатъчно наказана. — На това място тя си правеше труда да хвърли бегъл поглед към Лоран. — Колкото по-скоро поправа тази грешка, толкова по-скоро и вие ще се отървете от мен. Просто погледнете на обувките като на по-особена покупка — те значително ще увеличат възможностите ми да напусна това затънтено парче земя и вашите изпълнени с упрек погледи.

Обикновено с това приключваше спорът, защото майката на Лоран отмяташе глава назад и изтичваше нагоре по стълбата.

— Между другото, не мога да върна обувките, защото вече съм ги носила!

Вуйчо Корин обикновено процеждаше още една тиха ругатня, а баба въздъхваше тежко.

Лоран също въздъхваше, той мразеше тези кавги. След тях майка му дни наред беше в лошо настроение и го забелязваше още по-малко. Не минаваше много време, и те с Корин отново се хващаха за косите по повод следващата „по-особена покупка“. В крайна сметка Лоран отдаваше на конфликтите за по-особените покупки вината, че майка му сега не живее в „Ринкинкин“. Не че тя толкова му липсваше. Откакто преди половин година замина със светлокосия господин Кенеди, тук се беше възцарило спокойствие, ако не се броят обичайните дразги между Бертран и Ермелин, при които Ермелин викаше на мъжа си „старо, вироглаво магаре“, а Бертран пък наричаше съпругата си „божие наказание“.

Не, животът на Лоран беше изключително приятен и без майка му. Той обичаше старата къща с многобройните ѝ стаи и тайнствени ъгли. Дворът с неговите хамбари и обори, градинските лехи и полята, които се простираха върху равни тераси чак нагоре до реката, бяха чудесни места за игра. Лоран не можеше да си представи по-прекрасно място за живеене. До днес, допреди появата на тези ужасни ипochудовища, животът му беше почти идеален.

— По-особена покупка, така, така — мърмореше Бертран и като че ли му беше забавно. — Ами да, тогава не ти остава нищо друго, освен да обереш някоя банка.

— Глупости — каза леля Матилд. — Не му говорете такива неща, Бертран, на тази възраст те още не разбират от ирония.

— Това не беше ирония — отвърна съвсем тихо Бертран.

— Ако ти трябват пари, можеш да работиш — продължи леля Матилд. — Всички хора работят, за да се издържат. Ние, Ле Бер, отглеждаме праскови и кайсии, а Жур дават и стаи под наем на туристи. Господин Юбер печели парите си с хлебарство, господин Арбо отглежда коне, Леонар си имат мебелна работилница...

— А аз бях майстор по покриване на сгради, преди да започна тук като момче за всичко — мърмореше Бертран. — От трън, та на глог, само това мога да кажа.

— Но нали Бертран каза, че човек може да остарее и побелее, преди да задели нещо! — Лоран сбърчи чело и добави неволно: — Пък и аз съм дете. — Обикновено не обичаше да му се напомня, че е едва на седем години.

— Въпреки това пак можеш работиш някои неща — настояваше леля Матилд и остави ножа настрана. — Ако ми помогнеш за леля Жермен, като й почетеш малко от вестника, ще получиш от мен пет франка. Баба, вуйчо Корин или Ермелин сигурно също могат да ти помогнат. Така постепенно ще си събереш пари за по-особената покупка.

— Хм, ясно — каза недотам убеденият Лоран.

Пет франка щяха да му стигнат за две пощенски марки, ала определено нямаше да са достатъчни дори за един нокът на мравоядеца. Но понеже беше добро момче, не искаше да създава излишни грижи на леля Матилд и Бертран, като им разясни основно проблема с опасните животни. Трябваше да има и друга възможност да се сдобие с пари.

И той вече имаше идея. Самата леля Матилд му я подсказа: родителите на неговия приятел Анри Жур бяха преустроили един стар хамбар и даваха стаи под наем на туристи — защо това да не е възможно тук? В „Ринкин“ имаше достатъчно хамбари и други необитаеми постройки.

Изведнъж момчето се разбърза.

— Трябва да вървя, чао.

— Чао. — Бертран погледна съчувствено след него. — Явно по-особената покупка наистина му трябва спешно.

— На тази възраст всичко е спешно — каза Матилд, без да променя изражението си.

— И много мило от ваша страна да го ангажирате с четене на старата дама, че и да му платите за това — добави ухилено Бертран и започна да имитира детското гласче на Лоран: — Д-д-д-дю. Р-р-р-ран, Дюранс. А, Дюранс! — После се върна отново към естествения си глас. — Сигурен съм, че старата дама ще оцени това.

Леля Матилд изви ъгълчетата на устата си леко нагоре и Бертран, който я познаваше добре, знаеше, че това може да мине за усмивка.

— Какво очаквате, Бертран, та той ходи на училище от по-малко от година, а в днешно време там не ги учат толкова бързо да четат,

колкото нас навремето. Все пак на последната родителска среща ни увериха, че Лоран е отличен ученик. А на леля Жермен ще ѝ е все тая какво чете и как чете той. Напоследък тя само му се усмихва блажено и го нарича скъпия малък Рене.

— И кой е скъпият малък Рене?

— Рене беше синът ѝ. Загинал е през Втората световна война също като мъжа ѝ. — Матилд забеляза учудването в погледа на Бертран и добави хапливо: — Да, леля Жермен е имала семейство, а преди това, и особено след това — вълнуващ любовен живот. В никакъв случай не е някоя стара мома, това положение не е обичайно за нашето семейство. Аз съм единственото изключение. — Тя отметна глава назад и го изгледа предизвикателно.

— Да, но вие не сте толкова стара още — отвърна тактично Бертран, ала Матилд забеляза смущението, което предизвикаха у него малко острите ѝ думи.

Бертран беше на служба при семейството ѝ от трийсет години и я познаваше още от момиченце. Въпреки, в известен смисъл официалните им отношения, те бяха най-добри приятели. Бертран ѝ помагаше за задачите по аритметика и я придружаваше по време на езда. И пак той беше човекът, който я утешаваше, когато малката ѝ сестра Жозефин за пореден път я наричаше бостанско плашило и един поглед в огледалото потвърждаваше истинността на думите ѝ. Тя беше бостанско плашило! Бледа, висока като върлина, с непохватни движения като робот — отвратителна!

„Не, Матилд. Ти си прекрасно момиче. Кое бостанско плашило има такава лъскава, къдрава коса? Такава тънка талия? Такива красиви зелени очи? И нима едно бостанско плашило има такава нежна, млечнобяла кожа?“ Тя до днес помнеше тези кротки, сериозни думи на Бертран. В нейните спомени единствено той я намираше привлекателна и я предпочиташе пред палавата Жозефин, която покоряваше с чара си всеки, независимо дали е мъж, жена или дете. До днес почти нищо не се беше променило. Само дето в „Ринкин“ сякаш с времето бе изграден имунитет срещу чара на Жозефин.

Матилд въздъхна.

— Догодина ще стана на четирийсет.

— Знам — каза Бертран. — През юли. Което ще рече, че сега сте точно на трийсет и осем! Ах, как ми се иска отново да бъда толкова

млад! Млад и неженен, без свадлива стара жена, стъпила на врата ми! И без пораснали деца, които ще ми изядат и малкото останала коса на главата. Наслаждавайте се, госпожице Матилд, наслаждавайте се.

— Опитвам се. — Тя отново се наведе над дъската за рязане и започна с голи ръце да разкъсва една глава чесън. — А вие, Бертран, не говорете лошо за Ермелин. Тя не е свадлива стара жена, а истинско съкровище.

— О, да, а пингвините могат да летят — отвърна Бертран.

* * *

Хамбург, 24 март

На партера отново звънна телефонът. Сигурно беше Фритьоф, който не схващаше, че тя просто му беше затворила. Изабел спря на стълбищната площадка и се заслуша в енергично приветливия глас на госпожа Елбман.

— Добър ден, вие се свързахте с дома на семейство Теген. Елбман на телефона. Какво мога да направя за вас?

Изабел нямаше как да чуе Фритьоф от другата страна на линията, но можеше точно да си представи какво казва той: „Да, госпожо Елбман, пак съм аз. Връзката нещо прекъсна. Бихте ли ми дали още веднъж жена ми?“

Явно предположението ѝ се оказа вярно, тъй като госпожа Елбман отвърна:

— Госпожа съпругата ви се качи горе, господин Теген. Да опитам ли да ви свържа с апарата в спалнята? Какво трябва да натисна, ромбоидния бутон и после едно? Така ли? Момент, моля.

Телефонът започна да звъни в спалнята, но Изабел остана неподвижно на стълбищната площадка. Какво още имаше да ѝ казва Фритьоф? В този миг тя не знаеше какво да мисли! Само едно беше ясно: още днес щеше да напусне тази къща.

След цяла вечност тя отново чу гласа на госпожа Елбман:

— Значи никой не вдига, господин Теген. Може би е в банята. Да ѝ предам ли нещо?

Изабел мислено си представи отговора на Фритьоф: „Кажете ѝ, че ако в понеделник не дойде с мен при доктор Франкенщайн, ще се

наложи да взема принудителни мерки!“

— Добре, господин Теген, ще ѝ предам. Още веднъж приятен ден. — Госпожа Елбман затвори телефона, а Изабел побърза да се шмугне безшумно в дрешника и да затвори вратата след себе си.

На най-горния рафт на боядисания в бяло вграден гардероб бяха прибрани куфарите ѝ — четири изящни, наредени една върху друга чанти с различни размери, със съответните им несесери от свинска кожа, с метални тъгълчета и обкови. Бяха още неизползвани, Фритьоф ѝ ги беше подарил за Коледа, с деликатния намек, че са по-скъпи от бижу на Картие. Той ѝ обеща и съответното пътуване — през септември до Ню Йорк и после с кораб нагоре по река Сейнт-Лоурънс, за да се насладят на канадското индианско лято.

Е, очевидно това нямаше да стане.

Изабел извади решително куфарите от шкафа. Най-напред опакова любимите си неща — панталони, рокли, тениски, бельо, чорапи, обувки. За пореден път се удивляваше колко много дрехи притежава. След като напълни първия, най-големия куфар, никой не би казал, че изобщо нещо е вадено от шкафовете.

Изабел леко се обезкуражи. Как ще събере всичко, което ѝ принадлежи тук — дрехи, книги, дебели фотоалбуми, мебели?

Тя остави пълния куфар в дрешника и тръгна с двата по-малки към спалнята. И тук имаше високи до тавана вградени гардероби, в които бяха складирани летни завивки, възглавници, чаршафи и хавлии, грижливо подредени под ръб от госпожа Елбман. Без да съзнава какво точно прави, Изабел издърпа от шкафа едно елегантно карирано кашмирено одеяло и една възглавница и след кратко колебание взе още един чаршаф и едно памучно одеяло.

— Днес може да нощувам в някой гараж — мърмореше тя, поклащайки глава.

После отдели няколко хавлии (всички те бяха снежнобели, от дебел хавлиен плат и снабдени с дизайнерски етикет — Фритьоф ги беше избирал) в куфара, взе си халата от закачалката и го сложи най-отгоре. Така и този куфар се напълни до пръсване. С книгите от нощното ѝ шкафче (беше започнала само една от тях, другите бяха непрочетени), едно джобно фенерче от най-горното чекмедже на скрина („все ще влезе в употреба“, мина ѝ през ума), снимките в рамки на леля Полет, чичо Лудвиг и родителите ѝ, както и трите кутийки с

бижута, се напълни и третият куфар, по-бързо, отколкото ѝ се искаше. В банята Изабел замислено напълни несесера с козметиката си и четката за зъби. И отново се огледа: какво трябваше още да си вземе за всеки случай и какво можеше да остави? Тя остави куфара и несесера и отиде по коридора в гостната, където прекара изминалата нощ. Тук бяха малкото ѝ писалище, наследство от майка ѝ, манекенът, който си купи от един битпазар и кръсти Флорентин, и многобройната ѝ колекция детски латернички.

Погледът на Изабел се плъзна по красивите графики на стената, които бе увеличила през последните години, персийския килим на пода (подарък от чичо Лудвиг за сватбата ѝ) и сватбената снимка в рамка на писалището.

Тя въздъхна.

— О, госпожо Теген, ето къде сте били — изплаши я почти до смърт гласът на госпожа Елбман току зад гърба ѝ. — Мъжът ви пак се обади, трябва непременно да му звъннете.

— Да, да — каза Изабел и се обърна. — Госпожо Елбман, дали можете да ми намерите няколко стари вестника?

— Стари вестници ли? — повтори госпожа Елбман. — Но за какво са ви?

— Искам да увия в тях тези латернички — обясни Изабел. — На места са ужасно чупливи.

— На кого го казвате! — Веднъж, докато забърсваше праха, госпожа Елбман беше счупила грациозната порцеланова ръка на една танцьорка и още не можеше да се освободи от ужаса, който преживя, макар после Изабел така добре да я беше залепила, че повредата изобщо не се забелязваше. — Най-добре вземете „Ди Цайт“ — предложи тя. — Долу винаги има купчина от последните десет броя. Господин съпругът ви казва, че форматът им не му е удобен, затова не обича да ги чете. Но не мога и да ги изхвърля.

— Така е — съгласи се Изабел. — Фритьоф си купува „Ди Цайт“ само за престиж.

— Тогава няма да забележи, ако вземем няколко листа от тях — каза госпожа Елбман и добави заговорнически: — И аз съм си вземала по някой и друг стар брой за разпалване на печката.

— Хм, хм — отвърна безучастно Изабел.

Тя вече мислеше за друго. Какво още ѝ трябваше? Паспортът, шофьорската книжка, кредитните карти и мобилният телефон бяха в дамската ѝ чанта, но в сейфа имаше още някои много важни неща, които в никакъв случай не биваше да оставя тук.

— Ще ви донеса малко вестници — предложи госпожа Елбман.
— Поне да послужат за нещо, нали?

— Много мило от ваша страна. И дали ще бъдете така любезна да опаковате латерните? Правите това много по-добре от мен.

— Разбира се — каза прилежно госпожа Елбман. — Особено ще внимавам за танцьорката.

Изабел я изчака да слезе по стълбата, после се втурна обратно в спалнята и отвори сейфа. Той беше защитен с код — 2,4,4,1,9,6,6 — 24.4.1966, рождената дата на Фритьоф.

— Никой крадец няма да ме помисли за толкова глупав, че да въведа рождената си дата — беше казал той, когато слагаше ключалката.

Изабел не беше много убедена, но за щастие до днес никой не беше я разбивал.

Тя си взе спестовните книжки (в тях имаше само няколкостотин марки, повечето беше вложила в ценни книжа, някои — на срочен влог в банката) и ценните книжа, но след известно колебание върна всичко, което беше на името на Фритьоф или на името на двамата. Остави и парите в брой, които Фритьоф държеше тук като един вид запаси за краен случай. Това бяха над четири хиляди марки — от цяла вечност се мотаеха тук и сигурно щяха да посрещнат неизползвани епохата на еврото. Все едно, това бяха пари на Фритьоф и тя не желаше да се възползва от тях.

За миг Изабел все пак се опита да промени кода на сейфа, примерно с датата на сватбата им или с датата на днешния запомнящ се ден. Но после отхвърли и тази мисъл, не искаше в никакъв случай да ядосва Фритьоф повече, отколкото и без това щеше да го ядоса. Пък и неговото чувство за хумор беше доста мъгляво.

Тя натъпка документите в последната чанта от свинска кожа, която имаше достопочтената изработка на чанта на селска акушерка, като сложи вътре и радиобудилника от нощното шкафче. Накрая се огледа още веднъж. Като се изключат куфарите и чантата, всичко изглеждаше както обикновено: вратите на шкафовете бяха затворени и

няколко предмета от нощните шкафчета липсваха, нищо друго не биеше на очи. Изпод идеално опънатата от госпожа Елбман покривка на леглото се подаваше едно светлокафяво плюшено ухо и сърцето на Изабел се сви. Тя дръпна плюшеното ухо и заразглежда на дневна светлина мечето, с което се приспиваше още от бебе. За малко да забрави любимия си Фруфру!

Няколко секунди Изабел се бореше със сълзите. Фритьоф не можеше да понася Фруфру, на няколко пъти се беше опитвал да прати на боклука неугледната стара вещ, но Изабел винаги пламенно се застъпваше за плюшения си приятел от детството. Вземаше го със себе си дори когато ходеха на почивка, и то в ръчния си багаж, за да може и той да гледа през прозореца.

„Ако се срамуваш от него, прави се, че не си с мен“, каза Изабел на Фритьоф навремето, когато още им беше хубаво един с друг. А Фритьоф се беше усмихнал: „Хм, хм, все пак има пъпка в ухото. А пуловерът, който му е оплела леля ти, сигурно е бил по последен писък на модата през седемдесетте. Мисля, че дори и аз имам такъв.“

— Всичките латерни ли да опаковам? — прекъсна госпожа Елбман спомените на Изабел и очите ѝ се разшириха ужасено: при вида на отворените куфари и Изабел, с плюшеното мече в ръка, тя видимо се обърка. — Какво... как?

Изабел сложи мечето в акушерската чанта.

— Ще замина за известно време. — Не, така нямаше да стане. Тя реши да каже на жената цялата истина. — Тръгвам си оттук, госпожо Елбман.

Госпожа Елбман беше толкова шокирана, че не можа да произнесе и дума.

На Изабел и се струваше редно да даде някакво обяснение, но тъй като в този миг тя самата не беше наясно какво прави и защо го прави, замълча.

— Но... — каза безпомощно госпожа Елбман.

Такова нещо можеше да се случи на Борис и Барбара, но не и в нейното семейство Теген!

— Нищо не мога да променя — отвърна Изабел със съжаление.

Някак си ѝ беше мъчно за госпожа Елбман. Тя така старателно беше увила латерните във вестници, без да подозира, че сега тези хубави неща ще се отправят на дълго пътуване.

Изабел завлачи акушерската чанта в гостната и внимателно прибра вече опакованите латерни.

— А господин съпругът ви? — попита госпожа Елбман с треперещ глас. — Той дали изобщо подозира нещо?

— Опитах се да му кажа. — Изабел уви любимата си латерна, една миниатюрна каляска, в една обява от декемврийски брой на „Ди Цайт“. — Но той не ме чу. Никога не ме чува.

— Та той е толкова зает — обясни госпожа Елбман. — Трябва да печели пари, за да си позволите тази хубава къща, хубавите пътувания и всички тези елегантни дрехи, които имате в гардероба си. Не избързвайте, госпожо Теген. После ще се разкайвате.

— Определено няма — каза малко ядосано Изабел и се съсредоточи в опаковането на една порцеланова латерна, изрисувана с китки лавандула и пееща „Au claire de la lune“^[3] при отварянето на капака ѝ.

— Миличка, ако знаете колко ви е добре тук! — продължи госпожа Елбман. — Другите мъже... да, те наистина дават на жените си повод за раздяла, ах, какви истории мога да ви разкажа! Жени и алкохол, хазарт и тирания, дори и в най-добрите семейства, дори във висшето общество! Но господин Теген, той е един порядъчен мъж. Аз не бих го напуснала.

— Не е и нужно да го правите — отвърна Изабел, пхна и последната латерна в акушерската чанта и се изправи. — Вие можете да останете при него и да му бъдете вярна, докогато пожелаете, госпожо Елбман.

За една минута госпожа Елбман загуби дар слово. Само гледаше неразбиращо как Изабел мъкне чантата и куфара надолу по коридора.

— Ще бъде ли оскърбително за вас, ако ви помоля да ми помогнете с багажа? — попита Изабел, когато за втори път мина покрай застиналата на мястото си жена. — В дрешника има още един голям куфар.

Госпожа Елбман помисли и успя да докара една измъчена усмивка:

— Е, понякога трябва да има и бури, нали? Може пък да е добра идея да отидете за няколко дни при леля си и чичо си! Така помирението после ще е по-приятно.

Изабел не отговори. Как да се противопостави на безнадеждния оптимизъм на тази жена?

Тя решително нави персийския килим, който бе получила за сватбата си. По него имаше симетрични мотивчета в топли естествени цветове и на Изабел внезапно ѝ се стори непоносима мисълта да го остави тук.

Госпожа Елбман ѝ помогна да набута килима заедно с куфарите и акушерската чанта в багажника и на задната седалка на нейното пежо кабрио. Сигурно си беше възвърнала способността да говори, тъй като не спираше да обяснява на Изабел за Борис и Барбара, които вероятно също скоро ще се сдобрят, и за Каролине, на която в момента наистина не ѝ е лесно с Ернст-Август, и за нейната (на госпожа Елбман) братовчедка Лизлот, чийто мъж профуква всичките си пари по кръчмите. Изабел пропускаше всичко покрай ушите си; тя провери съдържанието на дамската си чанта и си наметна зимното палто с цвят на камила. Имаше неприятното усещане, че е забравила нещо важно. Макар че беше лудост, Изабел се изкачи още веднъж по стълбата и излезе отново с куклата Флорентин.

— Няма място за това в колата — каза госпожа Елбман, която иначе нямаше нищо против Флорентин да напусне завинаги къщата. Със своя нащърбен нос и обикновена червена къдрава перука, тя изобщо не подходеше на елегантното обзавеждане.

— Напротив, може да пътува на седалката до шофьора — обясни Изабел, която всъщност се беше върнала за писалището от черешово дърво. Но и при най-добро желание нямаше да го смести в малката кола. Погледна часовника. Петнайсет и трийсет — точно след двайсет и четири часа щеше да е срещата им с доктор Франкенщайн. — Е, ще тръгвам — каза тя.

Госпожа Елбман изглеждаше така, сякаш ей сега ще избухне в сълзи.

— До скоро, госпожо Теген. И помислете върху това, което ви казах.

— Да, да — увери я тържествено Изабел. — Много ви благодаря за помощта, госпожо Елбман, и предайте много поздрави на мъжа ми. Ще се обадя по пътя.

— Не отивате ли при леля си? — Госпожа Елбман изглеждаше още по-шокирана, ако това изобщо беше възможно.

— Не — отвърна уверено Изабел.

Макар да ѝ се искаше леля Полет да я поглези и утеши, а чичо Лудвиг — да ѝ даде някои добри съвети, тя знаеше, че едно пътуване до Кил щеше да е бягство назад. Рано или късно Фритьоф щеше да се появи на вратата, вероятно с адвокат и съдийско разпореждане веднага и на място да вземат от нея яйцеклетка.

Не, оставаше ѝ само бягство напред.

Пътуване към неизвестното.

— Довиждане, госпожо Елбман — каза тя, като едва успя да сподави радостното вълнение в гласа си.

Госпожа Елбман стоеше в рамката на отворената врата и остави вятърът необезпокоявано да разбърква прическата ѝ, докато гледаше как Изабел се качва в колата си и внимателно слага предпазния колан на Флорантин на седалката до шофьора. Когато колата зави зад следващия ъгъл, госпожа Елбман въздъхна дълбоко. После с бързи крачки се върна в къщата, за да се обади на братовчедка си Лизлот, която също като нея си падаше по малки и големи драми във висшето общество. Върху тази специална драма у семейство Теген госпожа Елбман имаше сега изключителни права, а историята беше съвсем прясна!

---

[1] „Hänschen klein“ — немска народна детска песничка. — Бел.прев. ↑

[2] Наднорменото тегло (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] На лунна светлина (фр.). — Бел.прев. ↑

ВТОРА ГЛАВА

На магистрала Дю Солей, 25 март

Въздухът миришеше на изгорели газове и беше ледено, студен. Зъзнеща, Изабел се увиваше в палтото и изучаваше на светлината на джобното фенерче картата, която си беше купила от последната бензиностанция. Тя проследи с пръст имената на селищата, вече останали зад гърба ѝ: Мец, Нанси, Дижон, Лион. Този ужасен магистрален паркинг с бензиностанция и мотел, на който беше сега, се намираше между Валенс и Монтелимар и беше пълен с товарни камиони. Изабел беше слязла неохотно, защото спешно се нуждаеше от тоалетна, и си взе кафе. Отказа се от лепкавите на вид сандвичи и си купи кроасан.

Беше седем сутринта, точно времето, когато Фритьоф излизаше изпод душа и започваше да се облича за работа. За тази дейност си имаше строги правила: първо бельото му, което беше повече практично, отколкото секси, но разбира се, представляваше скъпа дизайнерска стока, после грижливо изгладената от госпожа Елбман риза, също така изгладените чорапи — в това отношение госпожа Елбман не се спираше пред нищо, — първо десния, после левия, след това панталона на костюма с колана и най-накрая копчетата за ръкавели и вратовръзката, вързана на възел с много любов от госпожа Елбман.

Откакто Изабел не ходеше на работа, тя прекарваше това време в леглото, откъдето се откриваше прекрасна гледка към дрешника и сутрешния ритуал по обличането на Фритьоф. По-късно му правеше компания на закуска, обикновено облечена в своя стар, но ужасно удобен халат, и обути в пантофи с миши муцунки, които приятелката ѝ Мони ѝ беше подарила за Коледа. Свежо избръснатият и ухаещ на одеколон и дезодорант Фритьоф плъзгаше поглед по Изабел и правеше хапливи забележки:

— Поне си се сресала. При все това се боя, че никак не е далеч денят, в който ще седнеш пред мен с ролки в косата.

Наистина различията помежду им в този момент едва ли можеха да бъдат по-големи, така че Изабел споделяше мнението му. Халатът ѝ ставаше за изпращане в Червения кръст, а пантофите бяха под всякаква критика. Докато у Фритьоф всичко беше чисто, елегантно и скъпо — дори май чорапите имаха висока препродажбена стойност.

Изабел с мъка се сети, че си беше забравила мишите пантофи в шкафа у дома. От пантофите мисълта ѝ се отклони към нейната приятелка. Мони щеше да се смае, когато разбере, че тя, Изабел, е избягала от къщи. За миг ѝ хрумна да ѝ се обади, но после отхвърли идеята, защото в момента Мони беше необвързана и прекарваше съботните сутрини или в сън, или наблюдаваше ужасено отстрани партньора си „за една нощ“ и тактично, но недвусмислено го избутваше от апартамента.

— Нямах представа колко си си добре — повтаряше Мони винаги когато Изабел се опитваше да каже нещо негативно за Фритьоф и за брака си. Като че ли това беше целта на необвързаните жени — да се сдобият със съпруг и после цяла вечност да са щастливи с него.

Изабел предполагаше, че след първия шок Мони много ще се зарадва на новината, че Изабел също вече е част от огромния клуб на необвързаните. Фактът, че е омъжена, пречеше на близостта им. Независимо от всякакви сближавания, тя и Мони живееха в два различни свята.

— Необвързаните живеят на една планета, а женените — на друга — каза веднъж Мони. — И тези планети са в две различни слънчеви системи.

Сега вече щеше да е различно, отсега нататък щяха пак да живеят в една слънчева система. Заедно щяха да ходят на салса партита, да се напиват и да флиртуват с напълно непознати мъже.

Изабел потрепери. Кроасанът и кафето не успяха да пропъдят нито студа от костите ѝ, нито умората. Нищо чудно, тя беше пътувала цяла нощ, ако не се броят няколкото почивки на различни паркинги на магистралата. Веднага след Бремен Изабел се обади на леля Полет и чичо Лудвиг. Искаше да омекоти удара, преди Фритьоф да ги е паникьосал.

— Ma mignonne Isabell!^[1] Колко хубаво, че се обаждаш — възкликна леля Полет.

— Не знам, лельо Полет. Нямам добри новини.

- Mon Dieu!^[2] Да не би и ти да си болна?
— Не, в цватущо здраве съм. Защо? Някой от вас не е добре ли?
— Все още сме добре! Казвай сега лошите новини!
— Разделих се с Фритьоф.

За миг от другата страна на линията се възцари тишина. После леля Полет попита:

- Завинаги ли?
— Да. Тръгнах си.
— Тръгнала си си? Прилича ми на дълго планирано намерение.

Детето ми, винаги можеш да си пазиш тайните, но можеш да ги споделяш и с нас. Къде живееш сега? Имаш ли там телефон? И как си с парите?

— Ами още не живея никъде — отвърна уклончиво Изабел. — В момента пътувам с колата.

- Слава богу! Кога ще бъдеш тук?
— Лельо Полет, пътувам в обратна посока. На юг.

Отново настъпи миг тишина. После леля й въздъхна и попита:

- И накъде си тръгнала, chérie^[3]?
— Не знам точно. Към Франция. На топло.
— Имаш ли достатъчно пари?

— Да. Всичко е наред. Още във Франкфурт обмених франкове, взех си и всичко необходимо. Лельо Полет, това изобщо не беше планирано, но не можех да остана с Фритьоф нито ден повече. Двамата просто не сме един за друг.

— Да. — Леля Полет въздъхна отново. — Това е така. Но си мислех, че ако се обичате достатъчно, нещата могат и да потръгнат.

— Аз обаче не го обичам... достатъчно. Той мен също. Ако се обади у вас, кажи му, че ще му звънна. Поздрави чичо Лудвиг от мен. Пак ще позвъня, щом се установя някъде.

- Да се пазиш, детето ми. Обещай ми.
— Обещавам.

Всъщност тя възнамеряваше до вечерта да пътува и после някъде да си намери хотел за през нощта, но премина будна Рейнланд, направи почивка в Мозелтал и към полунощ премина границата с Люксембург. Толкова бодра беше, че табелите, указващи хотели и мотели, не можеха да я привлекат. Защо просто да не продължи да пътува? През нощта и без това се шофираше по-бързо. От Бон насам

вече беше престанало да вали и магистралата беше суха. Изабел си наду радиото и заприпява високо. Толкова добре се чувстваше, колкото никога досега. След Мец зареди гориво, купи си кола и продължи напред, ей така напосоки, все на юг. Дижон, Лион, Валенс — пежото поддържаше над 150 километра в час, без да роптае.

Едва сега, рано сутринта, умората сякаш надви Изабел. А заедно с умората се върнаха и колебанията ѝ относно спонтанното тръгване. Може би Фритьоф имаше право, когато окачества поведението ѝ като детинско. За всеки случай не беше особено зряло това, просто да духне, вместо да се справи делово и разумно със ситуацията. Толкова много неща имаше за уреждане и обсъждане, така че всичко друго може би щеше да е по-правилно от това, да подпали колата на юг, без цел и без идея какво точно предстои.

Изабел виждаше на картата колко много километри е оставила зад гърба си и макар да не беше сигурна накъде ще върви по-нататък, поне знаеше, че е много по-близо до целта, отколкото до семейния си дом.

Прованс — тя очерта с показалец огромната област. Някъде там бяха прасковените дървета, за които беше чела, и някъде там, където през лятото мирише на лавандула, а небето е опънато като блестяща синя коприна над белите скални образувания, тя щеше да си наеме стая и да помисли на спокойствие какво ще прави с остатъка от живота си.

От мислите ѝ я извади силното позвъняване на мобилния ѝ телефон. Съвсем беше забравила, че той изобщо е включен. Сигурно беше Фритьоф, толкова рано сутринта нямаше кой друг да се обади. Само я учуди, че не я е потърсил много по-рано.

— Ало?

— Здравей, Изабел, аз съм. Обхватът е чудесен. Къде си?

— Добро утро, Фритьоф. — Тя се ядосваше, че гласът ѝ трепери и не може да се освободи от чувството за гузна съвест. — Аз съм на една ав... ааам... на едно място, което се казва Шарм-сюр-Рон.

— Къде е това? Във Франция ли?

— Не, в Исландия. Боже мой, така, както звучи, къде може да е? — Нападението винаги е най-добрата защита. В никакъв случай не желаше той да усети вината в гласа ѝ.

— За всеки случай не ми звучи като място, където си щастлива — контрира я Фритьоф. — Звучиш доста ядосано.

— Аз съм ядосана! На теб.

— И какво ще правиш във Франция? Нещо свързано с родителите ти ли е?

— С родителите ми ли? — Изабел се стъписа. — Защо пък с родителите ми?

— Ами ние си помислихме... значи чудехме се дали не си тръгнала да търсиш следи. За майка си... Сега, когато и ти самата обмисляш възможността за деца, вероятно търсиш следи от собственото си минало.

— Моля? Аз познавам миналото си, няма какво да го търся — заяви Изабел, все още объркана. — Вярно, майка ми беше францужойка, но двете с леля Полет са от Париж, а там вече съм ходила десет пъти.

— Виж, мислехме си, че си се изплашила от бъдещата си роля на майка, защото ти самата си била сираче — каза Фритьоф.

— Мислили сте значи? — Изабел говореше бавно, изпълнена с гняв. Гузната съвест я беше напуснала. — Кой изобщо е другият, с когото така задълбочено си обсъждал моята психика? Твоят доктор Франкенщайн?

— Не, говорих само с госпожа Елбман — каза Фритьоф. — Тя стигна до същото заключение. Все пак съгласи се, че не е нормално да си грабнеш куфарите и да офейкаш ей така, без всякаква причина.

— Без всякаква причина — повтори презрително Изабел. — Ти наистина си невероятно дебелокож, Фритьоф. За твоя информация: когато родителите ми са починали, съм била на две и половина. Няма как да си спомням, но знам със сигурност това: леля Полет и чичо Лудвиг са направили най-доброто, за да ги заместят напълно. Никога нищо не ми е липсвало и ако съм се изплашила от ролята си на бъдеща майка, то е само заради теб!

— Заради мен ли? — повтори Фритьоф. — Защото поемам отговорността вместо теб и понякога мисля вместо теб, когато ти самата не си в състояние?

— Именно — отвърна Изабел. — Досега ми е било добре да мисля сама за себе си. Аз съм голяма жена, на двацет и осем години.

— Тогава се дръж като такава — рече Фритьоф.

На Изабел много ѝ се искаше просто да затвори, но това нямаше да е особено зряла реакция. Реши да каже няколко заключителни, разумни думи:

— Знам, че има какво да се обсъди, Фритьоф, идеята за раздяла не идва току-така, но докато търсиш вината изцяло в мен и в някакви измислени психически проблеми, няма да стигнем далеч. Сега ще си почина няколко дни, пък после ще видим.

— Да си починеш ли? Това сигурно е някаква шега! От какво толкова се умори? От много спане и нищоправене? — извика отново Фритьоф, но Изабел вече беше затворила.

Оставаше доволна от себе си, че не започна да крещи и да го ругае.

Тя енергично изключи телефона. Типично за Фритьоф — предпочита да ѝ припише някаква невроза, вместо поне веднъж да потърси причината у себе си. И какво нахалство да изтъква нейното „безделие“, след като той лично настояваше тя да прекъсне работа!

Умората ѝ изведнъж се изпари. Гневът от обаждането на Фритьоф ѝ бе покачило мощно адреналина и тя реши да попътува още малко. Извън магистралата, направо сред природата. Тъй като нямаше определена цел, можеше да спре, където си поиска.

Изабел беше свободна.

— След няколко часа ще си намерим едно китно хотелче, където да преспим — каза тя на Флорентин, чиито мигли трепнаха в знак на съгласие, когато моторът се задвижи.

* * *

Волон, 25 март

Лоран беше готов. От миналия следобед работеше като пчеличка и беше много горд със себе си. Сега благодарение на него „Ринкин“ имаше нов източник на доходи, и то почти без никаква инвестиция. Ипочудовищата съвсем скоро щяха да са в миналото, тъй като Лоран щеше да купи най-опасния мравоядец диспокредит, който можеше да се купи с пари.

Сега му оставаше да направи само още едно нещо. Той нарами една дъска, закована с гвоздеи за дръжката на метла, и я понесе към

улицата, която се виеше на двеста метра от входната алея към къщата, и оттам водеше нагоре към Сорбие. Тук той заби дръжката на метлата в земята и гордо изпъчен, седна до нея.

Малка къща под наем беше изписано с черен маркер на дъската, с достатъчно големи букви, за да може да се прочете от минаващите с коли пътници и те да спрат.

Сега трябваше само някой да мине оттук. Някой, желаещ да наеме малка къща. Типично по детски, Лоран ни най-малко не се съмняваше, че точният човек рано или късно ще мине оттук.

Първа беше колата за доставки на семейство Сюмер и господин Сюмер дори махна с ръка на Лоран, но чак табелата не забеляза. Е, няма нищо, нали той си имаше недалеч оттук собствена къща. Бостаните с марули и пъпеша на Сюмер граничеха на изток с прасковените полета на „Ринкинкин“.

Следващият, който мина, беше Бертран със старото рено и както винаги, много бързаше. Той видя Лоран едва в последния момент и рязко наби спирачки.

— Защо не си на училище, млади човече? — попита го строго.

— Защото е събота, Бертран — отвърна спокойно Лоран и притаи дъх с очакване, когато погледът на Бертран се плъзна към табелата.

Той възнамеряваше да запази работата още малко в тайна, но и сега, след като Бертран научи за грандиозната му идея, нищо не се случи.

— Може и да бъркам аз, старият покривач на покриви, но „къща“ не се ли пише с „щ“? — каза само Бертран.

— Това няма значение — отвърна разочаровано Лоран.

— Да, за *мен* няма значение. Но се обзалагам, че учителката ти няма да погледне с добро око на една погрешно изписана дума.

— Тя сега не е тук — навъси се Лоран.

Защо Бертран не попиташе какво означава тази табела? В крайна сметка такова нещо не се слага всеки ден край пътя!

— И ти си прав. — Бертран се почеса по главата и му се усмихна. — Е, ще трябва да вървя, моята мила женичка вече чака с нетърпение яйцата си.

Това мигом отвлече вниманието на Лоран. Ермелин беше поръчала кокоши яйца за мътене, от които скоро да се излюпят

пиленца. Беше прочела една книга за расово птицевъдство и дълго увещаваеше вуйчо Корин да ѝ разреши да увеличи кокошето ято с няколко нови породи, които според книгата на Ермелин ще дават не само повече, но и по-вкусни яйца, а и те самите били много по-вкусни. Когато времето им на носачки изтечеше, кокошките се озоваваха в тенджерите и тиганите на леля Матилд, но колкото и да му беше жал на Лоран за горките животни, той много обичаше пилешките хапки, фрикасета и пастетите, които приготвяше леля Матилд. Макар да знаеше, че не е съвсем редно да се постъпва така с неговите пернати приятели, той не можеше да устои на ароматния пастет на масата пред себе си. Утешаваше се с това, че по този начин се отдава последна почит на животните. Да се погребват така, както се правеше с хората, нямаше да е от полза за никого!

На Лоран му позволяваха да разглежда книгата на Ермелин и най-интересни му се струваха копринените кокошки, които така приличаха на плюшени, че фокусниците, които през Средновековието ги носели в Европа и ги излагали на пазара, ги продавали на доверчивите хора като кръстоска между кокошка и домашно зайче. Лоран се надяваше и той да може да заблуди хората, или поне своя приятел Анри.

— Може ли да ги видя? — попита той и се втренчи в колата.

— Скрити са на топло — каза Бертран. — Ермелин ми забрани под страх от смъртно наказание дори да ги докосвам. Съжалявам. Но можеш да дойдеш, когато ги слагаме под кокошките за мътене.

— Хм. Ще видим. Сега имам работа тук. — Той хвърли красноречив поглед към табелата, ала Бертран отново не реагира подобаващо.

Само каза:

— Ами тогава ще се видим на обяд, малкият. — И отмина.

Лоран остана сам и изведнъж се почувства глупаво. Явно никой не го вземаше насериозно. Какво си мислеше Бертран, защо е седнал до една такава табела? За игра ли? Той ядно извади от джоба на панталона си черния филцов молив и сложи Щ на мястото на ШТ в „къшта“. Щом според Бертран се пишеше с „щ“, то тогава, моля, нека да бъде така.

Едва седна отново в тревата до табелата, и пак мина автомобил. Този път беше черна спортна кола, много елегантна и бърза. Макар

стъклата да бяха затъмнени, Лоран знаеше кой седи зад волана: госпожица Мадлен Клерисо. Тя живееше в едноименното огромно имение отвъд долината и двама от племенниците ѝ ходеха на училище с Лоран. Той не можеше да ги понася, защото бяха надменни и високомерни като всички Клерисо, с изключение на госпожица Мадлен. Тя беше много симпатична, съвсем наскоро му подари една количка, просто така. Всяка седмица идваше в „Ринкинкин“ да поизпозва с вуйчо Корин или да го склони да отидат на излет с колата. С нейната кола, разбира се, понеже никоя от старите трошки в „Ринкинкин“ не беше подходяща за удобно пътуване.

— Тя му е хвърлила око — каза наскоро Ермелин за госпожица Мадлен и Лоран наостри любопитно уши. — Не че ми е особено симпатична, не мога да ги понасям тези Клерисо, но мисля, че на нашия господин Ле Бер може да му се случи и нещо по-лошо от това, да се ожени за десет милиона франка.

— Или за тази очарователна талия и тези възхитителни... аам... крака — допълни Бернар, при което Ермелин го удари с мокър парцал по главата:

— Ти винаги мислиш като мъж, Бертран.

— Аз съм мъж, скъпа ми съпруго. И като мъж оценявам повече хубавите г... крака на госпожицата, отколкото парите, които някога ще наследи. Само се страхувам, че след онази ужасна история нашият беден господин Ле Бер вече не се интересува от красиви жени.

„Онази ужасна история“ Лоран не я знаеше в подробности. Знаеше само, че вуйчо Корин вече е бил женен и жена му починала преди няколко години. Когато в „Ринкинкин“ се заговореше за смъртта ѝ, обикновено се казваше „тази ужасна история“ или „този тъжен случай“. Лоран нямаше как да си спомня за своята вуйна Катрин, тогава тя и вуйчо Корин живееха в Париж и рядко идваха в „Ринкинкин“.

В стаята на вуйчо му Корин имаше една снимка на жена му, висока и слаба тъмнокоса жена, с големи кафяви очи и бледа, нежна кожа. Мадлен Клерисо не беше по-различна, и тя беше висока и слаба, имаше дълги тъмнокестеняви къдрици и кафяви, обрамчени с гъсти мигли очи, които напомняха на Лоран за очите на кучето на Анри Жур Инспектор Клосо. Само че погледът на госпожица Мадлен не можеше

да се равнява по преданост дори на едно от овчарските кучета на Бернар.

Въпреки това Лоран ѝ махна с ръка, което ще рече, че махна на затъмнените прозорци на черната спортна кола, зад които предполагаше, че е тя, и прие, че госпожица Мадлен е отвърнала на поздрава му.

След госпожица Клерисо никой повече не мина. Лоран вече си мислеше дали да не слезе до главния път, където да търси потенциални наематели, когато един червен автомобил с чуждестранна регистрация бавно се появи откъм ъгъла.

Лоран видя вътре две млади жени и си лепна най-прекрасната усмивка. Внезапно му се стори, че очакването му е към своя край. Тези жени приличаха точно на хора, които търсят някоя малка къща, а имаха и вид на такива, които могат да си платят наема. Алилуя!

Колата дойде точно до Лоран. Той стана енергично и се приближи до прозореца.

Червенокосата жена на седалката до шофьора гледаше неподвижно напред. Нейните големи, плътни устни бяха леко отворени, тя се усмихваше със замръзнала усмивка.

Лоран се ококори.

Прозорецът се смъкна надолу. Другата жена на шофьорското място беше задвижила автоматично стъклата.

— Това е кукла. Манекен.

— А, ясно — каза Лоран и предпазливо докосна устата на куклата с върховете на пръстите си.

Жената се усмихна. Беше млада, почти момиче, и когато се усмихваше, се показваха правилните ѝ, бели зъби. Лоран се сети за задълженията си на наемодател и на свой ред също се усмихна. Като се изключеше фактът, че се разхожда с кукла в колата, тази жена създаваше съвсем нормално впечатление. Забележителна беше само русата ѝ коса, толкова светла, почти бяла. С нея тя приличаше точно на добрата фея Жавота от неговата книжка с приказки. А може и да беше самата тя?

— Здравей — поздрави тя. — Случайно да живее тук семейство на име Жур? Имам усещането, че съм объркала пътя.

— Не. — Лоран беше горчиво разочарован.

Жената искаше да отиде при Жур! Изобщо не беше спряла, привлечена от табелата му или от чаровната му усмивка. А и не беше никаква добра фея. А може и да не беше от чужбина. Френският ѝ беше перфектен, макар по него да се познаваше, че не е местна. Лоран се почувства едва ли не излъган. Въпреки това той добави най-възпитано:

— Жур живеят още един парцел нагоре по пътя. Първо е „Ринкинкин“, после дворът на Сюмер и после на Жур. Има една входна алея с две странни глинени фигури на подпорите на портата. Госпожа Жур сама ги е правила, казва, че това били марули.

— Звучи добре — отвърна младата жена. — Надявам се да се намери там свободна стая. По това време на годината сигурно няма да е проблем, нали?

— Искате да наемете стая ли? — Мозъкът на Лоран започна да работи трескаво.

— Да, в хлебарницата на селото ми казаха, че мога да си наема хубава стая там.

— Ясно — рече лукаво Лоран. — Всъщност стаите им са си съвсем обикновени. Нищо особено.

— Не е нужно да е нещо особено — отвърна младата жена. — Трябва ми само едно хубаво легло и ще съм напълно доволна. Не съм спала от двайсет и девет часа.

— Значи сигурно ви трябва най-вече спокойна стая — каза Лоран. — Стая, в която да не ви събуди Инспектор Клосо.

— Инспектор Клосо ли?

— Кучето на Жур — обясни Лоран.

Не му беше лесно да продължава да говори, но се налагаше. Заради „Ринкинкин“. Той все повече се изчервяваше, докато действаше предателски спрямо приятеля си Анри и неговото куче:

— Това е едно доста голямо и опасно куче. По цял ден лае като обезумяло из целия двор. И хапе.

— О! — каза жената с оправдан ужас.

Лоран отклони поглед и го заби в земята.

— Не много силно — добави той и мислено помоли за извинение кроткия като агънце Инспектор Клосо.

— Изобщо не харесвам хапещи и лаещи кучета — отвърна младата жена. — Всъщност изобщо не харесвам кучета, дори ако не

лаят или хапят.

Лоран се изпъна.

— Ние нямаме кучета — каза той, факт, който иначе го измъчваше. — И къщата, която даваме под наем, е много спокойна.

— И вие ли давате къща под наем? — Това прозвуча смаяно.

— Разбира се — рече Лоран малко припряно и посочи към табелата си. Нищо ли не беше прочела?

— Малка къща под наем — прочете с усилие буква по буква младата жена.

— Вече знам, че „къща“ се пише с „щ“ — отвърна Лоран. — Поправих го. Но къщата е хубава.

— Така ли? — Младата жена наклони разколебано глава. — Цяла къща? На мен ми трябва само стая.

— Къщата е много малка — каза Лоран. — Много, много малка, но въпреки това... Тя е нещо много специално.

— А колко струва? Или може би е по-добре да говоря с майка ти?

— Не, не, аз отговарям за даването под наем тук. — Лоран дълго беше упражнявал това изречение. Стори му се, че сега прозвуча много добре. Лоран Ле Бер, наемодател и спасител на „Ринкинкин“. — Петстотин франка.

— Петстотин? Това са три хиляди и петстотин на седмица. — Явно жената умееше да смята бързо. — Не е ли малко скъпо преди откриването на сезона?

— Петстотин на седмица — поправи я Лоран. Той дълго беше обмислял цената. Беше преценил, че е нормално наемът за една седмица да струва колкото костенурката, която видя в зоомагазина във Форкалкие и за която оттогава копнееше горещо. — Все пак това е само една малка къща.

— О! — каза младата жена.

Очевидно предложението ѝ се видя изгодно, защото лицето ѝ светна.

— Можете да свиете по селския път — предложи той и надутو добави: — Има места за паркиране точно пред къщата. Ще ви заведа.

Младата жена сякаш се замисли един миг, после му се усмихна и каза:

— Устройва ме!

Колата затрополи по селския път, а Изабел не можеше да повярва на късмета си. От лявата ѝ страна се редяха прасковени дървета, които изглежда бяха на път да разцъфтят. Дебелите им розово-червени пъпки сякаш всеки миг щяха да се пукнат. Дано и от къщата, която предлагаше под наем момченцето, да се виждат прасковените полета. И дано да не я е подвел с цената! Тя беше твърдо решила да приеме, стига само цената да се окаже по джоба ѝ.

През последните четири часа Изабел се беше лутала като замаяна из местността. Пътят, на който излезе след автомагистралата, минаваше покрай една река на име Дром и водеше на изток, все по-високо в планината и през села, които в своята сурова непристъпност ни най-малко не я привличаха. И тя започна да копнее за легло, за място, където да се излегне, без да усеща вибрациите на мотора под себе си. Уморена и гладна, Изабел пресече един проход, минавайки учудено покрай табела, указваща ски лифт, и отново се стрелна с малкото пежо нагоре по планината. И изведнъж, сякаш някой бе завъртял копче, настъпи пролет. Пред нея се ширна зелена долина, една река с нищо неговорещото ѝ име Бюк, край която се пътуваше няколко километра, се вливаше в Дюранс, която пък се виеше, широка и тромава, през тучния пейзаж. При Систерон, величествен, разположен на брега стар скалист град, се излизаше отново на автомагистрала, но Изабел я подмина. Навсякъде изникваха дървета, които се редяха в правилни редици на равните каменни тераси от двете страни на долината, до профилите на хълмовете, и целите бяха обсипани с цвят. Череши, ябълки, круши, кайсии и праскови — сякаш беше попаднала наскред райска градина.

Тук някъде искаше да отседне.

Беше малко след единайсет, когато спря на площада на едно по-голямо село на име Волон и попита в една хлебарница за квартира. Там ѝ казаха да тръгне нагоре по хълма и да търси някое си семейство Жур, минавайки през плантации от праскови и кайсии, покрай цъфтящите или силно разпъпени дървета. Изабел не беше много сигурна дали е на прав път, но след един завой изникна това очарователно момченце, като ангел, паднал от небето.

Тя го погледна крадешком. Всъщност то беше твърде малко, за да седи на седалката до шофьора. Междувременно Флорентин беше метната на задната седалка, където лежеше навъсено върху навития персийски килим и пърхаше с мигли в такт с дупките по пътя. Изабел даваше на момчето седем или осем години, то беше слабичко, но пъргаво, с огромни кехлибарени очи и тъмнокестенява, къдрава коса, която някой му беше подстригал твърде късо. Дълго нямаше да му се налага да ходи на фризьор, малкият приличаше на току-що остригана овчица. На човек неволно му идеше да погали вълнистата му глава.

— А ти как се казваш? — попита тя точно когато колата силно се друсна.

Една дупка с големината на вулканичен кратер постави амортизаторите ѝ на сериозно изпитание. Този междуселски път беше само за автомобили с висока проходимост, и пак нямаше гаранция. Или направо за танкове.

— Спрете тук, пристигнахме — каза момченцето, при което нямаше как да не се усети собственическата гордост в гласа му. — Виждате ли, можете да паркирате директно пред вратата.

Пътят беше направил лек завой и се вливаше в едно парцелче неокосена ливада, подобно на река в море. Без съмнение хубаво местенце. Под група огромни борове се намираше къщата, която момченцето искаше да даде под наем. Изабел шумно въздъхна. Знаеше си, че такава къща за тази цена е нещо твърде хубаво, за да е истина.

Лоран схвана погрешно въздишката. Той каза гордо:

— Е, не е ли хубава? От деветнайсети век е.

„Личи си“, искаше да каже Изабел, но си замълча. Къщата наистина беше хубава, с идеални пропорции, не по-голяма от градински павилион, но със своите две четвъртити кулички и пищно украсени фронтони изглеждаше прелестно. Малко замъче като от приказките. Но за съжаление беше развалина, нищо повече. Стъклата на прозорците бяха изпочупени или напълно липсваха, горните прозорци бяха криво-ляво заковани с греди, мазилката беше откъртена, напукана и замърсена, а таванът показваше, че няма да издържи на по-проливен дъжд.

— Това е лятна вила — обясни енергично момченцето. — Защо се казва така, не знам. На никого тук не му трябва и на мен ми хрумна, че може да се оправи и да се даде под наем.

— Идеята е добра — отбеляза вяло Изабел.

Щеше да е чудесно, ако вече беше оправена. Но това можеше да отнеме години.

— Искате ли да я видите отвътре? — попита Лоран и изскочи от колата. — Вчера цял следобед съм подреждал, всичко е съвсем чисто. Имаше толкова паяци, сецате ли се, от онези големите, кафявите, които толкова бързо тичат... — Той млъкна и се изчерви. — О, мисля, че остана един дебел паяк, най-много два да са. Но вие не се страхувате от паяци, нали?

— Напротив — каза Изабел.

— Няма защо да се страхувате. Те ядат насекоми и са много полезни. А и има едно желязно легло, където паяците не могат да се изкатерят.

Лоран беше особено горд от мястото за спане. Това беше старото легло на леля Жермен. Когато ѝ поръчаха ново, болнично легло, Бертран разглоби това на съставните му части и го изнесе на двора. Новото легло беше от ужасна, боядисана в бяло тръба, но можеше да се повдига с едно-единствено движение на ръката и имаше подвижна облегалка, с която да заставаш и в изправено, и в легнало положение — все функции, които според баба и леля Матилд са много по-необходими на леля Жермен, отколкото извивките от ковано желязо в горната табла на старото ѝ легло. Леля Жермен се премести, без да роптае, в новото легло, но поглеждаше старото с тъга, Лоран беше убеден в това. Макар че леля Жермен често гледаше тъжно, дори и без причина.

— Къде ще го сложим това? — беше попитал Бертран, а баба само сви рамене.

— Можем да попитаме антиквар — предложи леля Матилд. — То е не по-малко старо от леля Жермен, а туристите обичат да купуват такива неща.

Ермелин беше разгледала таблата откъм главата и се чудеше дали от нея не може да се направи вратичка за новия кокошарник. Понякога тя имаше учудващо креативни хрумвания за приложението на излезли от употреба неща. Но вратичка така и не се направи и вчера вечерта Лоран незабелязано примъкна в лятната вила парче по парче оставеното на двора легло, което си беше страшно много работа за него. Още по-трудно му беше обаче после да го сглоби. Защото макар

че Бертран беше оставил всички стари, ръждясали болтчета до частите на леглото и Лоран намери и подходящите инструменти в куфарчето на Бертран, липсваше му помощта на физически силен мъж. Все пак леглото не беше от картон, а от масивно желязо. Справи се с много търпение и купчина стари керемиди, които послужиха за подпори. На фона на това, слагането на рамката върху вече готовото легло беше детска игра. Обаче пренасянето на стария матрак от двора до лятната вила го измъчи, най-вече заради розовите храсти и други растения, защото Лоран трябваше да го влачи по целия път директно през градината на баба. Е, получиха се някои поражения, но нямаше друг начин. И без това, когато постла матрака с чаршаф, раздраното не се виждаше. Всичко това той украси с няколко пъстри възглавници от дивана в салона, заради което трябваше за малко да се превърне от бъдещия наемодател Лоран Ле Бер във вожда Смел планински лъв. Смелият планински лъв, излагайки на риск собствения си живот, спаси четири малки, обречени на гладна смърт белоглави орлета от тяхното гнездо високо горе на скалата и ги занесе в своя вигвам^[4], където лично той щеше да ги нахрани. Белоглавите орли родители, за съжаление, бяха убити от стрелите на един вражески лагер, където не бяха и чували за опазване на природата. По-късно белоглавите орлета отново се превърнаха във възглавници, които придадоха на старото легло на леля Жермен приветлив и уютен вид.

Да, стана толкова хубаво, че на Лоран му се прииска той самият да се нанесе тук!

От своя страна Изабел слезе от колата само за да се разтъпче и да подиша чистия, копринен въздух. И за да потърси правилните думи, с които да съобщи на милото дете с кехлибарените очи, без да го нарани, че в никакъв случай не може да наеме неговата къща.

Милото дете с кехлибарените очи избра точно този момент да обяви сияещо:

— Откъснал съм ви и един цветен храст. Истински прасковени клони. Така хубаво ухаят, че пл—... ааам. — Лоран отново млъкна. Може би на младата жена нямаше да ѝ стане приятно да чуе, че вече не мирише на умрели плъхове. А може и това, което той беше изгонил, изобщо да не са били плъхове, а мишки. Големи мишки с дълги, голи опашки.

— Прасковени клони — повтори развълнувано Изабел.

— Искате ли да ги видите? Те са точно до леглото.

Тя погледна грейналото детско лице и сърце не й даде да го разочарова.

— Ами добре. Знаеш ли, аз обичам прасковени цветове. Всъщност дойдох тук специално заради тях.

— Виждате ли, в такъв случай при Жур изобщо нямаше да ви хареса. Те отглеждат само марули. И лавандула. — Лоран беше страшно доволен.

Вратата на лятната виличка се отвори със скърцане, но тя беше безупречна в сравнение с останалата част от къщата. Това беше мрачна, миришеца на мухъл бърлога, въпреки слънцето, което влизаше през онези от прозорците, които не бяха заковани с дъски. Изабел се насили да си представи колко прекрасно би могло да бъде тук, след като се ремонтира, но в момента беше по-скоро рай за паяци, скорпиони и други твари. Тя настръхна.

Погледът ѝ попадна върху желязното легло. Беше трогателна гледка това разкошно легло с ослепително бял чаршаф и луксозни възглавници на фона на тъмната зидария. А още по-трогателно: до леглото, върху един обърнат сандък, имаше свещ и един буркан с цъфтящи прасковени клони.

Тя въздъхна.

— Харесва ли ви? — попита Лоран.

— Да, знаеш ли, малкият, ааам... всъщност как се казваш?

— Лоран.

— Да, знаеш ли, Лоран, това е много хубава къща, а най-много ми харесват леглото и прасковените цветове. Но аз предпочитам да си взема стая в някой хотел. С течаща вода, тоалетна и ток за електрическата ми четка за зъби.

Лоран я погледна смаяно. Течаща вода, тоалетна, ток! Изобщо не беше помислил за тези неща.

— Зад къщата има кладенец — каза тихо той, но знаеше, че е загубил.

Целият труд е бил напразно, никой нямаше да иска да наеме къщата. Кариерата на наемодателя Лоран Ле Бер беше приключила толкова бързо, колкото бе започнала.

А в основите на „Ринкинкин“ ипочудовищата щяха да продължат да безчинстват.

Изабел забеляза разочарованието в кръглите кехлибарени очи и сърцето ѝ се сви. Хрумна ѝ една идея.

— Ще дадеш ли леглото под наем само за няколко часа? — попита тя. — Имам нужда малко да поспя, а то изглежда много уютно. Можем да го извадим навън на слънце и аз ще си почина малко върху него.

— Хм — каза Лоран. Това беше откачена идея — да се наема легло!

— Ще платя... петдесет франка — продължи Изабел и затърси портмонето си.

Откачена идея, но все пак по-добре от нищо.

— Съгласен съм — отвърна Лоран.

---

[1] Миличката ми Изабел! (Фр.) — Бел.прев. ↑

[2] Божичко! (Фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Скъпа (фр.). — Бел.прев. ↑

[4] Индианска колиба. — Бел.прев. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Корин ле Бер беше безспорно добре изглеждащ мъж със своя впечатляващ ръст, атлетична фигура и красиво изваяно лице. Трябва обаче да го видиш на кон, за да изпаднеш в истински възторг. Гледката на неговата изправена, но въпреки това небрежна стойка, на разрошената му от вятъра коса и големите му, чувствени ръце на врата на неговия *cheval de selle français*^[1] на име Сомбре, караше сърцето на Мадлен да бие учестено.

— Хайде да се надбягваме с конете нагоре по хълма до лятната вила и до моите питомци — предложи той и я погледна засмяно. — Давам ти петдесет метра преднина!

Мадлен подкара послушната си Камелот в лек галоп.

— Съгласна. И този път няма да ме настигнеш. Хайде, Камелот, покажи, че баща ти е ненадминат състезателен кон! — И Камелот послушно се стрелна нагоре по баира, сякаш копитата ѝ не стъпваха по земята.

Мадлен обичаше да излиза на езда с Корин, техните съвместни излети в събота следобед им бяха, така да се каже, нещо като гвоздеа на седмицата.

Мадлен Клерисо беше на трийсет и две, разведена и без деца. За последното обстоятелство тя беше безкрайно благодарна. Достатъчно лошо беше, че на над трийсет отново е сама, за да е и самотна майка на всичкото отгоре. Сестрата на Корин и приятелка на Мадлен от училище Жозефин извади точно този лош късмет и макар че съвсем наскоро ѝ се бе удало да се лепне за един американски милионер, Мадлен не би искала да е на нейно място. Едно дете — пък било то и толкова мило и умно като Лоран — при всички случаи означаваше по-малко свобода, по-малко удоволствия и определено по-малко възможности. Сигурно и Жозефин виждаше така нещата, иначе защо щеше да остави горкия малък Лоран на майка си, на брат си и сестра си, вместо да го направи част от своя нов и уж толкова вълнуващ

живот в Америка? Не, Мадлен се радваше, че излезе от брака си без деца, така ставаше безспорно по-лесно да си намери нов мъж.

Дори можеше да се каже, че вече го е намерила. Само заради него се върна да живее в провинцията, само заради него започна отново да взема уроци по езда и пак само заради него се снабди с тази хубава кобила, която така добре си подходеше с неговия кафяв англонормандски кон.

Корин ле Бер беше мъжът на мечтите ѝ още преди двайсет години, когато Мадлен, точно след като навърши дванайсет и още беше плоска като дъска, за първи път посети „Ринкинкин“. Двете с Жозефин Ле Бер ходеха в лицea в Систерон. По същото време Корин следваше първи семестър архитектура в Сорбоната.

— Това е смотаният ми брат Корин — представи го Жозефин, а по лицето на Мадлен избиха червени петна при вида на деветнайсетгодишния младеж.

Той беше толкова хубав с тъмните си къдрици и обрамчените си с дълги мигли очи, които също като очите на Жозефин бяха в някакво чудно зелено, и слагаше в малкия си джоб всички представители на мъжкия пол, които Мадлен бе виждала дотогава — включително Ален Делон и Робърт Редфорт. Разбира се, той не отвърна на любовта ѝ по същия начин, все пак тя беше още дете, слабичко момиче с шини на зъбите и безкрайно дълги крака. Но беше много мил с нея, не арогантен като другите момчета на неговата възраст, и всяка дума или усмивка, с които я даряваше, караха Мадлен все повече да се влюбва в него. Беше избрала Жозефин за най-добрата си приятелка главно за да може да идва по-често в „Ринкинкин“ и да вижда Корин, който прекарваше там по-голямата част от семестриалната си ваканция.

Мадлен обикна „Ринкинкин“ и цялото семейство — там беше толкова различно, толкова по-сърдечно и по-емоционално, отколкото в дома ѝ. По-голямата сестра на Жозефин, Матилд, тъкмо завършваше образованието си като готвачка в Маноск и през свободното си време готвеше разкошни ексцентрични ястия за все по-големия и по-оживен кръг около масата. Тон даваха госпожа Сесил, нестандартната и чудно красива майка на Жозефин, и дебелата, ниска леля Жермен, която умееше да разказва чудесни истории. Винаги гостуваха най-различни приятели на семейството и винаги домашният персонал седаше с тях на красивата трапеза: Бертран и Ермелин традиционно си разменяха

пиперливи реплики, помагачите при обирането на реколтата, предимно канадски и американски студенти помагаха през лятото на полето за по няколко франка на ден и освен това живеяха в имението и се грижеха за тях. Тогава бащата на Жозефин още беше жив — спокоен човек, с гъста, прошарена само на слепоочията коса, и създаваше у Мадлен представа за това, как би изглеждал Корин като по-възрастен.

През годините, в които Мадлен се превръщаше от плоска дванайсетгодишна в пленително изглеждаща, но ужасно стеснителна осемнайсетгодишна, увлечението ѝ по по-големия брат на Жозефин ставаше все по-силно. Мадлен не смееше да сподели тайната си с повърхностната си приятелка, защото знаеше, че тя не умее да си мълчи. Мадлен пазеше тайната си и никой нямаше достъп до сърдечните ѝ терзания, когато един ден Корин дойде в „Ринкин“, не сам, а с една колежка, червенокоса, приказно красива и общителна. Тя се казваше Джийни и никак не се бе посвенила да целуне Корин на масата. У Мадлен, тогава почти на петнайсет, беше пламнало желание за убийство, тя твърдо реши да бутне Джийни от прозореца на последния етаж, да я удави в езерцето на госпожа Сесил или да я прободне с някой от ножовете за транжиране на Матилд. Но когато следващия път Корин си беше дошъл, червенокосата Джийни не беше с него. Вместо нея той бе довел интелектуалката Луиз и сърцето на Мадлен отново щеше да се пръсне от ревност.

С течение на времето тя свикна с мисълта, че Корин не стои на сухо в Париж и за жалост още не е забелязал, че Мадлен не е онова малко момиченце с шини на зъбите. Иначе тя едва успяваше да се измъкне от обожатели и това изпълваше с ревност най-вече Жозефин, която по онова време беше твърде пухкава, за да се харесва на момчетата.

Мадлен обаче имаше очи само за Корин.

Докато не настъпи денят в годината, в която Мадлен и Жозефин завършваха средното си образование. На вечеря той обяви, че ще се жени.

Всички — с изключение на Мадлен и Жозефин — за малко не обезумяха от радост при тази новина, тъй като Катрин, тогавашната приятелка на Корин, въпреки парижкия си произход, беше изключително мило момиче, без всякаква арогантност, кротка, много красива и от добро семейство. И тя като Корин следваше архитектура,

баща ѝ беше известен парижки архитект, така че мястото ѝ и мястото на Корин, като неин съпруг, в неговата фирма бяха осигурени. Жените в „Ринкинкин“ бяха особено въодушевени от организирането на предстоящата сватба. Всички жени, без Жозефин и Мадлен, така да се каже. Жозефин не можеше да понася Катрин. Първо, защото по принцип не харесваше никого от приятелите на Корин, и второ, защото Катрин можеше да яде каквото и колкото си иска и въпреки това си оставаше стройна. По онова време Жозефин караше само на сух хляб и плодове, което слабо допринасяше за намаляване на бебешката ѝ закръгленост, но не се отразяваше особено добре на настроението ѝ. Все пак до сватбата тя успя да се напъха в мечтаната небесносиня вечерна рокля от сурова коприна. От закръглената Жозефин беше излязла истинска фея, с която младите мъже се надпреварваха да танцуват. Тя обаче не преодоля мъката си, защото на този ден по-големият ѝ брат и неговата ослепително красива булка бяха в центъра на вниманието и получаваха безброй разкошни подаръци.

А за Мадлен онзи златен октомврийски ден остана като най-черния в живота ѝ.

Днес ѝ идеше да се усмихне при спомена за онази Мадлен, страдаща от любовна мъка, застанала в празнично украсената романска църква и твърдо решена веднага след венчавката да се хвърли в Дюранс. Боже, толкова отдавна беше това!

Корин мина покрай нея с кафявия си кон.

— Това ли е всичко, което може твоят състезател? — извика той засмяно, а Мадлен отговори задъхано:

— Не забравяй, че Камелот е момиче, което не обича да губи.

Разбира се, тогава тя не се хвърли в реката, за щастие. Вместо това се опита да забрави Корин и да остави зад гърба си село Волон, Прованс, да, цяла Франция. После отиде да работи като детегледачка в Бостън и допълнително учи езици в Лондон и Мадрид. Там се запозна с мъжа си — служител в чуждестранно ведомство — и след сватбата им се преместиха в Мексико сити. Бурните години в Мексико бяха последвани от бурни години в Либия, а след Либия щеше да дойде ред на Пакистан, там обаче Мадлен вече не последва съпруга си. Вместо това тя се разведе с него и отново се върна във Франция. В Париж започна да работи като преводач на свободна практика, което ѝ носеше повече пари от издръжката, която получаваше от бившия си съпруг.

Вече бяха минали десет години от онзи черен октомврийски ден, деня на сватбата на Корин у дома, но Мадлен беше твърдо решена да не припарва до Волон и своята младежка любов.

През цялото време, докато беше в чужбина, тя поддържаше все по-вял контакт с Жозефин Ле Бер и някак между другото научи за разтрогнатия ѝ краткотраен брак, за нежеланото ѝ майчинство, за смъртта на баща ѝ и за реализацията на Корин като нова звезда на френския архитектурен небосклон. С Корин също се беше срещала няколко пъти, било на парти, било на някакво събитие, винаги придружен от изисканата си жена, и усети с облекчение, че вече посреща със студено равнодушие неговия — и нейния — поглед. Никакви червени петна по лицето, никакви изпотени ръце, нито веднъж сърцето ѝ не се разтуптя чувствително по-бързо, макар че той изглеждаше още по-добре отпреди. Мадлен дори допускаше възможността за леко, неангажиращо приятелство между тримата.

Тя научи за болестта на Катрин и подобно на всички останали, беше ужасена и поразена от бързия и мъчителен начин, по който беше умряла. Беше някаква особена форма на рак на кръвта, която почти не подлежеше на терапия. След смъртта на жена си Корин не пожела да остане в Париж. Както някога Мадлен бе избягала от Прованс, така и той избяга от столицата. Напусна работата си като партньор във фирмата на своя тъст, продаде парижкия си апартамент и вложи всичките пари в прасковената плантация на родителите си, която беше на прага на фалита и на път да бъде продадена.

Бяха изминали три години от смъртта на Катрин, а Корин продължаваше да се отдава с цялото си сърце и душа на стопанисването на „Ринкинкин“. Понякога на Мадлен ѝ се струваше, че съвсем е забравил, че някога е бил прочут архитект.

Тя самата от една година живееше отново тук, в долината, просто се беше пресетила от града и от своите редуващи се, неудовлетворителни афери. Баща ѝ бавно остаряваше и се нуждаеше от нея. Мадлен можеше да работи като преводачка, където пожелае, а Клерисо, подобното на замък имение на баща ѝ, беше разкошно място за живеене и не на последно място — намираше се близо до „Ринкинкин“. Двамата с Корин бяха възстановили приятелските си отношения.

Към днешна дата чувствата ѝ към него бяха много подобни на чувствата ѝ отпреди двайсет години. И както и тогава, не се осмеляваше да му ги разкрие. Може би трябваше да мине още време. През последните месеци Мадлен бе забелязала видима промяна у него. Той вече не говореше толкова често за Катрин, вместо това започна да разпитва за брака на Мадлен и причините за развода ѝ. Връзката им била сложна, но много страстна и колкото повече Мадлен говореше за това, толкова повече се събуждаше интересът на Корин. Тя не можеше да го опише точно, но имаше рязка промяна в начина, по който общуваха помежду си. Сякаш изведнъж бяха открили, че той е мъж, а тя — жена.

Мадлен усещаше инстинктивно, че е назрял моментът да преразгледа отново връзката си — как иначе можеше да се нарече? Тя искаше най-после да му бъде нещо повече от добра приятелка.

Камелот галопираше по един завой и Мадлен трябваше да се наведе, за да не я шибне клонът на една върба, заметнат от кобилата.

Малко по-нататък Корин и неговият жребец се бяха заковали насред пътя. Мадлен едва спря навреме Камелот.

— Какво има? — попита задъхано тя и проследи втренчения поглед на Корин.

Стигнал и бяха до неговите питомци, беломесестите праскови на сорта „Перла в короната на Феърхейвън“, които той особено обичаше и за които се грижеше. Невероятният им вкус беше толкова известен на всички звездни готвачи в региона, че си ги поръчваха директно от Корин.

Мадлен вече си мислеше, че той е видял някакъв особено коварен вредител или гъбясване на дърветата — кошмарът на всеки овощар, — когато и тя забеляза причината за внезапното му спиране. Край прасковената горичка имаше едно легло от ковано желязо и, което беше още по-учудващо — на него лежеше момиче със сребристоруса коса, завито с памучно одеялце в нежнорозов цвят.

На светлината на залязващото слънце това беше невероятно пленителна, нереална картина.

— Спящата красавица в гората — промълви Мадлен.

— Направо не е за вярване, нали? — Корин се оглеждаше ядосано около себе си.

— Определено не е Снежанка, не е с черна като абаносово дърво коса — каза Мадлен. — Да не мислиш, че е мъртва? — За миг тя пропъди представата за страдаща от несподелена любов самоубийца, глътнала порядъчно количество приспивателни и намерила красиво място, на което да умре.

— Ако не е, ще бъде — изръмжа Корин. — Направо не е за вярване какво си позволяват тези туристи! — Той пусна коня и тръгна с гневни крачки към своеобразната спалня.

Едва сега Мадлен видя червеното пежо с немска регистрация, което стоеше паркирано пред порутената лятна вила и изясняваше защо Корин нито за миг не си е помислил, че заспалата е принцеса от приказките. Оттук един междуселски път излизаше на главния път и на този междуселски път именно за любопитните туристи беше поставена табела „Влизането забранено“. Постъпката на момичето беше доста дръзка. Може да беше една от онези пушеци хашиш откачалки, за които е обичайно да се мотаят из тези лагери за взаимопомощ в Луберон — набедени художници в търсене на себе си. Вероятно беше замаяна от марихуаната.

Но как, по дяволите, е пренесла това гигантско легло? Трудно би се побрало в малката ѝ кола, а и как би изминало дългия път от Германия дотук? Мадлен слезе от кобилата.

— Госпожице! Събудете се — каза Корин и се наведе над младата жена.

Мадлен пристъпи любопитно зад него, следвана от двата коня.

Младата жена не се помръдна. Дори не трепна с дългите си, завидно гъсти мигли. Мадлен отново се върна на предположението за самоубийство.

— По-добре ѝ провери пулса — посъветва тя, докато се мъчеше да удържи Камелот да не сдъвче сребристорусата коса на спящата жена.

В този миг като че ли от нищото се чу позната мелодия. След първата уплаха Мадлен разпозна една прелюдия на Бах, електронно обезобразена — очевидно позвъняване на мобилен телефон.

Младата жена седна в леглото и се втренчи право в мрачното лице на Корин и дружелюбната физиономия на Камелот.

— Нищо не разбирам — изръмжа Корин, а младата жена смутено се просна отново на възглавницата.

На Мадлен почти ѝ стана жал за нея. Това не беше най-добрият начин да се събудиш от наркотично опиянение.

— О, не, няма да заспivate отново! — нареди ѝ мъжът с дълбок глас, макар че Изабел беше съвсем будна и очите ѝ бяха широко отворени от ужас и страх.

В своята доверчивост тя беше легнала съвсем сама под открито небе, сякаш никога не е чувала за изнасилване, нападение и убийство! Колко лекомислено от нейна страна! Телефонът в дамската ѝ чанта звънеше сърцераздирателно и на Изабел ѝ се искаше да има куража да го хване и да повика помощ. Но ѝ мина през ума, че това може да е Фритьоф, а как би могъл да ѝ помогне той в тази ситуация?

А на всичкото отгоре беше спала така прекрасно, както никога досега в живота си. Заедно с това момченце Лоран бяха изтикали леглото от лятната съборетина на поляната, с общи усилия го издърпаха там, където слънцето проникваше през клоните и върху белия чаршаф се образуваше разкошна сянка. После Лоран си тръгна с петдесетте франка — не особено доволен, но не и толкова отчаян, колкото беше преди. Изабел си извади кашмиреното одеяло от колата и се уви в него. Чувстваше се като в рая. С полюшващите се прасковени клони над нея, обгърната от свеж, приятно ухаещ въздух, не ѝ трябваше много време, за да потъне в сън.

До момента, в който не я събуди от пронизителното извъняване на телефона и не погледна право в чифт разгневени зелени очи, тя спеше дълбоко и без да сънува.

— Намирате се в частна собственост — ръмжеше устата под гневните зелени очи. — Частна! — И понеже тя не отвърна нищо, той продължи: — Изобщо говори ли ви нещо понятието частна собственост?

На Изабел ѝ падна камък от сърцето. Слава богу, това не беше изнасилвач или разбойник, а само собственикът на това очарователно парченце земя. Вероятно бащата на Лоран.

Тя си поотдъхна и дори опита да се усмихне. Какво недоразумение.

— Не ми се хилете така тъпо — изрева мъжът. — Ако сте прочели в своя пътеводител, че провансалците са гостоприемни и приветливи хора, значи сте попаднали на погрешна информация. Ние не се шегуваме, когато става въпрос за частната ни собственост.

„Личи си“, искаше да каже Изабел, но мъжът се извърна от нея.

— Мадлен, как се казва „частен“ на немски?

— За съжаление учила съм само английски и испански — отговори младата жена, обута в ботуши за езда, която очевидно се казваше Мадлен.

На Изабел ѝ приличаше на излязла от рицарски филм. Тя стоеше до запотения снежнобял кон, който се беше втренчил в таблата на леглото откъм главата, и до един прекрасен кафяв жребец и сякаш ѝ беше забавно. Тъмните ѝ къдрици бяха вързани на тила в чаровен безпорядък. Тесният панталон за езда и плътно прилепналата тениска подчертаваха издължената ѝ и все пак нелишена от извивки фигура. Хубава гледка.

Видът на собственика на парцела, така както стоеше със скръстени ръце пред леглото и я наблюдаваше ядосано, съвсем обезкуражи Изабел, че от това може да излезе нещо добро.

— Do you speak English?^[2] — попита Мадлен. Изабел предположи, че това е майката на малкия Лоран.

— Амм, yes^[3] — Тя отдавна се беше изправила и провесила крака от ръба на леглото.

Положението на слънцето показваше, че е спала по-дълго, отколкото си мислеше, беше късно следобед или привечер и тя трябваше да продължи пътя си, ако още искаше да си намери вечеря и стая за нощуване.

— Интересува ме как сте се сдобили с това легло — каза Мадлен на английски. — И защо.

Изабел отвори уста, за да отговори, но мъжът я изпревари.

— Леглото? — повтори той на френски, обръщайки се към Мадлен. — Ако не ме лъже паметта, това е леглото на леля Жермен. Изхвърлихме го, когато пристигна болничното ѝ легло. Знаеш го, един такъв високотехнологичен уред, който прави практически всичко — може да се вдига и спуска, да масажира, да люлее, да храни, да повива, да чете приказки, да пече хляб... Старото легло беше изнесено на двора. За мен е загадка как това лице се е сдобило с него!

— Наех го — обясни с достойнство Изабел. — Но времето, за което бе наето, приключва в тази минута, затова ще трябва да ви помоля да ме извините. Налага се да тръгвам.

— Наето ли? — извика жената.

— Вие говорите френски? — учуди се мъжът.

— Точно така — отвърна Изабел едновременно и на двата въпроса, сгъна одеялото си, взе си дамската чанта с вече спрелия да звъни телефон и се запъти към колата си. — Ако не ми вярвате, питайте сина си.

— Сина си ли? — повтори мъжът.

— Сина си Лоран — поясни Изабел. Кой знае колко други синове имат тези хора?

Мадлен избухна в смях.

— Не разбирам какво му е смешното тук — каза мъжът, но и той звучеше развеселено.

— Не можеш да отречеш, че е смешно, Корин — не спираше да се киска Мадлен.

Изабел метна чантата и одеялото на задната седалка в колата си и се присъедини към смеха.

— Всъщност той ми предложи да наема къщата. — Тя посочи с палец лятната вила. — Каза, че не трябва да се страхувам от паяците и че плъховете най-вероятно са само малки мишлета.

— Оххх. — Мадлен високо се изсмя. — Типично за Лоран.

— Беше сложил табела край пътя — продължи да разказва Изабел. — И беше така любезен да ме убеди, че къщата е много по-приятна от шумните стаи при Жур, където на всичкото отгоре има и куче, което хапе. И аз имам вина. Обясних, че се нуждая най-вече от хубаво легло. Той наистина се беше постарал с това вълшебно легло и когато чу, че за съжаление ще се откажа да наема къща без течаща вода, непромокаем покрив и ток за електрическата си четка за зъби, остана много разочарован. Знаете ли, господине, той спестява за мравоядец.

— За мравоядец ли? — повтори мъжът.

Корин беше хванал кафявия кон за юздите и отново стоеше право пред нея. Макар че не изглеждаше толкова заплашително, колкото преди минута, все още предизвикваше неприятно чувство в стомаха на Изабел. Сигурно това се дължеше на впечатляващите му зелени очи, а може и да беше, защото от седем сутринта тя не бе слагала в устата си нищо, освен един сух кроасан и няколко глътки от термоса. Очите бяха наистина особени, допреди малко твърди, мрачни и недружелюбни

като елите в Шварцвалд, а сега бистри и блестящи като стъкло от Мурано.

Тя се покашля.

— Ако правилно съм разбрала, да. И когато събере достатъчно за мравоядец, Лоран възнамерява да спести за костенурка, която да си купи от един зоомагазин. Детето много обича животните. Все пак идеята да наема леглото вместо цялата къща, да го изнесем на чист въздух, където няма паяци и плъхове, и да си почина малко на него беше моя. Петдесет франка са по-добре от нищо. Но при все това той ужасно се разочарова. Явно наистина много иска да има този мравоядец. Щял да бъде изненада за цялото семейство.

— Разбирам — каза мъжът.

— Аз пък не разбирам — възрази жената на име Мадлен. — Какъв е този мравоядец, с който иска да ви изненада, Корин?

— Лоран се грижи за опазването на животните по света — обясни мъжът. — В действителност сам се е показал като животно, изпаднало в нужда. Във всеки случай съжалявам, госпожице, че така ви изплашихме. Помислих ви за една от онези дрогирани псевдохудожнички, които си въобразяват, че целият свят им принадлежи. Нямах представа, че племенникът ми ви е дал под наем леглото на леля Жермен.

— Няма проблем — успокои го Изабел.

Значи Лоран е негов племенник. Това обясняваше защо, като се изключи къдравата коса, момчето изобщо не приличаше на него. Корин. Името беше не по-малко секси от самия мъж.

— На ваше място и аз бих си помислила същото. — Тя отвори вратата на пежото си. — Поздравете Лоран от мен и му кажете, че му желая късмет с мравоядците.

Мадлен отново се засмя.

— О, Корин, Лоран много ще се разочарова, когато разбере, че новият му източник на доходи за „Ринкинкин“ така бързо е пресъхнал. Съгласи се, че си заслужава да се помисли върху идеята за даване на легла под наем в прасковената горичка. Това е пазарна ниша и ти можеш да спечелиш много пари. Имате достатъчно стари легла! — Тя взе една от пъстрите възглавници върху леглото. — А госпожа Сесил сигурно притежава в изобилие от тези старинни възглавници. Само си представи: щом едно легло сред прасковите ти носи петдесет франка за

един следобед, какво остава за дрямка в розовите градини на госпожа Сесил?

— В такъв случай ще трябва да си разделим печалбата с госпожицата — отвърна Корин. — Идеята за легло под открито небе е била нейна. Лоран е виждал нещата при паяците и плъховете в лятната вила.

— Това е разкошна къща — увери Изабел. — Ако някога я ремонтирате, веднага ще я наема. Но сега по-добре да отида при... как се казваха хората? Жур? Те дават стая в един стар хамбар. Само малко ме е страх от кучето им. За жалост обичало да хапе.

— О, не вярвам. Ако някой хапе там, то това е единствено старият Жур — каза Корин, но Мадлен го прекъсна:

— Щом е така, защо не останете в „Ринкинкин“? Няма кучета. Тук се отглеждат кокошки. — Тя се изкиска. — И собственикът на къщата хапе само при пълнолуние, нали, Корин?

— Както казах, изкушавам се, но предпочитам да имам течаща вода и покрив без течове — обясни Изабел.

— Повярвайте ми, госпожо, не из целия „Ринкинкин“ има съборетини като тази къща — каза Мадлен. — Имотът е от седемнайсети век, първоначално е бил ловджийски замък на Луи Четиринайсети.

— Глупости — рече Корин. — Луи Четиринайсети никога не е идвал тук. Не е имало и никакъв дворец.

Мадлен запази самообладание.

— Колко бихте платили за разкошна историческа стая с баня и изглед към Волон, госпожо? С включена закуска, разбира се.

Корин сбърчи чело:

— Мадлен, не знам какво...

— Шшт, остави на мен, Корин. Твоят племенник никак не бил глупав! Имате цяло свободно крило, което може да се даде под наем!

— То не е свободно, предвидено е за полските работници през лятото — каза Корин. — Тези стаи не стават за гости, това е хижа за настаняване на младежи.

— Да, но сега сме едва март. И щом госпожата е наела легло наред прасковите, сигурно не би отказала и квартира в младежка хижа със закуска, нали, госпожо?

— Ами... — Изабел се засмя. — Нямам представа какви са цените тук, но стая с изглед към реката ми звучи добре. Без куче. И без паяци.

— Това са доста мизерни стаи с легла на два етажа — възрази Корин. — За хората, които идват през лятото да помагат на полето, но не стават за...

— Къде остана твоята дарба да импровизираш, Корин? Можете да използвате например леглото на леля Жермен — предложи със смях Мадлен, а Изабел каза:

— Като дете обичах леглата на два етажа. Но само ако аз спя отгоре.

— Ами добре — съгласи се Корин и сви рамене. — Ако не ви хареса, винаги можете да се преместите при Жур. Съмнявам се обаче, че там ще ви предложат по-хубава закуска от нашата. — Той се засмя. — Сега и аз започнах като Лоран. Звуча така, сякаш ви навивам, но ние, Ле Бер, постоянно се опитваме да докажем, че сме по-добри от Жур.

— Не че съм го прочела в някой пътеводител, но провансалците ми изглеждат доста гостоприемни хора — каза мило Изабел.

— Особено Ле Бер. Едно време къщата преливаше от гости — обясни Мадлен и сега гласът ѝ прозвуча изпълнен с копнеж. — Спомняш ли си, Корин? Майка ти изнасяше на терасата всички налични маси и правеше огромна трапеза. Чудя се откъде намираще такава километрична покривка!

— О, сигурно Луи Четиринайсети я е забравил тук — каза иронично Корин. — Госпожице, ако сте очарована от идеята да прекарате една нощ в прашно легло на два етажа, най-добре се качете в колата си и се върнете на междуселския път. Карайте нагоре още двеста метра, докато отдясно ви се появи входна алея, пазена от два каменни лъва. Портата най-вероятно е отворена, така че просто влезте с колата и паркирайте в двора. Ако извадите късмет, ще сме там преди вас и ще ви помогнем с багажа.

— Виж ти — рече Мадлен, докато с изящно движение се метна на седлото на белия кон. — Звучиш като истински хотелиер. Au revoir, madame^[4].

Корин също се метна на коня си.

— Внимавайте за дупките по пътя, госпожице.

— Да, ще се постарая. — Изабел се сниши на шофьорското място и затвори вратата. В огледалото за обратно виждане тя видя как двамата ездаци се отдалечават. Слънцето се беше скрило още повече зад хоризонта.

* * *

„Ринкинкин“ — изглеждаше още по-романтично, отколкото звучеше. Сградата от естествен камък беше на три етажа и имаше две двуетажни, пристроени под прав ъгъл крила, които заедно с централната сграда образуваха вътрешен двор. Подобната на портал двукрила порта на входната алея и тесните, високи прозорци правеха сградата елегантна въпреки разлатостта ѝ, а капациите на прозорците с цвят на магарешки трън ѝ придаваха провансалски стил.

Изабел беше очарована.

Покритият със ситен чакъл вътрешен двор бе засенчен от короната на грамаден чинар, чието стъбло бе оградено с плет от лавандула със сребристи листа. В светлината на залязващото слънце всичко приличаше на мотив за сладникава пощенска картичка: зиданият кладенец със старомодната помпа, бялата плюшена котка върху перваза, която сънливо погледна Изабел, топките за боулинг, които някой беше забравил под чинара, овехтялата пейка пред входната врата. Дори старото, поръждясало рено, до което беше парки рала, стоеше някак живописно.

Не толкова живописен, но затова пък видимо скъп беше черният кабриолет порше, паркиран насреща. През затъмнените стъкла Изабел видя седалка от най-фин марокен, елегантен волан и табло от фино дърво, всичко специално изработено. Хм, явно собствениците на този имот не страдат от недостиг на пари. Само това порше и елегантните коне отпреди малко струваха цяло състояние.

— Ооооооок! Ооок! — Една дебела кафява кокошка се бе появила от нищото и с тихо кудкудякане прекосяваше двора, преследвана от една закръглена жена на средна възраст.

— Ела тук, гадна кокошко — извика жената.

— Ооооок — изкудкудяка невъзмутимо кокошката и се пъхна зад старото рено.

Жената понечи да тръгне след нея, но в този миг забеляза Изабел и се закова на мястото си.

— Коя, за бога, сте вие? — Нейното гневно, едва ли не заплашително лице обезсърчи Изабел.

— Ооооок — произнесе кокошката от скривалището си.

— Никаквица такава! — каза дебелата жена. — Какво търсите тук? Сега не продаваме плодове, едва март е, в случай че не сте забелязали. Долна твар!

Изабел не можеше да определи дали жената говори на нея или на кокошката, или и на двете.

— Аз... амм — каза тя. — Добър ден. Аз...

— Това е наш гост, който ще нощува тук, Ермелин — чу се дълбок глас зад нея.

Това беше тъмнокосият мъж отпреди малко, Корин, този път без коня си и без красивата жена, но все така безумно привлекателен и секси.

Щом го видя, Изабел изпита невероятно облекчение.

— Ах, това е ваша приятелка, така ли, господине? — Пълничката жена отново се обърна към кокошката. — Ела тук, звяр такъв!

— А къде е вашата... къде е госпожата? — попита Изабел.

— Мадлен ли? Тя се оправя с конете.

От този отговор не ставаше ясно в какви роднински или други отношения са двамата. По някаква причина на Изабел страшно ѝ се искаше Мадлен да се окаже някоя селска учителка лесбийка или игуменка на местния манастир.

— Елате, ще ви покажа стаите. Идеята продължава да ми се струва откачена, но трябва да удържа на думата си. Ермелин, когато приключите с кокошката, бихте ли казали на майка ми да дойде в крилото за гости? Нека доведе и Лоран.

— Да, разбира се. — Дебелата жена беше измъкнала кокошката иззад колата и здраво я държеше в ръцете си. Кокошката кудкудякаше изплашено.

— Ще я... заколи ли? — Изабел преглътна състрадателно.

— О, не. Просто ще я върне в кокошарника — каза мъжът. Той ѝ подаде ръка. — Ами да започнем отначало, госпожице. Това е „Ринкинкин“, петата по големина прасковена плантация на департамента, аз съм Корин ле Бер, а вие коя сте?

— Изабел Теген. — На Изабел ѝ се стори, че това е доста оскъдна информация, и добави: — От Хамбург.

— Откъде знаете така добре френски? — Корин ле Бер отвори боядисаната в цвят магарешки трън врата, водеща към едното от двете странични крила, и я поведе по тесен тъмен коридор.

— Майка ми беше францужойка. Израснала съм като билингвист.

— Практично. — Той отвори още една врата. — Както казах, крилото за гости не е по-добро от младежко общежитие. И не е проветрявано от пет месеца!

— Криво за гости — повтори впечатлена Изабел и пристъпи напред в полумрака.

— Звучи добре, нали — каза Корин. — За всеки случай звучи по-добре, отколкото изглежда. От дете помня как тук всяко лято идваха дузини студенти от Канада и Съединените щати. Работеха на полето за мизерна заплата, но майка ми се грижеше царски за тях. Вечер тук наставаше голям купон. Цялото лято беше купон. Сега можем да си позволим само трима или четирима помощници, при това не от Канада или Америка, а от Източна Европа. И от селото. Тук има неколцина безработни. — Той отвори един прозорец и бутна навън капачите. — По всяка вероятност времето на купоните вече отмина.

Златистата привечер нахлу в тясната стая с двете разположени отляво и отдясно на вдлъбнатия прозорец легла на два етажа, мивка, гардероб и практично сложена от вътрешната страна на вратата закачалка.

На Изабел ѝ се стори като в казарма.

— При Жур е много по-добре — каза Корин ле Бер. — Там стените са боядисани, има пердета и картини по стените. И мебели, които си заслужават наименованието.

— Възможно е. Но помислете за кучето — отвърна Изабел.

Тя пристъпи към прозореца. Гледката беше впечатляваща. Погледът обхващаше както сякаш неопитомения, пролетно зелен гъсталак, така и симетрично подредените тераси с овощни дървета. В далечината над върховете на дърветата се издигаха няколко покрива и една църковна кула, сигурно това беше селото, в което попита за стая. Малка рекичка — Волон? — лъкатушеше надолу на около петдесет метра, където после се разширяваше и се превръщаше в блестящо

зелен речен завой, вероятно Дюранс. Прорязаните от светлосиви скали планински склонове на отсрещния бряг бяха порозовели от залеза и отдалеч приличаха на алпийски възвишения. Изабел се сети за ски лифта, покрай който беше минала.

— Има още три такива стаи, съответно с изглед към реката или към вътрешния двор. — Корин ле Бер сви рамене. — За съжаление и в другите помещения не е по-уютно оттук. Погледнете тези легла. Те са от следвоенно време, а матраците може да са по-стари. Мисля, че идеята е откачена, за всеки случай малко по-добра от идеята на Лоран с лятната вила.

— Но гледката сама по себе си е безценна — въодушеви се Изабел.

— Да, така е. Там, най-отзад, може да се види знакът Де Лур — обясни Корин и посочи към планината. — Почти две хиляди метра е. Е, поне хиляда и осемстотин със сигурност.

— Ще наема стаята — каза Изабел, обърна се настрани и погледна Корин ле Бер право в невероятно зелените очи. — Колко ще искате за нея?

— Нямам представа. Трябва да попитам Жур как вървят наемите. Някак си ми е неудобно да ви искам пари.

— Защо? Нали вече наех легло от вас.

Зад тях се чуха леки, бързи стъпки, външната врата рязко се отвори и момченцето Лоран затрополи в коридора.

— О, това сте вие! — Той подаде къдравата си глава в стаята и заоглежда Изабел със смесица от радост, че я вижда, и голяма недоверчивост.

— Здравей, Лоран. — Изабел му се усмихна успокояващо.

— Лоран, нали познаваш госпожица...? — Корин погледна въпросително Изабел.

— Теген — подсказа тя.

Беше мило, че така упорито я наричаше „госпожица“. По някаква причина не ѝ се искаше да му обяснява, че в нейния случай „госпожа“ е по-правилното обръщение. Още повече, че на нейните двайсет и осем години изглеждаше достатъчно млада, за да не съобрази човек, че може да има съпруг.

— Госпожица Теген. Толкова ѝ харесало леглото на леля Жермен, че поиска да види останалата част от „Ринкин“ — продължи

Корин. — И понеже кучето на Жур било ужасно шумно и на всичкото отгоре — хапещо, решила да наеме тук стая в крилото за гости.

И без това големите кръгли очи на Лоран станаха още по-големи и по-кръгли. Дори за минута не си бе помислил, че може да се наеме крилото за гости! Преди да се сети за лятната вила, беше обмислил всички възможности за други квартири: таванът над конюшната, празният хамбар на улицата и дори розовата оранжерия на баба си. Но съвсем беше забравил крилото за гости. А тук имаше всичко необходимо на един турист: ток, течаща вода, тоалетни, дори малка кухничка. Лоран почти се ядоса. Само ако беше помислил малко повече! Сега вуйчо Корин поемаше ролята на наемодател и цялата идея щеше да е негова!

Той издаде нацупено долната си устна.

— Тъкмо си говорим за цената — каза вуйчо му. — Дали можеш да ни помогнеш, защото аз не се ориентирам много добре.

— През лятото Жур вземат двеста и десет франка за двойна стая със закуска. На човек. — Лоран беше изкопчил информацията вчера от приятеля си Анри.

— Доста солено, предвид хапещото куче, което имат — рече вуйчо Корин и се усмихна лукаво.

Лоран отново издаде долната си устна.

— На тяхно място и аз бих я дал по-евтино.

— Да, знам. Затова те попитах. В крайна сметка нали госпожица...?

— Теген — отново подсказа услужливо Изабел.

— ... госпожица Теген е твоя наемателка. Чух, че доходите от наема ще отидат за някакъв мравоядец?

Лоран се изчерви. Тази глупава туристка беше издрънкала всичко, което той й довери под клетва за мълчание!

— За *точно определен* мравоядец — поясни все пак Лоран.

— За *точно определен* мравоядец?

— О-вър-драфт — натърти уточняващо Лоран.

— Диспокредит ли? — Вуйчо Корин изглеждаше още пообъркан, ако това изобщо беше възможно.

— Ти каза на баба, че старият е обречен.

— Старият какво?

— Овърдрафт. — Лоран започна да губи търпение. — Ти каза на баба, че ипочудовищата ще изядат „Ринкинкин“. И тогава си помислих, че ако дам под наем лятната вила, можем да си купим нов.

— Нов какво?

— Овърдрафт. Мравоядец. Нещо такова.

Корин въздъхна.

— Вие разбрахте ли нещо? — обърна се той към Изабел.

— Не съвсем — отвърна тя.

— Овърдрафтът е обречен, нали? — Сега Лоран звучеше като учителката си, когато ѝ се изчерпваше търпението.

— Да, и не само той — промърмори Корин и кимна.

— И ипочудовищата ще изядат къщата, нали? — продължи Лоран.

— Ипочудовищата ли?

— Ипотеки — извика Изабел и засия, сякаш е открила яйцето на Колумб. — Ипотеките ще изядат къщата. Нали?

— Ипочудовища — повтори упорито Лоран. — Той каза ипочудовища.

— Сега, след като обясни на госпожица Теген окаяното ни финансово състояние, ще ни кажеш ли какво общо има с това мравоядеца? — Корин продължаваше да не разбира нищо.

— Мравоядеца е овърдрафтът — побърза да се намеси Изабел. — Той е обречен и затова трябва да се достави нов. Ипотеките са като термити. Много са разяждащи.

— Точно така. Те ще изядат къщата. — Лоран кимна благосклонно на жената. Тя, за разлика от вуйчо му, не беше изгубила ума и дума.

— Каква сте вие? Детска психоложка ли? — Корин се засмя малко измъчено и отново се обърна към племенника си: — Ясно, Лоран. Сега разбрах. Предполагам. Значи този овърдрафт не е животно, това са пари, които сме взели назаем от банката. Нищо по-различно от надхвърлена сметка И ипочудовищата — ипотеките също са пари, които сме взели назаем от банката.

— Аха. — Сега вече Лоран съвсем нищо не разбираше.

На Изабел ѝ стана жал за двамата:

— Така или иначе, идеята да се напълни касата с отдаване под наем беше добра. Доколкото разбирам, при всички случаи парите ще

ви влязат в употреба.

Корин я погледна начумерено.

— Не мисля, че вашите няколко франка ще ни оправят нещата с банката, госпожице — каза студено той. — И изобщо това не е ваша работа.

Изабел се засегна:

— Чакайте малко! Не съм ви молила да ми говорите за финансовото си състояние — вирна тя нападателно брадичката си. — И дори моите няколко франка, както казвате вие, да не ви оправят нещата с банката, то не мисля, че трябва да се пренебрегват! За повечето хора, които са сериозно задължени, малките суми сякаш не са от значение, те гледат само големия дълг и си мислят, че едно порше не е кой знае какъв разход. Вместо да използват всеки пфениг — всеки цент, — за да намалят дълга си малко или много.

Зелените очи на събеседника ѝ помръкнаха зловещо. Явно думите ѝ го бяха ядосали. Изабел усети, че е отишла твърде далеч, и побърза да добави:

— Ще ви платя хиляда и четиристотин франка за тази стая, ако ми позволите да остана една седмица в нея.

Външната врата отново изскърца на пантите си и попречи на Корин да каже нелюбезните думи, които бяха на езика му. В помещението влезе една жена на около шейсет години, с черни, късо подстригани къдрици. Тя беше дребна и слабичка, но пъргава и грациозна като бивша балерина. Изабел я намери за изключително красива въпреки линиите и бръчките, които времето беше издълбало на дребното ѝ лице и по шията.

— Гости ли имаш, Корин? Добър ден, госпожо. Аз съм госпожа Сесил, майката на Корин. Приятно ми е. — Тя разтърси ръката на Изабел.

— Изабел Теген. И на мен ми е приятно.

— Хиляда и четиристотин франка, бабо. — Лоран засия срещу нея. — Тя ще плати хиляда и четиристотин франка за тази стая.

— Не, няма да го направи — каза Корин. Лицето му отново беше станало сурово и мрачно както навън, сред прасковите. — Тя ще отиде при Жур.

— Но защо? — извика Лоран.

— Защото тези помещения не са подходящи за наемане — отсече Корин.

— Мисля, че е заради забележката ми относно поршето и дълговете ви — каза разкаяно Изабел. — Съжалявам, бях много неучтива.

— Така е — съгласи се Корин.

— Но не визирах лично вас, говорех по принцип. Знаете ли, имам известен опит със задлъжнели хора. — Изабел си спомни за един куп клиенти, чиито разходи далеч надхвърляха приходите им. — Не можете да си представите колко много от тях карат порше.

Корин поклати глава, полуядосано, полуразвеселено.

— Престанете най-накрая с вашето порше, колата навън е на Мадлен и ви уверявам, че тя може да си го позволи от джобните си!

— О!

— Да, о! — изимитира я Корин.

Майка му въздъхна.

— Явно се познавате отдавна, вие двамата. Карате се така, сякаш сте женени от много време. — Тя нежно се усмихна. — При тези обстоятелства може би е по-добре да предложим на госпожата стая за гости в централното крило.

— Защо не направо половината от моето легло? — каза ядно Корин. — За твоє сведение, мамо, запознах се с тази... дама преди по-малко от час. Спеше под „Перла в короната на Феърхейвън“. И то в леглото на леля Жермен.

— Наистина ли? — Госпожа Сесил вдигна едната си вежда. — Ама че необикновено запознанство!

— Нали — изръмжа Корин. — Твоят скъп внук дал под наем леглото на леля Жермен за петдесет франка за един следобед.

— Щях да ѝ го дам и по-евтино — заоправдава се Лоран. — Тя сама предложи толкова!

— Всъщност той искаше да ми даде под наем лятната вила — намеси се Изабел. — Беше я обзавел прекрасно, но...

— Е, смятам, че с уплахата си сте заслужили по-добра квартира. — Госпожа Сесил се въздържа да довърши изречението, което несъмнено щеше отново да нарани чувствата на Лоран. — Ако тук се поразтреби малко, ще бъде много по-добре, отколкото при Жур. Само дето прозорецът е ужасно малък. Като бойница. Това е предимство

само по средата на лятото. Но вие сигурно няма да останете чак дотогава, нали?

— Не, само една седмица — каза Изабел, поглеждайки крадешком към Корин. — Горе-долу.

— Значи е решено. — Госпожа Сесил сложи делово ръце на кръста и се огледа наоколо. — Най-добре това легло да се премести насам, за да се освободи повече място. Така не можеш дори да се обърнеш. Изобщо леглата на два етажа са непрактични, когато си на повече от единайсет години. Защо не донесете отново леглото на леля Жермен? Или сега сте го дали под наем на друг?

За учудване на Изабел, Корин избухна в смях.

— Аз ще се погрижа, мамо. И без това трябва да видя дали Мадлен е още тук. Всъщност цялата откачена идея беше нейна! — Той целуна в движение майка си по бузите и потупа Лоран по раменете. — Вие двамата можете да покажете на гостенката ни всичко. До скоро, госпожице, предполагам, ще се видим после на вечеря. — И преди Изабел да успее да отвърне нещо, той излезе.

— О, да, моля ви, направете ни това удоволствие — каза госпожа Сесил. — Има агнешко задушено, специалитет на дъщеря ми Матилд. Тя е готвачка в звезден ресторант. Наистина е добра. Именно на нея ресторантът дължи повечето си звезди.

— О, но... — Изабел се чувстваше длъжна да откаже, макар че ѝ премаляваше от глад. — Ако ще се храня с вас, при, всички положения държа да си платя.

— О, може да се окаже доста скъпо! Когато Матилд готви своето агнешко задушено в ресторанта, гостът трябва да бръкне по-дълбоко в джоба си. Едно меню там струва до петстотин франка — но пък нашата Матилд работи за мизерна заплата! — Госпожа Сесил се засмя. — Днес обаче има само претоплено задушено, тъй като Матилд е на работа, и то е безплатно! Вие откъде сте, госпожо? Предполагам, че колата с немска регистрация е ваша?

— Да, от Хамбург съм.

— И сега сте тук съвсем сама на... почивка? — Директният поглед на госпожа Сесил — очите ѝ бяха наситено зелени като на Корин и сякаш виждаха право в сърцето ѝ — смути Изабел.

— Нещо такова.

— Нещо такова, хм — повтори госпожа Сесил.

— Исках да видя прасковените цветове — добави Изабел и смени темата: — Нали „Перла в короната“ са много специални праскови?

Госпожа Сесил кимна.

— „Перла в короната на Феърхейвън“, прасковите са скъпи като перли в корона. Но за съжаление много по-чувствителни. — Изабел усети, че се изчервява под изпитателния ѝ поглед.

— Постъпили сте умно, като сте дошли толкова рано през годината — продължи госпожа Сесил. — Защо хората се скъсват да идват тук през юли и август, това така и не можах да си го обясня. Такава ужасна жегата е тогава и такава ужасна навалица.

Лоран я дръпна за ръкава.

— Бабо, знаеш ли, че ипochудовищата не са никакви животни, независимо че ядат?

Госпожа Сесил погледна със сбърчено чело къдравата глава.

— Ипochудовищата ли?

— Ипотеки — каза Изабел. — И овърдрафт. Мисля, че трябва да му се обясни.

— Той каза ипochудовища — не отстъпваше Лоран. — Много добре го чух! А сега твърди, че това били само пари, които сме нямали!

Госпожа Сесил въздъхна.

— Ей сега ще ти обясня, миличък. Или по-добре Бертран да ти обясни. Той учеше на смятане и майка ти, и леля ти, и вуйчо ти, с яйца, ябълки и праскови. — Тя се усмихна на Изабел. — Не че това помагаше кой знае колко! Ще ви оставим за малко сама, госпожо, да се освежите и да си разопаковате багажа. Лоран ще ви доведе, когато стане време за вечеря.

— Вие наистина сте страшно мила. Съзнавам колко много ви затруднявам. Но по никакви причини не искам в никакъв случай да наемам стая при Жур. — Тук тя преглътна, защото внезапно осъзна, че главната причина имаше омайни зелени очи и неописуемо еротично излъчване.

Госпожа Сесил се усмихна още по-сърдечно.

— Тук определено ще ви бъде добре. Още повече, че вятърът няма да ни безпокои една седмица.

„Да, помисли си Изабел. Вятърът и Фритьоф.“

-
- [1] Френски кон за езда (Фр.). — Бел.прев. ↑
  - [2] Говорите ли английски? (Англ.) — Бел.прев. ↑
  - [3] Да (англ.). — Бел.прев. ↑
  - [4] Довиждане, госпожо (Фр.). — Бел.прев. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Ами тогава го направете бързо и безболезнено. — Гласът от другата страна на линията звучеше грубо и по тази причина — безкрайно чуждо.

— Чичо Лудвиг? Това ти ли си? — смая се Изабел.

— О! — Малка пауза. — Здравей, ангелчето ми. Очаквах друго обаждане.

— Кого си очаквал и какво ти е направил той?

— Още нищо. — Чичото въздъхна толкова тежко, че Изабел сериозно се притесни. В дъното се чу гласът на леля Полет.

— Това той ли е?

— Не, детето е.

— Изабел? Нали няма да... Ти ми обеща, Луи! Дай ми веднага слушалката, лошо старче. — Вероятно последва някакво бориждане, а после Изабел чу свежия младежки глас на леля си: — Изабел, миличка, ти ли си?

— Да. Но какво става с вас?

— Нищо, детето ми, тук всичко е съвсем наред, защо? — Леля Полет както винаги звучеше ведро и спокойно.

— Защо чичо Лудвиг ме нахока за поздрав и каза, че трябва да го направя бързо и безболезнено. За кого ме помисли той?

— А, това ли! Познаваш чичо си, пак някоя глупост.

— Глупост ли?

— Какви ги говориш, Полет? — запротестира в дъното чичо Лудвиг. — Какво ще си помисли детето за мен?

— Обзаложил се е — продължи невъзмутимо леля Полет, — заложи куп пари за този тъп пилот от *Формула едно*.

— Сега пък *Формула едно* — каза чичо Лудвиг в дъното. — Пу! Сякаш си нямам по-важна работа!

Изабел се опита да подреди пъзела.

— И сега очаква обаждане от приемателя си?

— Приемател ли?

— Човекът, който записва облозите.

— О, да, разбира се, това е. Ето защо е толкова кисел. Но стига толкова за глупавия ти чичо. Ти как си, миличка? Къде си?

— В една прасковена плантация недалеч от Систерон. На Дюранс. Тук е фантастично. — Тя възторжено описа на леля си гледката от прозореца.

— Също като в рая.

— Това е самият рай. От два дни е слънчево, на обяд температурата достига четирийсет градуса, истинско лято. А хората, при които живея, са възхитителни. Отглеждат праскови, най-добрите в цяла Франция. Така казват. Майката е някъде на твоите години, около шейсетте, и също като теб прекрасна. Ще се сприятелите, и тя има твоето чувство за хумор. Синът ѝ Корин стопанисва имението, дъщеря ѝ Матилд работи като готвачка в един звезден ресторант, така че храната тук е чудесна. Макар да не дават стаи под наем, третираят ме като скъп гост. Сутрин и вечер се храня със семейството. Има едно очарователно момченце, дете на третата дъщеря, която обаче не живее тук, една много стара, съвсем превъртяла дама, която вечер свалят по стълбата на носилка, и едно семейство, мъж и жена, които вършат всякаква работа и непрекъснато се карат, по-зле са и от вас с чичо Лудвиг. О, лельо Полет, тук навсякъде има лавандула, маслинови дървета и, разбира се, цъфтящи праскови. Постоянно ми разпъват шезлонги, всеки си знае по някое хубаво местенце, но от толкова красота, мен изобщо не ме свърта на едно място. Часове наред кръстосвам местността. Понякога ми се вижда невероятно, че само преди четири дни стоях на ледения вятър в Хамбург!

— Вчера тук дори валя сняг — каза леля Полет. — Нашата магнолия съвсем измръзна. Жалка картинка. И аз на твоє място бих се радвала, че не съм тук. Ти си си взела — как да се изразя? — почивка от всичко тук.

— Да.

— Заслужи си тази почивка, това казах на твоя... Фритьоф. Онзи ден той се обади и рече, че според него ние сме отговорни за твоето бягство. Твърди, че това е твоят начин да избягаш от всеки проблем, и за това сме виновни ние.

— Аз не съм избягала от някакъв проблем, избягах от Фритьоф — уточни Изабел.

— Да, проблемът е самият Фритьоф. Висок, рус, ухаещ на афършейв проблем с колосани ризи. — Леля Полет премина на френски: — Миличка, нямах представа, че имате трудности. Трябваше да ми кажеш. Никога нямаше да позволя да се омъжиш за човек, с когото не се чувстваш добре.

— Нашите проблеми са едва отпреди няколко месеца. Откакто спрях хапчетата и не забременях веднага. Фритьоф винаги е доминирал във връзката ни, но оттогава премина всякакви граници. Най-напред настоя да спра да работя...

— А аз си мислех, че ти се радваш — извика леля Полет. — Защото тази работа и без това не ти допадала.

— Но беше по-добре, отколкото да се мотая безполезна вкъщи и да гледам как госпожа Елбман чисти. Е, това си имаше и добрите страни. Разполагах с време да размишлявам. Така постепенно разбрах, че представата на Фритьоф за семеен живот е съвсем различна от моята. И когато той започна да говори за някакъв специалист, при когото трябва да отидем, чашата преля.

— Това не означава, че не можеш да имаш деца, миличка. Може би...

— Лельо Полет, разбира се, че не означава — премина Изабел на немски. — Аз съм само на двацет и осем години, напълно здрава съм! Болният е Фритьоф, при това — главата му! Беше много глупаво от моя страна да се омъжа за него, трябваше да съм го забелязала много по-рано. Е, сега е без значение. Когато се прибера, ще отида при адвокат и ще поискам развод.

— Мисля, че не е зле да му обясниш още веднъж. Той си мисли, че когато се прибереш, ще се подложиш на психотерапия и маста отново ще се събере в паничката.

— Масло, лельо Полет.

— От мен да мине, маслото ще се събере в паничката^[1].

— По масло. Всичко ще тръгне по масло или някой ще стъпи в паничката с мас.

— Тъпи немски поговорки, никога няма да ги науча! Така или иначе, Фритьоф мисли, че си лабилна и имаш нужда от терапия.

— Да, а най-добре това да се комбинира с хормонално лечение с цел изкуствено оплождане — изпръхтя Изабел. — Съвсем е откачил! Самият той е за терапия!

— Може би трябва да му го кажеш, миличка. Явно не сте си говорили за определени важни неща.

— Той изобщо не ме слуша! Само ми крещи и ме обижда, когато кажа нещо, което не иска да чуе.

— Мило дете, крайно време е да му обясниш, че бракът ви е приключил. Не е редно да го караш да седи вкъщи и да си мисли, че скоро ще се върнеш.

— Не съм виновна аз за това. Когато говорим по телефона, той реди някакви безумия!

— А ако му напишеш писмо? — предложи леля Полет. — По мое време още се правеше така. На писмото не можеш нито да крещиш, нито можеш да го обиждаш.

— Да, това мога да направя. — Изабел въздъхна и погледна надолу към фантастичния зелен пейзаж.

Залезът отново бе обагрил в розово скалното образувание отвъд реката, две грабливи птици кръжаха на фона на прозрачно синьото небе. Трябва да попита Бертран какви са тези птици. Старецът имаше почти енциклопедични познания за местната флора и фауна.

— Кога ще се върнеш, детето ми? — попита леля Полет. — Имаш да свършиш много неща. Нов дом, нова работа — сигурно няма да е лесно. В Хамбург ли мислиш да останеш, или ще се върнеш в Кил?

— Още не знам. Що се отнася до бъдещето, главата ми е напълно изпразнена откъм идеи. Просто нямам никаква представа какво ще стане с мен.

— Тази почивка ти помага и да намериш себе си, по-добра е от терапия.

— И ти ли започваш сега? — каза Изабел.

— Не казвам, че имаш нужда от психотерапия, казвам само, че ти трябва време, за да разбереш какво искаш.

— В момента знам само какво не искам — отвърна Изабел. — Не искам Фритьоф.

— Тогава му го напиши. За да може да си потърси добър адвокат. Не смея да те попитам, но подписвала ли си предбрачен договор?

— Да, подписвах нещо година след сватбата. Майка му поиска, когато почина баща му и му приписа фирмата. Но аз не искам нищо от парите му, нищичко.

— Права си. Би било ужасно да нямаш финансови проблеми — каза иронично леля Полет.

— Спестила съм достатъчно, пък и мога да работя. — Изабел добави тихо, като се смееше: — А и нали ще наследя всичките ви имоти, мила леличко.

Леля Полет избухна в смях след една десета от секундата, както и бе очаквала Изабел:

— О, да, разбира се. Всички онези купища пари, които крием под дюшеците. Миличка, ти си голяма жена и сама ще решиш кое е правилно. За разлика от твоя Фритьоф, аз мисля, че добре сме те възпитали.

— Така е — каза гальовно Изабел. — Вие сте най-добрите родители, които може да си пожелае човек.

Отново настъпи малка пауза, преди леля Полет да отговори:

— Обещай ми, че ще се пазиш, миличка.

— Обещавам. И целуни чичо Лудвиг от мен. Кажи му да не се измъчва, задето е изгубил някакъв залог.

— Обади се пак, мъничката ми.

— Добре, но тогава ще е от телефонна кабина. Много тъпо от моя страна, забравих си зарядното в Хамбург. Чуваш ли пиукането? Обичам ви.

— И ние те обичаме.

И тогава телефонът предаде богу дух. Изабел го пхна обратно в дамската си чанта и се ядоса, задето не се е сетила да си вземе зарядното. Знаеше си, че ще забрави нещо. Е, сигурно във Волон ще се намери телефонна кабина, а и никак не беше зле да остане недостъпна тук. Макар че Фритьоф беше изпаднал в подозрително мълчание. Може пък да е твърде зает да й издирва добър терапевт.

Все пак предишната вечер се обади на приятелката си Мони.

— Къде си, за бога? — Обикновено в понеделник вечер се срещаха на урок по тай-чи или ходеха на кино. — Току-що питах за теб вашата госпожа Елбман и тя почти се разрева, започна да говори нещо за Борис и Барбара и как това се случвало и в най-добрите семейства. Да не си се запиляла в Исландия?

— Не, само във Франция, Мони. Ние с Фритьоф се разделихме.

Мони се засмя.

— И при кого тогава ще остане госпожа Елбман?

— При Фритьоф, естествено, той е по-важният от връзката. Не, сериозно, ще се развеждаме.

— Какво? — Човекът от другата страна на линията явно беше шокиран. — И как така не знам за това?

— Аз самата не знаех, всичко стана много бързо.

— Друга ли си има?

— Фритьоф ли? Не вярвам.

— Да не би ти да си имаш някого?

— Не.

Изабел се сети за Корин ле Бер и се почувства малко като лъжкия. А и това, разбира се, беше смехотворно. Само защото всеки ден си разменяш по няколко изречения с един привлекателен мъж, не можеш да кажеш, че „си имаш някого“. И това, че постоянно си мислеше как би се почувствала, ако усети ръцете му по голото си тяло, също не играеше никаква роля. То беше просто защото Корин имаше изключително красиви ръце...

— Но тогава нищо не разбирам — извика Мони. — Фритьоф е като шестица от тотото!

— Вече не го обичам, Мони. Не ме привлича повече. — Фритьоф беше първият мъж в живота ѝ и Изабел искрено се надяваше да не остане последният.

— Но... той е страхотен. Изглежда добре, ужасно богат е... От години ти завиждам за този тип. И за къщата. Най-вече за къщата. Дори само за дрешника! Истински „Прада Пумпс“!

— Оставих всичко там. Тук ми трябва само чифт туристически обувки.

— Но къде, за бога, се намираш?

— В рая, Мони.

— И той наистина си няма друга? — Мони не познаваше Фритьоф особено добре, но се съмняваше да е чак такъв нетолерантен невротик, за какъвто го представяше Изабел.

— Доколкото знам, не.

— Но тогава... горкият Фритьоф. Един верен мъж да се намери, и ето как му се отплащат.

— Ще го преживее — отвърна Изабел.

— Хубаво си помисли. Такъв мъж няма да намериш втори път.

— Дано не намеря — промърмори Изабел.

— Ако наистина е такъв задник, какъвто ми го описваш, защо досега не си ми казала!

Изабел въздъхна. Разбираше скептицизма на приятелката си, раздялата наистина бе дошла изневиделица. В очите на околните сигурно изглежда, сякаш тя се е поддала на мимолетен каприз от днес за утре и е напуснала Фритьоф ей така. Дори не се сети да сподели с някого обземащото я съмнение. Вместо това Изабел го потискаше и се опитваше външно и вътрешно да играе щастлива съпруга. Междувременно все се надяваше, че всичко ще се оправи. Но не си даваше сметка, че и нейните чувства — тя много харесваше Фритьоф, когато се ожениха — просто ще се стопят във въздуха.

— И аз не знам точно — каза тя на Мони. — Наистина. Само знам, че просто не се получава! И затова трябва да се разделим, преди да е станало твърде късно.

— Горкият Фритьоф — повтори в края на разговора Мони.

Леля Полет беше права. Редно бе да го осведоми за плановете си. Той трябваше да спре да таи всякакви надежди. Една терапия, колкото и да е идеална и ефективна, нямаше да е в състояние да спаси брака им.

Така че трябваше да послуша съвета на леля Полет и да пише писмо на Фритьоф. Изабел погледна часовника. Беше шест и петнайсет, книжарничката във Волон сигурно отдавна бе затворена, беше късно да се купуват листове за писма. Разбира се, можеше да изчака и до утре, но след като вече е решила, искаше да приключи с този въпрос. Едва тогава щеше да се почувства по-добре.

— Ермелин? Госпожо Сесил?

Изабел отвори задната врата, водеща към кухнята. Подобно на всички врати в „Ринкин““, тя също стоеше незаклучена. До тази врата се стигаше по пътека, покрита с паваж, която минаваше покрай малка, оградена градина с подправки, в която ухаеха розмарин, лавандула, дафинов лист, мащерка и чубрица. Изабел забеляза, че вече се ориентира съвсем добре. Госпожа Сесил още на първата вечеря я увери, че може да се разхожда, където поиска. Никъде, беше казала тя, няма опасност да се натъкне на хапещо куче, а в „Ринкин“ има много какво да се види. Ермелин, дебалата жена, която гонеше кокошката, при тези думи погледна още по-начумерено, отколкото по принцип си гледаше, и изръмжа сърдито нещо, прозвучало като: „Но

не натрапвайте на мен и кокошките ми своето туристическо любопитство!“ Затова Изабел винаги правеше широка дъга покрай кокошарника. Вярно, че в „Ринкин“ нямаше куче, но в замяна на това си имаше Ермелин, която хапеше не по-малко.

Всички останали изглеждаха много приятелски настроени: Бертран, мъжът на Ермелин и както сам се наричаше, „момче за всичко“ в „Ринкин“, ѝ помогна да подреди стаята си. Заедно изнесоха двете легла на два етажа и вместо тях донесоха леглото от ковано желязо от прасковената градина.

Лоран всеки ден се разхождаше с нея и ѝ показваше „тайните си места“. Последното беше доста нависоко, на едно черешово дърво, на което тя трябваше да се покатери след него. Това място било толкова тайно, че Лоран не го бил показал дори на най-добрия си приятел Анри. Нямаше как Изабел да не се почувства поласкана.

Старата дама, която всички наричаха леля Жермен, също се отнасяше приветливо към гостенката, като ѝ се усмихваше с беззъбата си уста. Госпожа Сесил се извиняваше за тази беззъбост, но просто не можели да накарат леля Жермен да си носи протезата. По тази причина тя едва успяваше да хапне нещо от изисканите ястия и се хранеше предимно с ягодово кисело мляко.

Дори Корин ле Бер в повечето случаи говореше приветливо на Изабел. Сигурно ѝ беше простил забележките относно дълговете и поршето му. Все пак — за свое съжаление — тя го виждаше само на вечеря, през останалото време той ходеше до прасковените ниви и изобщо някъде по работа.

— Нашите праскови ненапразно са най-добрите в цяла Франция — казваше не без гордост в гласа госпожа Сесил и Изабел започна да съжалява, че е дошла, когато прасковите цъфтят, а не по време на беритба.

Като се изключи Ермелин, това беше може би най-симпатичното семейство, което някога е срещала. Госпожа Сесил не пропускаше сутрин и вечер да я поздрави, като я прегърне и целуне, отляво, отдясно, после пак отляво, при това с такава обич, сякаш живееше тук от месеци. Изобщо тук всички постоянно се целуваха, галеха и прегръщаха и Изабел, свикнала с ханзейската студенина и дистанцираност, намираше тази сърдечност за удивителна. Дори бялата плюшена котка на име Пастис беше кротка и гальовна и нощем

си изпросваше покана в стаята с нетърпящото си възражение мяукане на прозореца ѝ. Последните две нощи спа с Изабел в леглото.

— Има ли някой тук? — От кухнята се носеше мирис на пресен чесън и препечено сирене, което веднага ѝ напомни, че от закуската насам не беше яла нищо.

— Здравейте. — Жената до печката ѝ бе непозната. Беше висока и слаба; дългата черна коса беше завита на кок на тила. Тя не беше красива в обичайния смисъл на думата — лицето ѝ беше твърде ръбато, носът — прекалено голям, а брадичката — прекалено дълга, — но блестящите зелени очи, гладката бледа кожа и плътните устни ѝ придаваха хубост, която не се вписваше в приетия идеал. Затова пък беше не по-малко въздействаща. Нямаше как да не се разпознаят семейните черти.

— Вие сигурно сте Матилд — каза Изабел.

— А вие сте Изабел, дамата, наела леглото на леля Жермен. — Въпреки че не се усмихваше, Матилд изглеждаше не по-малко сърдечна от майка си. Тя подаде лакът на Изабел — ръцете ѝ бяха напъхани в обезформени кухненски ръкавици — и се извъртя, за да залепи на бузите ѝ задължителните три целувки.

Както винаги, тези приемани за нормални тук жестове смутиха Изабел.

— Толкова много съм слушала за вас и съм опитвала от манджите ви, че имам чувството, че вече ви познавам.

Матилд отвори фурната и извади оттам един цвъртящ пудинг, ухаещ възхитително.

— И аз имам същото чувство за вас. Всички ви намират за изключително симпатична туристка. С изключение на Ермелин, разбира се. Но още не се е родил човекът, който да ѝ се хареса.

Изабел се засмя.

— Всички са невероятно мили към мен — без Ермелин, разбира се. Знам какви трудности ви създава престоят ми тук. Все пак не сте предвиждали да посрещате отпускарите.

— По-рано, когато баща ми беше още жив, в къщата постоянно имаше гости, не само на почивка. През лятото дори често освобождавах стаята си и се местех в стаята на сестра ми само за да освободя още едно легло. Много обичаме къщата да е пълна.

— Днес свободен ден ли имате?

— Не. Вторник, сряда и четвъртък поемам обедната смяна в ресторанта, тогава вечер съм пак тук и мога да сготвя нещо за семейството. В останалите дни се налага да си тръгвам още следобед — тогава им оставям нещо за претопляне.

— Претопленото беше толкова хубаво, че не можех да си представя, че не е току-що сготвено — каза Изабел. — Но защо не сме се срещнали досега?

— О, в неделя цял ден бях в ресторанта, понеже един колега напусна, а в понеделник винаги ходя много рано на пазара, за да купя продукти за ресторанта. Пък и вие спите доста до късно, нали?

— Е, така е. — Изабел се усмихна лукаво. — В леглото на леля Жермен се спи прекрасно.

Матилд въздъхна.

— Щеше ми се и в новото легло да е така. Леля Жермен отскоро ходи насън. Да го кажем, става през нощта и се разхожда наоколо. Колкото през деня е трмава, немощна и неподвижна, толкова нощем сякаш ѝ идват нови сили. Мама ми е забранила да затварям вратите, за да може горката жена да си ходи свободно. Но какво ще правим, ако падне през нощта по стълбите? Ох, старостта е ужасно нещо. Само допреди няколко години леля Жермен беше налята и топчеста като пъпеш и с бистро съзнание. А сега често не знае нито кои сме, нито коя година е. Само я погледнете — станала е кожа и кости.

— Това е тъжно — съгласи се Изабел.

— Да, жалко, че човек не може просто да умре, когато му дойде времето. Сигурно и леля Жермен не би имала нищо против. Имаме чувството, че е по-скоро на сто, отколкото на деветдесет години.

— *Имате чувството?*

— Никой не знае точно, а горката леля никой вече не може да попита. Има дни, в които се мисли за изгубената царска дъщеря Анастасия.

— Но тя няма ли акт за раждане, паспорт... — рече Изабел.

— Акт за раждане, паспорт! — Матилд сбърчи развеселено чело. — Личи си, че сте германка! Всички тези неща някога ги е имало, но те, както и младостта на леля Жермен, са изчезнали безследно. Всъщност то не е и толкова важно на колко години е. И аз като мама не искам да я държим затворена, но се страхувам, че може да падне и да се потроши.

— А може да се сложи малка вратичка горе на стълбите като при децата, и така тя няма как да падне — предложи Изабел.

Матилд я погледна разбиращо.

— Това е добра идея. Ще попитам Бертран дали не може да измисли нещо. По-добре е от моята идея да преместим спалнята ѝ в стария кабинет на татко тук, на партера. Всъщност вие защо дойдохте? Още е много рано за вечеря.

— О, да. Знам. Макар че мирише толкова апетитно.

— Това е само ордювър — обясни Матилд и посочи към димящия пудинг. — Ето, провансалски доматен специалитет ала Матилд Ле Бер.

— Хм, вкусно! Всъщност исках да попитам дали може да ми заемете листове за писма и един плик. Магазините сигурно са затворени.

— Разбира се. — Матилд поръси настъргано сирене върху доматите от специалитета, сложи малко зехтин, пъхна обратно пудинга във фурната и свали ръкавиците. — Елате, в стаята си имам листове.

Изабел я последва не без любопитство по коридора и нагоре по стълбите. Досега беше виждала само долните етажи, големия салон с южно изложение, трапезарията с дългата маса и кухнята с намиращата се до нея стопанска постройка. Стълбите отвеждаха към дълъг коридор, в който се редяха, подобно на хотел, една дузина врати от тъмно, тежко дърво и в чийто край имаше още една стълба, отвеждаща на покрива.

Матилд отвори врата в другия край на коридора и двете се озоваха в малка стая, от която се виждаше Волон и трепкащата в зелено извивка на река Дюранс далече в долината.

Изабел се огледа с любопитство. Легло, гардероб, скрин, бюро, други мебели нямаше, но нямаше и място за тях.

Хубава обстановка, много подредено, мебелите — изискани, бялата ленена покривка придаваше аристократизъм на помещението. Но всичко беше семпло, подобно на монашеска килия — или по-точно, семпло според представите на Изабел за монашеска килия. Тя неволно се запита защо Матилд не е омъжена. Беше някъде към средата или края на трийсетте, на тази възраст хората обикновено имаха пораснали деца. Дали ѝ беше приятно още да живее в детската си стая в дома на родителите си?

Матилд улови въпросителния ѝ поглед.

— Малка е, но аз само спя тук. И оправям счетоводството. — Тя отиде до бюрото и извади няколко листа от едно чекмедже. — Счетоводството е единственото, с което Корин не се занимава. Само ме пита колко може да похарчи, а аз му казвам: изобщо не можеш, скъпи братко. Тази работа ми е противна, все имам чувството, че многото дългове са изцяло моя грешка. Работата ми е да събирам и изваждам точно, да подреждам всички банкови извлечения и фактури, а с останалото се занимава господин Юго, нашият данъчен и финансов съветник. Господин Юго е стар приятел на баща ми и тъй като никой от нас не разбира от тези неща, доверяваме му се сляпо. Когато каже: положението е лошо, хора значи е вярно, а за жалост в последно време той не казва, нищо по-различно. Само да можеше някой друг да поеме това неприятно събиране и изваждане вместо мен, но Корин е достатъчно зает да увеличава печалбата, малката ми сестра Жозефин се изплъзна, а мама е изобщо скарана с цифрите. Казва, че особено червените ужасно я изнервят. А при нас, като теглим чертата, цифрите са все червени и бих казала, почти зашеметяващо големи.

Тя подаде на Изабел хартия и плик за писмо.

— Сигурно не ви се вярва, но тази стая много ще ми липсва, когато няма да мога да живея вече тук. Никога не съм имала друг дом. А и не искам да имам.

— Защо да не можете да живеете вече тук?

— Както казах, не съм експерт по финансите, само събирам и изваждам, но и без да съм експерт, знам, че дните ни в това имение са преброени. През седемдесетте, когато лихвите бяха високи, баща ми изтегли огромен кредит, за да изплати на брата на мама частта му от наследството, а преди три години на Корин му беше необходим още един кредит, за да стегне имението. Към днешна дата знам, че банки те не трябваше да ни отпускат този втори кредит и господин Юго трябваше да ни спре... Я ми кажете, защо не ми попречите да ви разказвам всичко това? Та аз ви познавам едва определи десет минути.

Изабел прехапа устни.

— Банките често правят така. Отпускат кредит само ако залогът е достатъчно голям. Вероятно въпреки ипотеките имението още си пази цената.

— О, да! Земята, която долу на пътя граничи със селото, рано или късно може да се застрои. Тогава цената ѝ като нищо ще скочи четворно. Забелязваме, че поземленият данък се увеличава. — Матилд въздъхна. — Преди няколко седмици ми хрумна грандиозна идея. Предложих да запалим къщата и да си приберем застраховката. Или поне няколко от недотам хубавите постройки. Но Корин рече, че за съжаление не сме застраховани срещу пожар. Било твърде скъпо. На това му се казва ирония на съдбата.

— Мисля, че продажбата все пак е по-добър вариант от пожара — промърмори Изабел.

— Не знам. Аз клоня повече към пожара. Сега данъчните ни напомниха, а господин Юго се развика — малко късно, струва ми се — за документите от по-миналата година. Тази вечер, волю-неволю ще трябва да седна и да отметна всички фактури, да събирам и да изваждам. Данъчна декларация трябва да се подава дори всеки месец, но през зимата не е проблем, тогава нямаме пукнат франк оборот. Мразя ги тези данъчни декларации, само пълним гушите на данъчните, а господин Юго ни изпраща сметката. Която, разбира се, си удържахме от данъка, но все пак. Трябва ли ви и пощенска марка?

— Да, ако обичате. — Изабел се поколеба, но събра кураж: — Знам, че може да прозвучи като натрапване, но ако имате нужда от помощ, аз съм... — Тя затърси думата на френски. — Помощник-данъчен съветник. Нямам представа от френските данъчни закони, но умея да събирам и изваждам. Мога да си взема отнякъде специализирана литература по въпроса и тогава ще спестите и от данъчен съветник. След като имате толкова много дългове, не вярвам данъците ви да са кой знае колко големи.

— Чудесно. Погледнете само документите ни!

— Да, ако позволите.

— Наистина ли ще си причините това по време на отпуската си?

— Разбира се. Бих искала по някакъв начин да се реванширам за гостоприемството ви — каза Изабел и добави и с притаен дъх: — Ако не ви се стори твърде нахално.

— Нахално ли? При положение, че без да ме питате, ви разказах за нашето окаяно положение? — Матилд се усмихна. Това беше дискретна усмивка и можеше да се забележи само под лупа. — Баща

ми винаги казваше, че не е редно да се говори за пари. А аз не се сдържах, ужасно недискретно от моя страна.

— Не говори за пари, а ги имай — добави Изабел. — Това пък е от моя чичо Лудвиг. Мислех си, че е типична немска поговорка.

— Явно не е. — Дискретната усмивка на Матилд се разшири и стана почти като истинска. Според Изабел така тя — изглеждаше изключително привлекателна.

На свой ред и тя се усмихна.

— Днес след вечеря?

— D'accord.^[2]

* * *

Това не беше кон, това беше планина. Черна планина с бели, рунтави косми над копитата и голям фенер на продълговата глава. Изабел трябваше да отметне глава назад, за да види малко меланхоличното конско лице.

— Това е той, нашият старец, нашият Селери — каза Бертран и потупа исполинския кон по шията. — На трийсет години е и работи тук. Той е тук, откакто съм тук и аз, но доста повече го жаят от мен. Обиден е, че тракторът върши по-голямата част от работата му. И тъй като мързелуването също не му се отразява добре, ще трябва да му измислим няква задача. Той е любимецът на госпожица Матилд, още откакто беше малко момиченце. Каквото и да се наложи да се свърши в „Ринкин“, тя винаги се сеца най-напред за стареца Селери. Той все още има сила за десет мечки.

— Нямах представа, че конете живеят толкова много — каза Изабел.

Тя нямаше представа и че конете могат да са толкова големи!

— Е, ако се гледат добре! — Бертран започна да оседлава животното, а Изабел съвсем се притесни. Да се покатери по това? На тази шеметна височина?

— Селери? Що за име е това? Не виждам никаква прилика с целина^[3]. — Рече тя само колкото да каже нещо.

— О, напротив, само вижте краката му — прави и силни като целина. А космите над копитото са като корени. Но аз мисля, че е

наречен така не заради външния си вид, а заради характера си.

— Казахте, че е добродушен. — Изабел преглътна. За да стигне до седлото, ѝ трябваше стълба.

— Да, добродушен е. Най-добродушният кон под слънцето.

И най-големият.

— Мисля, че като начало е по-добре да взема някой по-малък. — Тя посочи кафявия жребец на Корин.

Бертран се засмя.

— Сомбре наистина е по-малък, но е темпераментен, непредсказуем и коварен, също като жена ми. Трябва да знаете, че е имал трудно детство, и там, откъдето идва, са го измъчвали. Само господин Корин може да се разбере с него. Не, не, ако не сте във форма, Селери е конят за вас. Той е кротичък и много добродушен, а ако се изгубите, винаги ще ви донесе до вкъщи, жива или мъртва.

Ако не сте във форма — да, все пак тя не беше във форма. Изабел се упрекваше за своята спонтанност, която я докара до това положение.

На миналата вечеря — докато ядяха вкусния провансалски доматен специалитет на Матилд — Корин се обърна към нея и я попита дали може да язди. И по някаква напълно неразбираема причина Изабел отговори с „да“.

— Да — така високо и уверено, сякаш едва миналата седмица е участвала в олимпиада по езда.

Беше дала този отговор само заради Корин, в негово присъствие тя постоянно се чувстваше по някакъв приятен начин неприятно. Беше онова гъделичкащо усещане в стомаха и чувството, че прави нещо забранено само щом го погледне. За нея беше от огромна важност да му се хареса и от прекомерни усилия да каже правилното, в повечето случай казваше не това, което трябва.

Истината беше, че като всички малки момиченца, и Изабел се беше запленила по конете и няколко години вземаше уроци по езда. Това обаче беше преди близо двайсет години и ако тогава бе истински талантива ездачка, едва ли щеше на дванайсет да се откаже от ездата и да се захване с джаз танци.

Но стана така, че сега каза „да“, и Корин се беше усмихнал зарадвано.

— Това е чудесно, значи ще можете да пояздите с мен и Мадлен в събота. Добрият Селери е доста стар, но за студенокръвно животно е чудесен кон за яздене.

— Аз наистина съм израснала в Северна Германия, но още не съм станала студенокръвно животно — отвърна Изабел и предизвика обърканите погледи на околните. — Все пак майка ми е била францужойка, а баща ми е от Мюнхен. Казват, че баварците са с почти толкова гореща кръв, колкото и провансалците.

— Селери е студенокръвно животно, не вие — обясни ѝ накрая Матилд. — Шайър. Най-големият кон в света.

— А, да. Разбира се. — Изабел се опита да се засмее. — Мислех, че студена кръв тук се използва като нарицателно за немските туристи. — Боже мой, колко глупава беше!

— Значи разбрахме се — каза Корин. — В събота ще яздим заедно. Тук има страхотен път, който минава точно покрай Дюранс. Ако времето се задържи хубаво, ще си направим и малък пикник.

„Ако изобщо пристигнем там“, помисли си Изабел и за всеки случай добави плахо:

— Аз малко съм поизлязла от форма.

— Язденето е като карането на колело, не се забравя — отвърна Корин и с това запуши устата на Изабел.

Тя в никакъв случай не искаше да го разочарова, като се отметне. Пък и до събота оставаха няколко дни, през които можеше да се упражнява.

Бертран беше така любезен още на следващата сутрин да ѝ съобщи, че е оседдал и сложил юзда на Селери. Изабел бе забравила как ставаше и това. Само си спомняше, че имаше безброй ремъци и катарамии, с които трябваше да се опаше животното.

Селери изпръхтя. На Изабел ѝ се стори, че и той не беше очарован от нея. Сигурно и на него не му се искаше да го яздят разни авантюристи.

— Гледа някак странно — каза тя.

— Той така си гледа — рече Бертран. — Това е заради клиновидния му нос. Всички шайъри имат такъв. А Селери има и песимистичен характер. Но е дружелюбен тип. Елате, ще ви помогна да се качите на седлото.

Изабел мислено се прекръсти, после се остави на Бертран да я качи на планината. О, височко си беше! Като нищо можеше да се забие кръст на върха.

— Чудесно — каза Бертран и леко тупна Селери по задника.

Конят потегли бавно и излезе заедно Изабел на слънце.

Тя стоеше възможно по-изправена, като стискаше конвулсивно юздата и се надяваше, че никой не забелязва неувереността ѝ.

Явно обаче не беше така, защото Бертран се намеси:

— Както казах, той е старичък и няма да му е приятно да галопира. Така че карайте по-бавничко.

— Добре — обеща от все сърце Изабел.

Никакво намерение нямаше да пресилва себе си или коня. Само искаше да поязди малко някъде, където никой не я гледа, за да застане що-годе прилично до елегантната Мадлен.

— Ами тогава приятно яздене — каза Бертран и отново тупна леко коня по задника.

Селери потегли, а Изабел, която и без това нямаше представа накъде ще язди, го остави да тръгне по чакълестата пътека пред къщата и после да завие по малката, оградена с цилиндрични розови храсти пътека близо до пътя.

За нейна изненада, всичко вървеше идеално. Така високо над земята, беше по-скоро летене, отколкото яздене. Много, много бавно летене, но и с напредване.

Не беше чак толкова трудно!

Изабел за малко не се разсмя на глас от облекчение. Дори се престраши да вдигне ръка и да помахна на Бертран за довиждане. На свой ред той също ѝ помахна и Изабел не забеляза капка скептицизъм по повехналото му лице.

Виж ти! Може би Корин беше прав, като каза, че язденето е като карането на колело: не можеш да го забравиш. В първоначалната си еуфория Изабел пренебрегна факта, че всъщност никога не го е можела както трябва. Язденето, не карането на колело.

— Ти си добро конче — каза тя на Селери. — Само да не беше толкова високо!

Но след няколко метра Изабел свикна дори с височината. Селери уверено я клатушкаше напред, с бавно темпо и без никакви протести. За нейна радост и изненада, той реагираше дори на юздата. Когато

Изабел искаше да завие наляво, той завиваше наляво, когато искаше надясно, той завиваше надясно. Направо чудо!

„Аз мога да яздя!“, идеше ѝ да извика, но, разбира се, не го направи. Затова пък започна да ѝ става приятно от леката езда. Слънцето галеше голите ѝ ръце, лек ветреца гонеше косата от лицето ѝ, а погледнат от височината на кон, пейзажът добиваше съвсем нова прелест. Те минаха покрай лятната вила и прасковената горичка, откъдето бе започнало всичко, после бавно се заизкачваха нагоре, където пътят отляво и отдясно беше ограден с непроходими гъсталаци, които, както междувременно бе разбрала Изабел, се наричаха гарига — провансалската макиа.

Изабел още се намираше на територията на Ле Бер, когато пътят отново се изравни и след един 180-градусов завой отново се простря между терасите с прасковени дървета. Тук тя беше толкова близо до Дюранс, че почти чуваше шума на водата.

— Ако искаш, можеш спокойно да ускориш малко хода си — каза на Селери, който невъзмутимо и тромаво си крачеше напред.

Щом видя, че думите ѝ не упражниха никакво въздействие, Изабел прибягна до спомените си от уроците по езда и в главата ѝ изплуваха понятия като „работа с коляно“ и „натискане с пета“. Тя опита и двете — много нежно, тъй като не искаше да ядоса тежкото животно, — но Селери не реагира.

Изабел в никакъв случай не желаше да бъде по-груба, пък и по принцип не ѝ се щеше да я лашкат в тръс. Но когато в събота излезеше на езда с бързия жребец на Корин и расовата андалуска на Мадлен, с тази плавна стъпка нямаше да се вписва в компанията им. Слава богу, че днес беше едва сряда и щеше да има още няколко дни да се упражнява.

— Е, за днес ми е достатъчно само да се разхождаме — каза тя на Селери. — Но утре ще опитаме малко по-бързо, става ли?

Селери нищо не отговори, а продължаваше да се влачи напред. Слънцето и клатушкацията се ритъм действаха някак приспивно и Изабел се размечта.

Силен сладък аромат я удари в носа. Един див храст жълтуга, издигащ се покрай прасковеното поле, беше привлякъл няколкостотин насекоми със своите жълти като жълтък на яйце цветове. За миг въздухът забръмча около нея, сякаш бе попаднала в пчелен кошер.

Изабел не можеше да се освободи от представата за това, как някоя пчела ужилва добрия Селери по задника и го принуждава да премине в буен галоп. С Изабел на гърба, която въпреки своето неблагоприятно положение се появява грациозно, с развята коса и — да, с малко по-различно облекло от това, с което беше в момента. Вместо джинси и тениска, може би с бяла вечерна рокля или, не, по-добре със семпъл и едновременно с това въздействащ черен панталон за езда, съчетан с плътно прилепнала горна част. Изабел се видя висока и крехка, но и в спортна форма, на гърба на недостижимо бързия кон, как го обездва в едно дефиле, едно опасно дълбоко дефиле, в което ако паднат, умират и конят, и ездачката.

Но какво беше това? Някаква сянка изплува отляво, някакъв галопиращ кон, язден от Корин ле Бер. Липсваха му само шапката, маската за очи и тънкият мустак, за да бъде идеалният Зоро.

— Не губете кураж! — извика той към нея и Изабел се опита още веднъж да призове цялото си ездаческо изкуство, за да укроти коня, ала ужилването на пчелата беше лишило от разум горкото животно. Само още няколко метра оставаха до смъртоносното дефиле, когато Корин успя направо по магически начин да хване юздата ѝ и да спре коня.

Треперейки с цялото си тяло, Изабел погледна надолу към пропастта. Това щеше да е краят.

— Изабел, ангел мой. — Гласът на нейния смел спасител прозвуча съвсем нежно, а тя престана да трепери и погледът ѝ потъна в зелените му очи.

— Толкова се изплаших — прошепна тя.

— И аз. — И Корин я свали от коня с такава лекота, сякаш не тежеше повече от едно дете. Като по сигнал двамата се прегърнаха и се свлякоха в тревата, където той я обсипа с целувки...

* * *

— Ехо!

Изабел се сепна от унеса си — за миг наистина беше затворила очи — и видя обекта на своите блянове, Корин ле Бер, застанал на

пътя, отпуснал крак върху нисък зид от свободно наредени камъни. Селери радостно изпръхтя и спря пред него, за да му погали главата.

— Ей, старчето ми — каза Корин. — Показваш на Изабел местността ли? Още не ви ли е повозил в галоп?

— О, напротив! Искам да кажа, не, разбира се, ние със Селери просто се разхождахме бавно — обясни Изабел и се изчерви.

Както обикновено, имаше усещането, че ще се удави в тези зелени очи. Ако не извърнеше поглед, щеше да се плъзне от коня и да се хвърли в обятията му. Корин беше невероятно секси, застанал там, с набола брада и загорели от слънцето мускулести ръце. Обикновено тя не се впечатляваше от такъв почти примитивен чар, но при Корин вече няколко пъти се улавяше, че плъзга поглед по тялото му. Дано да не е забелязал.

Тя смутено заби поглед в ботушите си за езда, които Матилд ѝ бе заела. Какво ѝ ставаше? Дали от слънцето или от пролетта, сърцето ѝ така лудо биеше и я изпълваше такъв възторг, сякаш беше тийнейджърка, а откачените ѝ копнежи можеха да засенчат всеки розов роман.

— Матилд ми каза, че сте щели да ѝ помогнете с данъчната декларация — продължи Корин, сякаш съзнателно търсейки думи, които да въздействат като отрезвяващ студен душ.

Изабел изпита облекчение, че има какво да каже по темата:

— Да, вчера вечерта се заехме с това.

Три часа седяха в малката стая на Матилд, пиеха червено вино и отмятаха документите. Матилд имаше право — финансовото положение на имението беше почти отчайващо.

Въпреки това вечерта беше посвоему приятна и двете жени, благодарение на червеното вино и сближаването, породено едва ли не автоматично от червените цифри, минаха на „ти“.

— Днес следобед ще отида във Форкалкие и ще си взема справочник за френското данъчно право, след което няма да имате нужда от данъчен съветник тази година — съобщи Изабел на Корин. — И без това вашият господин Юго, доколкото успях да видя, не се е старал особено. А сметките му са солени!

Корин я погледна колебливо.

— Хм, и този стар мошеник се нарича приятел на баща ми!

— Всичко е заради кредитите, които сте теглили с баща ви, и този. Понеже не се води на вашето събирателно дружество, а на вас лично, няма как да се приспадне като разход. Според мен е било тъпо — извинете, неразумно да се избере точно тази юридическа форма. Едно ООД, о, как е това на френски? *Société a responsabilité limitée*, да, това би било много по-разумно.

— Тогава имаше някои проблеми с по-малката ми сестра — обясни Корин. — Жозефин не искаше да има нищо общо с прасковите, но тъй като всички бяхме наследници... господин Юго ни посъветва да направим това дружество. Каза, че така ще бъдем по-гъвкави, а и няма да ни трябва минимален капитал, което по онова време беше добре дошло за нас.

— Както казах, още нямам ясна представа за френската данъчна политика, но при все това мисля, че не е било добро решение. А имаше и други нелепости. Но, разбира се, първо трябва внимателно да прочета законите, а после основно да прегледам всичките ви документи, преди да си съставя заключение и да ви дам добър съвет.

— Вие наистина ли сте данъчен съветник? — Това прозвуча недоверчиво, което по някаква причина поласка Изабел.

— Не съвсем. За целта трябва да положа още един изпит. Но... опаа!

Селери се пробва да попасе от тревата край ниския зид, но тя очевидно не му хареса, и реши, че е време да тръгват. С тихо изпръхтяване той потегли отново. Изабел се опита незабелязано да дръпне юздата, но конят упорито продължи. За да не се изложи, тя каза:

— Не искам да пречим на работата ви, трябва да тръгваме. Довиждане.

— Довиждане — каза малко изненадано Корин.

Докато Селери се тътреше напред, Изабел прокара ръце по косата си и отново я върза с ластик на тила, за да изглежда така, че не обръща внимание на бавното темпо и да не се забележи недостатъчното ѝ умение да язди.

— Внимавайте, малко по-нататък имаме напоителен ров, точно пред вас...

Изабел видя рова, Селери също го видя. Той познаваше този участък от трийсет години и през тези трийсет години никога не е

имало тук ров, дълбок един метър! Селери беше обиден. Той рязко се обърна настрани и се закова на пътя. Съвсем безобидна маневра, но достатъчна да накара яздещата без ръце Изабел да загуби равновесие, което се предаде и на коня. Преди да успее, както беше стресната, да свали ръцете от тила си и да ги протегне напред, тя се изхлузи встрани и се плъосна право в напоителния ров. За щастие ботушът ѝ увисна на стремето, което донякъде омекоти удара. Все пак височината, от която падна с главата напред, никак не беше малка. Макар че успя да се опре на ръце, главата ѝ се удари в нещо твърдо, а остра болка прониза лявата ѝ ръка.

— Ау! — В този миг тя не знаеше къде е горе и къде — долу.

Чу приближаването на забързани стъпки.

— Погледнете към мен, госпожице, погледнете нагоре към мен.

— Гласът на Корин звучеше сърдито, почти както когато я откри в прасковената нива.

„Мили Боже, моля те, моля те, нека умра“, неистово се замоли Изабел. Не би имала нищо против, ровът просто да се затвори над нея. Тogaва буквално щеше „да потъне в земята от срам“. Погледна към слънцето в посока към Корин, а нещо топло потече върху челото и лицето ѝ. Той беше клекнал до рова в прахта и изглеждаше разтревожен.

— Кървите. Подайте ми ръка. Ще ви измъкна.

Изабел протегна ръка нагоре и изчервена от срам, се остави да я измъкнат от рова. Как можа да пусне юздата? Може ли човек да е толкова смотан?

— Друго боли ли ви? — Ръцете на Корин опипваха и потупваха цялото ѝ тяло.

— Ръката ми — изхленчи Изабел.

Беше прекалено нещастна, за да се наслаждава на допира му. Лявата ѝ ръка се късаше от болка. Изабел се хвана за главата:

— И главата ми ще се пръсне.

— Не пипайте — предупреди я Корин. — Имате рана на челото, ударили сте се в камък.

Той сякаш помисли за миг, после решително смъкна бялата си тениска и я смачка на вързоп. При вида на голотата му Изабел се обърка още повече.

Като се изключи глупавото ѝ падане, тази ситуация ѝ беше някак позната.

— Не трябваше ли да я разкъсате на ленти?

— Това е вафлена тъкан, само опитайте да я разкъсате на ленти — каза Корин с доволна усмивка. — Вземете това и силно го притеснете към раната. Не е съвсем чисто, но да се надяваме, че ще спре кръвотечението.

Изабел се подчини и притисна със здравата си ръка смачканата тениска към челото си. Чувстваше се ужасно. Колко ли нелепо е изглеждала, срутвайки се, подобно на мокър чувал, от най-спокойно стоящия си кон! Действителността бе така противоположна на романтично безвкусните ѝ блянове, че тя без малко не се разплака. Вместо да мине на косъм покрай някое опасно дефиле, Изабел се натресе в един почти безобиден ров и вместо грациозно да потъне в обятията на своя спасител, тя притискаше тениската му към челото си — за жалост само тениската, но не и нейния притежател...

— Трябва да се зашие — прекъсна Корин мисленото ѝ самосъжаление. — И ръката изглежда подута, огледайте се. Може да имате счупени пръсти или кости! Трябва да ви закарам до „Бърза помощ“. Там лекарите ще проверят и дали нямате мозъчно сътресение. Погледът ви наистина е доста стъклен. Ще се обадя на Бертран да ми докара колата.

— Къде може да се обади човек оттук? — Изабел търсещо се огледа.

Клатейки глава, Корин извади от джоба на панталона си един мобилен телефон.

— Щом търсите телефонна кабина, явно наистина имате мозъчно сътресение. А, Бертран, здравейте. Стана злополука. Госпожица Изабел падна в нашия ров. Трябва ни кола, за да отидем до болницата. Какво? Не, Селери е добре. Той видя навреме рова. — Лицето му се разтегна в лека лукава усмивка, но когато забеляза погледа на Изабел, отново стана сериозен. — А и, Бертран, донесете ми, ако обичате, една чиста риза.

„И на мен“, искаше ѝ се на Изабел да каже, защото нейната тениска беше цялата в кръв и кал. Със сигурност изглеждаше отвратително. Но една чиста риза слабо щеше да оправи нещата, особено на фона на цялата ѝ излагация.

— Попитайте Бертран дали може да ми донесе дамската чанта от стаята. Ще ми трябват документите. — Ръката ѝ неприятно пулсираше. Изабел се чувстваше като балон. А главата ѝ щеше да се пръсне от болка.

— Седнете тук на сянка, докато дойде Бертран — разпореди се Корин. — И не се отпускате.

* * *

Раната на главата на Изабел трябваше да се зашие с шест шева и щеше, според изказването на лекаря, да остави ужасен белег. Но тъй като беше точно там, където започваше косата, Изабел не се тревожеше особено.

— Почти не се вижда — опита се да я утеши Корин ле Бер.

Докато лекарят обработваше раната ѝ, той ѝ държа ръката и май беше забравил после да я пусне. На Изабел ѝ се искаше Корин никога да не се сети за това. Междувременно тя дори беше спряла да се окайва за своята несръчност. Ако не беше паднала от коня, на Корин ле Бер никога нямаше да му хрумне да подържи ръката ѝ!

Другата ѝ ръка беше отпусната на леглото и подута като топка. От отоците лекарят не можеше да установи дали има нещо счупено. Трябваше да се направи и рентгенова снимка.

— Няма значение — каза тя и така приключи въпроса за раната на главата. — Ще я прикривам с косата.

— Когато видях за първи път косата ви, си помислих, че е изрусена — рече Корин. — Не можех да си представя, че има такъв естествен цвят.

— Има, при това е доста често срещан на север. Леля Полет казва, че от страна на баща ми имам шведска жилка. — Ръката на Изабел сякаш гореше в топлата, суха шепа на Корин. Тя се питаше дали не се изпотява и дали може да се усети издайническото туптене на пулса ѝ.

— Нека жена ви дойде да направим рентгенова снимка — подкани ги една млада сестра зад тях.

„Жена ви!“ Изабел неволно се изчерви и само се надяваше никой да не забележи. Корин не поправи сестрата, пусна ръката на Изабел и ѝ

кимна окуражително.

После ѝ помогна да стане от леглото.

— Ще ви чакам отвън.

Хубавата новина този ден беше, че въпреки обезформения си външен вид ръката ѝ не беше счупена. Болките бяха предизвикани от удара и контузиите, но лекарят я увери, че ще минат от само себе си. Без гипс, но с недотам елегантна превръзка на главата и кутийка болкоуспокояващи в здравата ръка, изпратиха Изабел у дома.

— Съжалявам, че ви откъснах за цял следобед от работата ви — разкая се тя, когато напускаха болницата.

— Нека се възползваме от това. От цяла вечност не съм идвал тук. Щом като вече сме в града, можем да пием кафе — предложи Корин.

— Щом като така и така сме тук, мога да отскоча и до някоя книжарница и да си взема нещо за френското данъчно право — сети се Изабел. — Трябва да отида и до някоя банка. В болницата беше похарчила всички пари, които ѝ бяха останали. — После дори ще ви покания на кафе. Или на коктейл. Вече е достатъчно късно.

— Да, коктейлът е подходящ за болки. — Корин ѝ се усмихна. — Макар че бяхте много смела, трябва да ви се признае.

— Чувствам се ужасно — призна Изабел. — Да падна от спрял кон, та чак и до болница да стигна! Нямам равна на себе си.

Корин започна да се смее.

— Да, наистина беше забавно. Как се свлякохте от седлото — направо ми се искаше да ви заснема на видео!

— Всъщност аз изобщо не мога да яздя — продължи със самопризнанията Изабел. — Като дете вземах уроци по езда, но само в залата и на манежа. А най-високите коне бяха на половината от ръста на Селери.

— Но защо не казахте?

— Исках да направя добро впечатление. Пък и си помислих, че може да не е толкова трудно.

— Да, ако не беше ровът... — Корин отново се засмя. — Е все пак мен успяхте да ме впечатлите, Изабел.

Без всякакво предупреждение, той я прегърна наред улицата и я целуна. Беше по-скоро приятелска целувка, толкова безобидна, колкото изобщо може да бъде целувка по устните, но след като веднъж се

докоснаха, не можеха вече да спрат. И така целувката стана достойна за филм, точно пред табелата с надпис: „Urgences — sortie de voiture!“ Една линейка без синя светлина и сирена мина на един хвърлей от тях, двамата санитарии се усмихнаха закачливо.

Нито Корин, нито Изабел забелязаха нещо от това. Когато се отдръпнаха един от друг, тя трябваше да го стисне здраво, за да не падне.

— Чувствам се, сякаш за втори път съм паднала от коня — каза Изабел, опитвайки се думите ѝ да прозвучат като шега.

— И аз — отвърна Корин, но при него прозвучаха съвсем сериозно.

---

[1] Игра на думи (нем.). Изразът е „Es ist alles in Butter“ — всичко е по мед и масло, буквално всичко е в масло. Лелята употребява думата „Fettnäpchen“ вместо „Butter“ и така го обърква с израза „ins Fettnäpchen treten“ — ядосвам някого или буквално: да стъпиш в паничката с мас. Такива панички се слагали през XIX век в кухнята под колбасите, които се опушват и сушат, и в тях капе маста. Ако някой по невнимание стъпи в тях, разлива мазнината и така ядосва домакинята. Оттам и изразът „да стъпиш в паничката с мас“ означава „да ядосаш някого“. — Бел.прев. ↑

[2] Добре (Фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Celeri (Фр.) — целина. — Бел.прев. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Случи се в мига, в който тя го бе погледнала за първи път. Докато лежеше там със затворени очи, тя беше просто една хубава млада жена с необикновено светла коса, която най-безсрамно спи под неговите прасковени дървета. Но когато отвори очите си и зениците ѝ инстинктивно се свиха от светлината, а после при вида му отново се разшириха от ужас, у него се бе породило онова особено чувство, смесица от възторг и предчувствие за нещо съдбовно. Не красотата на тези очи го беше развълнувала — макар че те безспорно бяха прекрасни, сини и големи като пролетно небе, а това, което му се стори, че видя в тях. Макар стотици пъти да си повтаряше, че е пълно безумие, дължащо се на въздействието на щедрото пролетно слънце и виното от следобеда, той имаше усещането, че през тези очи е проникнал в собствената си душа. Там, за части от секундата, пред него изплува всичко, което досега потискаше в себе си — нестихващи копнежи, страхове, мечти и огромно поле от дремещи чувства и страсти.

Беше зловещ миг и той напразно се мъчеше да го прогони от себе си.

Корин ле Бер се считаше за реалист, за човек, здраво стъпил на земята, който знае на какво може да разчита и на какво — не. За разлика от майка си и сестра си Матилд, и двете католички, а на всичкото отгоре и — макар свенливо да го прикриваха с ирония — склонни към езотеризъм, Корин не вярваше в свръхестествени сили, в знаци на съдбата или в сродни души, свързани по необикновен начин. Той вярваше, че светът и всичко, което се случва в него, се управляват единствено и само от природните закони, които — и това беше неговото обяснение за нещата, които хората наричат най-общо висша сила — са толкова сложни и разнообразни, че досега човек е проникнал само в част от тях.

И така, той отдаваше, поради липса на по-добро обяснение, собствените си особени чувства към Изабел на слънцето, на виното и

на евентуално повишената концентрация на определени хормони при обмяната на веществата. Тя безспорно беше най-привлекателната жена, която някога е познавал. Редуването на непринуденост и неувереност, което тя показва днес, по някакъв странен начин беше дяволски секси. Пък и живееше в „Ринкин“ и постоянно му бе пред очите, а това едновременно го радваше и объркваше.

Не му убягваше и фактът, че относно хормоните Изабел беше в подобно на неговото объркано състояние. Тя постоянно се изчервяваше, когато двамата разговаряха, и на него му се струваше напълно в реда на нещата. Защо при нея да е по-различно, отколкото при него? На всичкото отгоре тя изглеждаше симпатична, добродушна и интелигентна, всички от „Ринкин“ я харесваха, дори тъмните очи на Катрин от снимката до леглото му сякаш му се усмихваха приветливо, когато лежеше вечер и си мислеше за Изабел и какво най-много иска да прави с нея.

— Нищо не е — каза той предишната вечер на снимката на Катрин. — Само е... Три години са много време. А тя наистина е много красива.

Катрин не беше отвърнала нищо, както винаги когато той споделяше с нея. (Корин би се учудил много, предвид начина, по който възприемаше света, ако тя си отвореше устата.) Но той знаеше, че ако имаше начин жена му да проговори, щеше да го упрекне за трите години, прекарани в Париж след погребението ѝ.

Докато беше болна, двамата често си говореха за „времето след това“; по-точно Катрин говореше, а той не искаше да слуша. За нея бе толкова важно Корин да е щастлив и без нея, че нищо не беше в състояние да я накара да види колко е абсурдно желанието ѝ. Да бъде щастлив без нея — това нито го можеше, нито пък го искаше!

— Обещай ми... — така започваше всяко нейно трето изречение и той ги беше намразил.

Някои от тези изречения бяха безобидни и нямаше причина исканите обещания да не бъдат изпълнени:

„Обещай ми да не слагаш лампа на гроба ми. Всички са ужасни.“ За да ѝ докаже противното, той и досега търсеше някоя изискана лампа, но Катрин имаше право — предлагаха само ужасни модели.

„Обещай ми да попречиш на родителите ми да се скарат на гроба ми.“ Тъстът и тъщата му — разведени от години — бяха успели както

никога да не се скарат и да не си изсъскат, така че не се наложи Корин да се справя с това.

„Обещай ми да раздадеш всички мои неща. Не искам да живееш в музей.“ Приятелките ѝ бяха разграбили дрехите ѝ, бижутата и разни вещи за спомен; той запази само няколко предмета и снимки.

Но имаше и такива желания за обещания, които предварително бяха обречени.

„Обещай ми, че напролет ще се наслаждаваш на Париж и без мен.“

Що за гавра. През тези три години той бе ходил два пъти до Париж, и двата пъти при тъста си по работа. Занесе цветя на гроба, който тъстът му поддържаше с много пари. Последният път наистина беше през пролетта, но му стана неприятно. Беше се надявал да се оттегли от фирмата на тъста си с известна сума, само че в този случай договърът предвиждаше друго. А и тъстът му се сърдеше, задето иска да напусне.

— Ти си архитект, а не строител — каза той. — Ако твърдо си решил да съсипееш живота си, моля. Но няма да ти плащам за това.

Предвид дълговете, с които бе натоварено „Ринкинкин“, Корин неведнъж се бе опитвал да помоли богатия си тъст за пари, ала гордостта му го възпираше. И разумът също. Тъстът му го харесваше, ценеше го като архитект, но беше скъперник и никога не би дал пари току-така, без да има изгода от това.

„Обещай ми, че ще имаш деца. Сигурна съм, че ще бъдеш чудесен баща.“

Катрин беше направила един аборт, непосредствено преди да се разболе. По нейно желание никой никога нямаше да научи за това. Пометна още в началото на бременността, но беше измислила име на детето — Ейми.

— Щяхме да купим една от онези колички с три колела, в които бебето може да фучи по тротоарите, а ние да я тикаме с ролери из Париж. Щеше като никое друго дете да е запозната с парижката архитектура и, разбира се, щеше да се научи да свири на пиано. През зимата щяхме да я пращаме с баба ѝ на ски в Гренобъл, а ние щяхме да прекарваме две седмици съвсем сами на някоя яхта на Карибите, където да работим за братче или сестричка...

„Обещай ми, че никога няма да загубиш тези трапчинки.“

„Тези трапчинки“ междувременно се бяха превърнали в дълбоки бръчки и Корин не вярваше да са се получили от прекалено много смях. Те, заедно с още някои линии, които той приписваше в голяма степен на вечните грижи за тези пусти пари, издаваха, че междувременно е станал на трийсет и девет. И макар последните три години да се бяха изнизали неусетно, Корин имаше усещането, че Катрин и нейната смърт са останали далеч в миналото. Месеци наред той се събуждаше сутрин, очаквайки инстинктивно да я намери до себе си; ала всяка сутрин осъзнаването, че тя не е жива, го връхлиташе като бясно куче и всяка сутрин му се искаше да заспи отново и никога повече да не се събуди. Тези дни обаче останаха в миналото, както и нощите, в които го преследваха кошмари, сънищата, в които една отслабнала, белязана от химиотерапията Катрин говореше с него и искаше да изтръгне обещания, които той не можеше да изпълни.

Тук, в „Ринкинкин“, в земята на дедите си, той се чувстваше у дома, работата по имението му се струваше много по-смислена, отколкото задачите му на архитект. Тук нямаше нищо, което постоянно да му напомня за Катрин, тук всичко си беше такова, каквото е било в детството му. Красотата на природата през различните сезони, присъствието на майка му, на сестрите му и на малкия му племенник, хубавото ядене, което им поднасяше Матилд — всичко това му действаше изключително благоприятно.

Корин се опитваше с усърдие и плам да възстанови „Ринкинкин“, макар че финансовото състояние поначало беше безнадеждно. След смъртта на баща им, когато разбраха цялата сериозност на бедственото си положение, по-малката му сестра Жозефин настояваше да продадат имението. Дотогава баща им, малко или много, пазеше в тайна проблемите. Поне по-доходоносните парцели трябваше да се отчуждят според Жозефин, но това означаваше край на „Ринкинкин“ като прасковена плантация, защото малко по-късно щеше да се наложи продажба и на къщата. За всички от семейството, с изключение на сестра му, мисълта да се разделят с „Ринкинкин“ беше непоносима. И противно на желанието на Жозефин, бяха решили да направят още един опит да запазят фирмата.

Корин се изпълни с неизпитано дотогава удовлетворение, когато събра първата си реколта и прасковите му на борсата в Карпентрас бяха оценени като превъзходни. В същото време му стана много

мъчно, че с тази работа няма да успее да спаси имението от унищожение.

Подобно на всички в „Ринкинкин“, той се опитваше по всякакъв начин да отложи грозящата ги катастрофа. Бяха като пътниците на „Титаник“, с тази разлика, че им беше известно, че корабът ще потъне — и че всички се надяваха на някакво чудо.

Дори Лоран междувременно беше разбрал — макар и типично по детски обиколни пътища, — че „Ринкинкин“ е заплашено не от термити, а от не по-малко неприятни обстоятелства. Подобно на Корин, той прие появата на Изабел като добра поличба.

— Тя прилича на добрата фея Жавота — беше доверил той на Корин. — Сигурно може да изпълнява желания.

— Сигурно — отговори Корин.

Добрата фея Жавота — наистина Изабел поразително приличаше на нея. Когато вечер прекосяваше градината, висока, стройна, с прибрана невероятно светла коса, в семпла, но елегантна и очевидно скъпа рокля, на Корин му се струваше, че мястото ѝ е тук, тук, в „Ринкинкин“. Беше абсурдно и той знаеше, че гостенката е чужденка, а не францужойка, познаваше я едва от няколко дни и не знаеше абсолютно нищо за нея. И въпреки това...

Корин тъкмо си мислеше за нея, когато следобеда тя се появи на коня. Какво щеше да стане, ако Изабел наистина си тръгнеше скоро и зародилите се чувства останеха само във въображението? Нищо повече от идея, съдържаща много възможности, без нито една да се осъществи? Тази мисъл беше непоносима, все едно да имаш верните числа от лотарията, но съвсем съзнателно да не ги напишеш.

А ако се заблуждаваше и идеята за сродните души и предначертанието се окажеше абсолютна глупост, плод на халюциниращите хормони, тогава му оставаше само сексът, при условие че най-после се реши да направи първата стъпка. Той изобщо не подлагаше на съмнение, че Изабел щеше да е добра в леглото.

Изглеждаше прекрасно тогава, окъпана в слънце, изправена на седлото, с почти затворени мечтателно очи, с прибрана на тила светла коса. Добрата фея Жавота — сигурно би изглеждала така, ако се облечеше с джинси и бяла тениска вместо с облачната си премяна, с която бе нарисувана в книжката с приказки на Лоран.

Но добрата фея Жавота едва ли щеше да се изчервява при всеки негов поглед и едва ли би говорила за данъци и кредити. И със сигурност добрата фея Жавота не би се изсипала така несръчно от коня.

Вълна от нежност го заля, когато помогна на Изабел да излезе от рова и видя разстроеното ѝ лице, изцапано с кръв. И той разбра, че това е моментът, в който беше поставено началото на една от хилядите възможности. Малко куриозно начало, но все пак — начало.

На връщане от болницата Корин я наблюдаваше отстрани. Дебелата превръзка на раната на челото ѝ загрозяваше изящния профил; Изабел бе забила поглед в скута си към две дебели книги за френското данъчно право, които по чудо се намериха в книжарницата. Тя беше започнала да ги разлиства още в кафенето. По някаква причина четивата явно ѝ бяха изключително интересни.

— О! — извика Изабел сега.

— Какво има? Боли ли те?

Тя поклати глава.

— Гледам вашия данък добавена стойност! Двайсет цяло и шест процента! Това е обирджийство.

— Да, никак не е приятно. Но за селскостопанските продукти данъчната ставка е по-ниска. Как е главата ти?

— Болкоуспокояващите действат безупречно. Чувствам се замаяна.

— Но ти още не си ги пила — напомни ѝ Корин.

Тя се усмихна лукаво.

— Може да се дължи на коктейла или на...

— Или на кое?

— На целувката преди малко.

— О, щом тя може да замести болкоуспокояващите, ще ти дам още много като нея.

Изабел помълча няколко секунди.

— Да, ако обичаш — каза тя и затвори книгата в скута си. И без това беше станало твърде тъмно за четене.

При други обстоятелства Корин щеше бързо да свие в аварийната лента, но от „Ринкинкин“ му се бяха обадили по мобилния и той знаеше, че всички ги очакват.

Пристигнаха във Волон, а луната вече се беше появила на небето. В ярко осветения двор ги посрещнаха госпожа Сесил, Матилд, Бертран и Лоран, точно както беше предположил Корин. Липсваха само Ермелин и леля Жермен.

Всички засипаха Изабел с въпроси:

— Добре ли си?

— Как се случи?

— Защо никой не е оградил този ров?

— С линейка ли ви откараха? Имаше ли сирена?

— Всичко е наред — увери ги Изабел и вдигна нагоре подутата си ръка. — Само една навехната ръка и една рана на челото. И една съсипана тениска. Нямаше линейка, нито сирена.

— Ужасно е, че се случи това — каза Матилд. — Изобщо не е типично за Селери...

— О, той изобщо не е виновен — заяви Изабел. — Наистина беше много внимателен с мен.

— Тогава ще можете ли да хапнете нещо? — попита госпожа Сесил. — Ще държите вилицата с дясната си ръка, а някой ще ви нареже месото на хапки.

— Може ли преди това да си взема душ и да се преоблека? Изглеждам, сякаш цял следобед съм работила в кланица.

Вечерята, както винаги, беше вкусна. Имаше омлет с диви аспержи с гарнитура салата от рукола и козе сирене. Изабел трябваше да разкаже с най-големи подробности как точно стана злополуката, а Корин добавяше по някой детайл, което караше останалите да се смеят, включително и пострадалата. Леля Жермен разказа как самата тя е падала от кон във Волон и, за нейно негодувание, спасили първо коня, при все че тя не можела да плува.

— По време на войната, тук на село, един кон струваше много повече от едно момиче — добави леля Жермен.

— Значи аз съм извадила късмет — промърмори Изабел.

— През Първата или през Втората световна война е било това, лельо? — попита Лоран.

Леля Жермен го погледна ужасено.

— И втора ли е имало?

Когато накрая прибраха масата, беше станало доста късно. Бертран качи леля Жермен по стълбите, Ермелин и Матилд разтребиха

приборите. Както всяка вечер, Изабел поиска да им помогне, но госпожа Сесил не ѝ позволи.

— Заради ръката си сте лишена от правото да миете чинии. Корин ще ви придружи до крилото за гости и ще се увери, че нищо няма да ви липсва. Нали, Корин?

— Разбира се — отвърна той.

— Какво може да ми липсва? — попита Изабел на път към стаята си. Тя зъзнеше. Беше станало студено, небето се беше свило, луната вече никъде не се виждаше. — Освен, разбира се, малко от кожата на главата ми.

— Имам чувството, че майка ми се опитва да ни събере по малко старомоден начин — каза Корин.

Изабел се изчерви.

— Искаш да кажеш, че тя те накара да ме придружиш дотук, ние да...

— Казах, че начинът е старомоден. — Корин се засмя, докато отваряше вратата с цвят на магарешки трън и светваше голата електрическа крушка в коридора.

— О! Едва ли майка ти е предположила, че ще те помоля да останеш още малко?

— Естествено. — Корин отвори вратата на стаята. — Какво толкова може да се случи на леглото на леля Жермен? Дори студентите използваха квартирата само за спане. Когато искаха да се сближат с някоя хубава полска помагачка, излизаха на полето...

— Наистина ли? — Изабел щракна лампиона, чиято светлина бе приглушена от копринения ѝ шал. Оранжево-червеният му десен допълнително допринасяше за красотата на лампата. — Откъде си толкова сигурен?

— Бях на около единайсет, жаден за сексуално просвещаване, и често се разхождах нощем из полето. — Той свирна. — Какво е станало тук?

— Уютно е, а? — каза не без гордост Изабел.

Помещението направо се беше разхубавило, след като изнесоха леглата на два етажа и едното от двете метални нощни шкафчета. Сега леглото на леля Жермен беше разположено направо към прозореца и така предаваше на помещението малко от своята дължина. Белият ленен чаршаф леко контрастираше на пъстрото одеяло на Изабел,

останалото тук грозно нощно шкафче беше покрито с ленена кърпа и върху него имаше стъклен буркан с цъфнали прасковени клонки и една латерничка с часовник. Подът пред леглото беше покрит с персийски килим.

— Винаги ли си носиш килимите, когато пътуваш?

— Понякога — отвърна Изабел.

Сигурно нямаше да е лошо да му разкаже за Фритьоф и своето бягство, но изобщо не ѝ беше до това. Тя с мъка успяваше да потисне тракането на зъбите си, а не ѝ беше студено, дори напротив.

— Но така по-трудно се взема решение — каза Корин.

— Решение за какво? — Тя успя да каже това изречение, без да ѝ затракат зъбите.

— Дали е по-добре да се легне на килима или на леглото. — Корин внимателно взе главата ѝ в ръцете си и започна да я целува. — При условие че ти изобщо можеш да...

— Легна? — продължи задъхано Изабел. — Единственото, което няма да направя днес, е да си вдигна главата.

— Добре — промърмори Корин между две целувки, а едната попадна точно на онова място по шията на Изабел, на което по някакъв загадъчен начин се бяха събрали всички нерви на тялото ѝ. — Тогава ще отложим ставането за по-късно.

Изабел беше твърдо убедена, че никога няма да заспи. Беше будна с всички фибри на тялото си и се чувстваше толкова жизнена, колкото никога досега.

— Това беше... — Тя търсеше правилната дума. „Покоряващо. Шокиращо. Безсрамно. Разтърсващо. Оставящо без дъх.“ Беше всичко това, но тези думи не звучаха достатъчно драматично, за да опишат напълно нейните чувства. — Това беше просто... хубаво — каза най-после тя.

Корин, легнал по корем на леглото, с оскъдно завито голо тяло, се подпря на лакът и шеговито вдигна вежда.

— Хубаво? Само хубаво?

— Покоряващо хубаво — побърза да добави Изабел.

— Въпросът е кой кого покори.

— Ти мен — каза Изабел и се смая от мускулестия му задник, който на светлината на лампиона приличаше на праскова. — Откакто те видях за първи път, не спирах да мисля за това.

— И аз през цялото време се питах как ли изглеждаш гола. — Корин отметна одеялото, за да я огледа по-добре. — Не си те представях толкова... пищна. Облечена, изглеждаш толкова нежна и крехка. Най-много ми харесват тези... тези луничави рамене.

И тъй като ръцете му се задържаха на съвсем друго място, Изабел се засмя.

— Но за мъжете е нормално веднага да започнат да мислят за секс — каза после тя. — А на мен ми се случи за първи път.

— Кое? Да мислиш за секс ли?

— Да. — Тя седна. — За първи път.

Корин се засмя.

— Но не правиш секс за първи път, нали?

— Не разбираш за какво говоря. — Изабел избута ръцете му, но те бяха като топли дружелюбни животинки — веднага отново се вкопчиха в нея. — Досега беше... беше просто някакъв контакт. Но от мен ако зависеше, можехме да правим нещо друго вместо това. Да ходим на кино, да четем книга, да се разхождаме, такива неща. Не да го няма изобщо, разбираш ли, просто не беше важно.

Ръцете спряха да се движат.

— И кои сте тези ние?

Изабел се сепна.

— Аз и... мъжете по принцип.

Правилният отговор беше *аз и Фритьоф*, понеже досега Фритьоф беше първият и единствен мъж. Но реши, че ще е по-добре разкритията на интимните въпроси да вървят едно след друго.

— Мъжете по принцип — повтори развеселено Корин. — А какво казват те, когато им разкриеш, че предпочиташ да ходиш на кино с тях?

— Никога не съм им го казвала.

— На колко години си?

— На двасет и осем.

— На двасет и осем. Странно. Ще ми се да познавах тези мъже. Изабел мислеше за Фритьоф.

— Той е... те бяха съвсем нормални мъже. Казах ти, че нещата вървяха. Просто не беше като с теб. Така... — запъна се тя — ... хубаво!

Корин избухна в смях.

— Разбирам, че е трудно да се говори за секс, но не мога да не се учудя на твоята срамежливост! Преди десет минути устните ти произнасяха съвсем други думи. Не заекваше.

Изабел се изчерви.

— Наистина ли? Надявам се, че не съм казала нещо неприлично.

— О, напротив — отвърна през смях Корин. — Но когато ставаше прекалено шумна, ти запушвах устата.

— Сигурно са страничните ефекти от болкоуспокоителните. — Изабел се изкиска. — О, вярно, още не съм ги пила. — Тя отново стана сериозна. — Искях да кажа, че това... това беше много специално за мен.

Корин спря да се смее.

— За мен също. В тази връзка, трябва да призная, че не бях съвсем във форма.

— Така ли? Мислех, че ти и тази Мадлен...

— Мадлен ли? Не, тя е просто приятелка. Познавам я от малко момиче. Някак странно ми се вижда да мисля за секс с нея.

Изабел изпита невероятно облекчение.

— Но тя е много красива.

— Да, красива е. — Корин отново започна да шари с ръце по голото ѝ тяло.

— Защо не си се оженил? — попита Изабел. Беше глупав въпрос, но ако не го зададеше, щеше да експлодира.

Отговорът му беше един малък шок.

— Бях женен. — И след малка пауза: — Тя почина.

— О! Какъв ужас...

Изабел изобщо не беше допуснала подобна трагедия. Разпаднал се брак, да, случваше се на много хора, включително и на нея, но смъртта на единия беше съвсем различно — беше болезнено, драматично, дълбоко уязвяващо преживяване. Прииска ѝ се да не беше повдигала въпроса.

Изведнъж всичко престана да бъде толкова хубаво. Тя усети как кожата ѝ настръхва.

И Корин го забеляза. Той внимателно прокара ръка по настръхналите косъмчета на ръката ѝ.

— Беше отдавна — продължи той и в този миг и на него му се струваше, че е изтекло много време. — Живеехме в Париж. И тя беше

архитект като мен.

— Ти *архитект* ли си?

— Бях архитект. При това добър.

— А кой стопанисваше „Ринкинкин“, докато си бил архитект? —

Всъщност много повече я интересувахе съпругата му, но не смееше да пита за нея.

— Тогава баща ми беше още жив. Но и той не беше никакъв селянин. Беше образован библиотекар и там се запознали с майка ми — в библиотеката. Дядо ми бил ужасен: да има зет библиотекар! Идело му веднага да лиши майка ми от наследство, но тя била единствената, която можела да поеме имението. Брат й се запилял след войната някъде из чужбина и го обявили за безследно изчезнал. Така че баща ми трябвало да захвърли книгите и да стане овощар. Противно на очакванията си, у него избуяла същата любов към прасковите и селото, като у дядо ми. Той дори приел името Ле Бер, за да не се затрие то. Дядо ми бил страшно впечатлен, че у един библиотекар може да настъпи такава промяна. На смъртното си легло признал, че от уважение към баща ми започнал дори да чете, когато имал време. За съжаление не помня дядо си — когато е починал, съм бил само на две, но сигурно е бил чудат старец. Леля Жермен му е сестра. Когато беше по-добре, ни разказваше вицове за него. Щеше да е хубаво, ако ги бяхме записвали.

Той се засмя.

— За беда, през седемдесетте се появи братът на мама, безследно изчезналият, и понеже дядо беше забравил да го отпише от наследниците си, половината от „Ринкинкин“ остана на него. Това беше причината за прословутия кредит, от който още не можем да се оправим.

— И къде е този брат сега?

Корин сви рамене.

— Отново изчезна безследно. Взе си парите и оттогава не се е мяркал тук.

— Колко жалко. Тези пари сега щяха да ви дойдат много добре.

Корин вече нямаше желание да разтяга семейни истории:

— Навън е още тъмно. Което значи, че можем или да подремнем някой и друг час, или...

Изабел усети нещо твърдо до бедрото си. Тя го затърси опипом с наслада и склочи ръка около него.

— Или... — каза тя и се наслади на възбудата в очите му. Бяха зелени като евкалиптови бонбони.

* * *

Изабел спеше. Устните ѝ бяха леко разтворени и тя шумно вдишваше и издишваше. Това не беше хъркане, а по-скоро тихо стенание.

„Никоя жена не би издавала доброволно такива звуци“, помисли си Корин, възторжено и развълнувано едновременно. Тя беше красива с дългите си, извити като на кукла мигли, с нежната, посипана с лунички кожа и със светлата разрошена коса, разпиляла се по възглавницата. И ухаеше вълшебно, ако си заровиш носа в нея. Корин заопипва с очи извивките на тялото на Изабел, очертани под мекото, тънко одеяло, до коленните ямки, в които се беше свила Пастис и мъркаше доволно. По някое време през нощта котката беше седяла на перваза и със силно мяукане молеше да я пуснат да влезе.

— Боя се, че и тя иска да участва — беше казал Корин, когато животното скочи на леглото, но Изабел само се засмя в полусън.

И тя като котката се беше свила на кълбо, притиснала гръб до корема му — поза, която очевидно ѝ беше изключително удобна, но пък веднага го възбуди.

Щом обаче чу спокойното ѝ дишане, Корин се ограничи само с това, да зарови лице в косите ѝ и да вдиша аромата им.

Ама че нощ!

Отдавна не му се беше случвало да се чувства толкова щастлив, така жизнен и млад. Все пак се беше уморил и не искаше нищо повече от това, да лежи до Изабел и да поспи няколко часа. Нощ като тази, в която се редуваха любене и разговори, му напомни за студентските години. Тогава нямаше значение колко късно е станало и какво предстои на следващия ден. Веднъж беше отишъл на изпит, без да е спал през последните четирийсет и осем часа. Тогава се бе запознал с онова прекрасно момиче... Луиз? Както и да е, та те редуваха любене и учене по конспекта и Корин беше изкарал шестица на изпита. Е,

очевидно вече нямаше тази енергия, но въпреки това се чувстваше свеж.

Той тихо се облече и напусна помещението, без да буди Изабел. Беше се развиделило, но небето оставаше мрачно, а въздухът — студен. През нощта се беше извил вятър и имаше опасност да се изсипе дъжд над планината. Силен дъжд, който можеше да повреди нежните прасковени цветове.

Корин въздъхна. Защо синоптиците не бяха споменал за тази промяна на времето? Казаха за вятъра, но не и за облаците.

Той тихо отвори външната врата и понечи да се качи незабелязано по стълбите, ала Бертран тъкмо идваше насреща му. Той всяка сутрин помагаше на Матилд да изми леля Жермен и да я облече — процедура, за която се искаха силни мъжки ръце.

— Добро утро, господине. — Нямаше как да не се забележи широката лукава усмивка на лицето му.

Корин се помъчи да си придаде нормално изражение.

— Добро утро, Бертран. Може ли да попитам защо сте толкова весел?

— Тъкмо се канех да ви питам същото. — Бертран се ухили още по-широко.

— Е, със сигурност не е заради времето — отвърна Корин и все пак не успя да сподави усмивката си. — Явно ще вали трябва да покрия растенията на опитното поле, преди да се съсипят.

— Но няма ли преди това да закусиш? — чу той гласа на майка си отдолу.

Корин въздъхна. Надеждата му да се измъкне незабелязано се стопи.

— Добро утро, мамо. Не, не мисля.

— Матилд е изпекла пресни кроасани — продължи госпожа Сесил. — Казва, че са специално за теб.

Корин отново въздъхна.

— Защо имам глупавото усещане, че днес ме третират по-различно от обикновено?

— Закопчали сте си ризата накриво, господине — предупреди го Бертран.

— Хайде, Корин, кроасаните ще изстенат — каза майка му. — Или искаш всички да се пръснем от любопитство?

— Да.

— Е, ако не искаш да говориш за това...

— Не искам.

— Напълно те разбираме — увери го майка му.

За най-голяма изненада на Корин, тя се обърна и тръгна към кухнята.

— Добре ли си, мамо?

Жената спря и отново се обърна:

— Защото уважавам правото ти на лично пространство? Познаваш ме, моето момче.

— Именно.

Майка му се усмихна.

— Тя е толкова мило момиче, Корин. Веднага разбрах, че двамата си подходите. Има някаква аура около вас...

— О, не, моля те, пощади ме. — Той извади ризата от панталона си и започна да я закопчава наново. — Но си права, тя е мило момиче.

— Толкова се радвам — каза Матилд, която се бе появила на вратата на кухнята.

Лоран се беше облегнал на нея и дъвчеше кроасан. Зад тях Корин видя мрачното лице на Ермелин. Гледката на фигурите в рамката на вратата поразително напомняше на куклен театър.

Той сбърчи шеговито чело.

— Значи и ти, Матилд, мислиш така. А ти, Лоран? Радваш ли се и ти, че твоят добър стар вуйчо се е запознал с толкова мило момиче?

— Та нали аз ти я намерих — рече Лоран. — Ако не бях сложил табелата, тя никога нямаше да се появи тук.

— Не бих казала, че ми харесва — обади се отзад Ермелин, макар че никой не я беше питал. — Но ако твърдо сте решили да се хванете с някоя жена, по-добре да е тази, отколкото момичето на Клерисо.

— А защо всички сте толкова сигурни, че тази нощ не съм се разхождал просто така? При това сам? Да не би да, сте проверявали дали съм спал в леглото си?

— Искаш да кажеш дали си се прибирал — поправи го Матилд. — Не, всички ние си легнахме и очаквахме да се прибереш. И когато ти не дойде...

— ... и с тази закопчана накриво риза... — допълни Бертран.

— ... какво друго да си помислим — завърши госпожа Сесил.

— Все пак е мило, че не сте залепили ухо на вратата на крилото за гости — каза Корин.

— Аз исках, но госпожа Сесил не ни разреши — призна Ермелин.

— Ние сме едно ужасно семейство и не исках предварително да плашим Изабел — каза госпожа Сесил. — Така или иначе, след сватбата ще ни види какви сме в действителност.

— Мамо! Това, че сме прекарали една нощ заедно, не означава, че трябва да ти се причуват сватбени камбани!

— Корин! Нали няма да разбиеш сърцето на горкото момиче!

— Защото няма да се ожения ли? Та ние изобщо не се познаваме!

За съжаление това беше вярно. Макар че си говориха до полунощ, Корин така и не научи за нея повече, отколкото би пишело в обява за запознанство: 28-годишна, помощник-данъчен съветник, добре изглеждаща, интелигентна, говори два езика, колекционира латерни, търси... В замяна на това тя знаеше доста за него, най-вече какво е финансовото му състояние, нямаше никакви тайни от нея. Корин въздъхна. Трябваше да я разпита за повече неща, вместо да я отегчава с историята на семейството си и да ѝ признава и показва по най-различни начини колко много я харесва.

— Но се познавате достатъчно, за да... — добави госпожа Сесил и остави недовършеното изречение да увисне с упрек във въздуха.

— Мамо!

— Не се сърди, братле. — Матилд махна с един кроасан. — Всички се радваме, че си влюбен.

— Кой казва, че съм влюбен? Както казах, ние само една нощ...

— О, стига, Корин! На всички ни е известно от няколко дни, че сте влюбени! Обзалагахме се кога и вие ще го забележите.

Корин бавно заслиза по стълбата.

— О, Боже, това е ужасно! Мислех, че съм добър в покера.

— Ти през цялото време гледаше така, сякаш имаш петте най-силни карти от една боя. — Матилд го удостои с една от редките си усмивки и после веднага стана сериозна. — Всички просто се радваме. Бояхме се, че никога повече няма да ти се случи след онази ужасна история.

Корин взе кроасана от ръката на сестра си.

— И аз се страхувах. — Боеше се и от двете — че никога повече няма да се влюби и за това, какво ще се случи, ако все пак се влюби.

Той се усмихна на близките си.

— Вие сте ужасни, недискретни и любопитни, но аз ви обичам. Сега излизам, за да покрия растенията си. А, и ще ви бъда много благодарен, ако спестите на Изабел недискретността си. Моля те, обещавай ми да не говориш за сватба, мамо.

— Ти за каква ме мислиш? — засегна се госпожа Сесил.

— Обещавай ми — настоя Корин.

— Добре де.

— Честна дума?

— Честна дума — каза госпожа Сесил. Но веднага щом Корин излезе, тя добави развълнувано: — Чудя се дали на Изабел ще ѝ стане сватбената рокля, която леля Жермен пази в сандъка си. На Катрин навремето ѝ беше твърде тясна в бюста. А е толкова красива рокля.

Лоран пък мислеше в съвсем друга посока:

— Значи сега госпожица Изабел вече няма да плаща наем, така ли? Но това би било глупаво.

Всички избухнаха в смях, всички, с изключение на Ермлин. Тя напълно разбираше Лоран.

— Наистина би било глупаво — измърмори само.

* * *

Когато Изабел влезе в кухнята, Лоран отдавна беше на училище, Матилд бе отишла на работа, а Ермелин — при своите кокошки. Единствено госпожа Сесил седеше на масата и както всяка сутрин преглеждаше вестника.

— Само си представете — каза тя. — В Систерон някаква защитничка на животните англичанка, облечена като агнешки котлет, протестира срещу консумацията на агънца. На пазара за животни развявала флагове с безумни надписи: „Бихте ли изяли своите бебета?“ Вместо просто да напише: „Как ще се почувствате, ако овцете ядат вашите бебета?“

— Как така се е облякла като агнешки котлет? — попита Изабел.

— За съжаление няма снимка — отвърна разочаровано госпожа Сесил и я погледна изпитателно над рамката на очилата си. — Искате ли кафе?

— С удоволствие. Ако нямате нищо против, сама ще си наля, а вие си стойте там и ми кажете какво ново има.

— Ами вие сигурно знаете повече от мен.

Изабел я погледна шокирано.

Госпожа Сесил вдигна ръце и веднага ги свали:

— О, забравете какво съм казала. В никакъв случай не искам да ме помислите за любопитна.

Изабел леко се изчерви.

— Имах предвид новините от вестника.

— Да, да, разбира се. Я да видим какво ще е времето? Вятърът може да продължи само два дни и после пак да се върне пролетта. С температури до двайсет и шест градуса. Би било чудесно. Вдругиден ще можем отново да вечеряме на терасата. Всъщност как е ръката ви?

— Сякаш още е малко подута.

Самата дума „подута“ по странен начин отново я накара да се изчерви. Изабел трескаво отпи от кафето си, за да може смело да погледне госпожа Сесил в очите.

— Всички знаете, нали?

— Хм, да. Тук е трудно да се пазят тайни.

— Ужасно неловко е.

— О, не! — извика госпожа Сесил. — Изобщо не е неловко! Всички мислим, че е чудесно! Знаете ли, откакто жена му почина, Корин много се промени. Стана тъжен, горкият, сериозен. А е още толкова млад! Не е хубаво на тази възраст човек да е сам. Достатъчно ми е трудно на мен!

Изабел мълчеше смутено.

— Разбира се, на моята възраст човек също може да се влюби — продължи уклончиво госпожа Сесил. — Но ако сме честни, изборът е подчертано ограничен. Мъжете на моята възраст обикновено са дебели и плешиви. Някои имат вече кардиостимулатор, а вечер си вадят ченетата и ги оставят на нощното шкафче. Лично аз нямам нищо против някой по-млад мъж, но по-младият мъж би имал против бръчките и бялата ми коса. — Тя се наведе заговорнически. — Боядисвам я, иначе е снежнобяла!

— Изглежда естествена — отвърна Изабел само колкото да каже нещо.

Госпожа Сесил й се усмихна.

— Благодаря. Когато един ден остареете, скъпо дете, няма да имате проблем с побеляването на косата. При вашия светъл цвят това едва ли ще се забележи. Ах, имате прекрасна коса. Ще бъде чудесно, ако децата ви я наследят. Макар че при тази тъмна коса на Корин... възможно е децата ви да са със светлокестеняви коси.

— Нашите деца... не сме стигнали чак дотам — заекна смутено Изабел. — Ние само...

— Разбира се, че не сте! — прекъсна я госпожа Сесил. — Просто не ме слушайте. Ужасно съм нетърпелива, но не биваше да казвам това. Вие сте напълно права: всяко нещо с времето си. — Тя сгъна вестника и се усмихна извинително на Изабел. — Най-напред си хапнете на спокойствие от кроасаните на Матилд. Много са хубави с конфитюр от праскови.

Изабел почувства облекчение, когато разговорът отново се върна към баналните неща.

— А след закуската отново ще се заема със счетоводството. Матилд ми предостави всички документи, които ще ми трябват за данъчната декларация.

— За съжаление времето е твърде лошо, за да се работи навън — каза госпожа Сесил. — Искате ли да седнете в кабинета на мъжа ми? Ние го наричаме високопарно „нашата библиотека“, но той е само дванайсет квадрата, с едно прозорче с изглед към моите рози.

— Ако там има бюро, на което да разположа документите, ще бъде чудесно — зарадва се Изабел.

— Да, има едно голямо бюро. Наследство. Странното е, че никой не иска да работи на него. Матилд казва, че постоянно се страхува да не се срутят книгите отгоре ѝ, а Корин, все носи нещата си на масата за хранене. Дори Лоран обича да си пише домашните тук, на кухненската маса. Леля Жермен твърди, че бюрото в кабинета по-рано се е ползвало за друго. Ако трябва да ѝ се вярва, половината от моите роднини са заченати върху това нещо, а аз от собствен опит мога да кажа, че... о, защо просто не млъкна? Ето, пак се изчервихте!

— Това е ужасна моя особеност — каза извинително Изабел.

— Това е прекрасна особеност — увери я госпожа Сесил.

— Излюпиха се! — С този вик в кухнята нахлу Ермелин. — Излюпиха се! Всички наведнъж!

— Кой? Пилетата? Вече? — викна и госпожа Сесил. — Трябва да ги видим. Елате, Изабел, пилетата на Ермелин са се излюпили! Лоран никога няма да им прости, че са се излюпили в негово отсъствие! А този път не са обикновени кокошки, не, този път са сатенени кокошки и вятърни кокошки, много специални животни, нали, Ермелин?

— Копринени кокошки и виандоти — изръмжа Ермелин, но на фона на обичайното си поведение изглеждаше необикновено приветлива и почти в добро настроение. — Побързайте или ще изпуснете най-интересното. — И за най-голяма изненада на Изабел тя се обърна още веднъж на вратата и каза: — И вие, госпожице, елате, такова нещо не се вижда всеки ден!

ШЕСТА ГЛАВА

Мадлен зави в двора на „Ринкинкин“ и първото, което забеляза, беше, че колата на немската туристка още е тук. Не беше ли казала, че ще остане само една седмица?

По някаква причина това ѝ стана неприятно. Тя слезе и се огледа във външното огледало на поршето си. Както винаги в събота, Мадлен бе облечена в тесен панталон за езда и дълбоко изрязана черна тениска, не точно гала дреха, но все пак ефектна. В случай че госпожа Сесил я покани на вечеря — а тя винаги я канеше — Мадлен имаше в багажника, си рокля и още един чифт обувки.

Дебелата Ермелин мина покрай нея с кошница, пълна с яйца, както винаги, без да поздрави.

— Здравейте, Ермелин, как сте? Както виждам, още имате гости?

— Да — изръмжа Ермелин.

— Сигурно дамата си тръгва днес? — опита още веднъж я Мадлен.

— Каква дама? — изръмжа Ермелин. — Ако имате предвид, германката, неее, няма да я пуснем толкова бързо.

— О, според вас младата жена не е ли дама? — попита заинтригувано Мадлен.

— Не, не е. Затова и няма да си тръгне — каза Ермелин, както винаги, с нетърпяща възражение логика.

За съжаление тя се скри зад една врата, преди Мадлен да успее да попита за подробности. Неприятното ѝ чувство се засили още повече.

И този път Корин я посрещна в хола. И той беше с ботуши за езда.

— Здравей, скъпа! Много си хубава. — Те се целунаха по бузите. — Как беше в Париж?

— Дъждовно. Но си взех достатъчно работа за следващите шест месеца. Издателството е накупило един куп романи за живота, така че през следващите седмици ще работя над Джийни Лоу от Южните

щати, копринените ѝ бални рокли и страстния ѝ любовник. Нещо ново тук?

— Нищо, което да е от световно значение, като изключим неприятния дъжд — отвърна небрежно Корин, но понеже избягваше погледа ѝ, Мадлен се притесни.

Тук ставаше нещо, усетила го беше още с пристигането си.

Докато отиваха към конюшните, тя попита за немската туристка и много внимателно наблюдаваше лицето на Корин.

— Как е нашата немска туристка?

— О, горката претърпя злополука. — Никаква особена реакция, лицето му изглеждаше както обикновено. — Докато яздеше, падна в един ров и се нарани.

— Ужас!

— Не, не е кой знае какво, една рана на главата и една неприятно подута ръка.

— Е, достатъчно ужасно, за да не може да си тръгне — установи Мадлен.

Камелот протегна с леко пръхтене главата си над вратичката и Мадлен ѝ даде ябълката, която носеше. Както обикновено, беше ѝ съвестно, че цяла седмица не успя да се погрижи за животинчето. То почти всеки ден излизаше на паша, ала това беше всичко. Корин извеждаше всеки ден своя жребец и огромния стар студенокръвен кон — дори при вятър и лошо време. А горката Камелот трябваше да се задоволи със съботното яздене, но Мадлен знаеше, че това не е достатъчно за една кобила.

Докато оседлаваше животното, тя не спираше да мисли за немската туристка. Едва ли си внушаваше за този блясък в очите на Корин.

— Е, надявам се поне, че е богата и внася прилична сума в касата ви.

Корин изглеждаше слисан.

— За кого говориш?

— За немската туристка.

— А, да. Ами честно казано, нямам представа дали е богата. По професия е помощник-данъчен съветник, а от това, не вярвам да се печели кой знае колко.

— Важното е доходите от наема да стигнат за пандата на Лоран.

— Мравоядец — поправи я Корин. — Не, за него няма да стигнат. Пък и без това момчето нямаше предвид обикновен мравоядец. — Той се засмя. — Надявал се да освободи „Ринкин“ от ипотеките, като даде под наем леглото на леля Жермен. Съвсем скромно желание!

— Майка му все получаваше двойки по смятане — спомни си Мадлен. — Сигурно се е метнал на нея.

— Откъде да знае горкото момче колко главозамайващо големи са нашите дългове? Но не е и толкова глупав, защото сега Изабел ще изготви данъчната ни декларация и заедно с Матилд ще оправи кашите в счетоводството.

„Изабел.“

Мадлен почувства как ревността се надига у нея, не, по-скоро лумва като запален храст! Значи това е изпитвала подсъзнателно през цялото време — тази руса чужденка междувременно беше станала нещо повече от само досадна туристка!

„Изабел!“ Как интимно прозвуча! И после откритието я удари като гръм: Боже мой, та той е влюбен в нея!

Мадлен не удържа последвалите изречения, които се изстреляха на един дъх:

— Значи се казва Изабел, така ли? И се занимава с вашето счетоводство? Позволявате на напълно непознат човек да се рови в документите ви? Какво ви става? Какво ти става?

Корин я погледна с недоумение.

— Първо, не се страхуваме от шпиониране на фирмените работи, и второ, Изабел не е непозната. Все пак цяла седмица живее тук.

— Ама разбира се, това променя нещата. Щом познаваш някого от цяла седмица, какво по-логично от това, да му се довериш — каза Мадлен иронично, без да може да овладее гласа си. — Какво мисли госпожа Сесил?

— Мама ли? О, тя много се привърза към Изабел. А ние какво, ще пускаме корени тук, или ще яздим?

Мадлен имаше усещането, че позеленява от ревност. „Мама много се привърза към Изабел“ — това беше непоносимо. Самият начин, по който Корин произнасяше името ѝ, я подлудяваше. Само една седмица, някакви си седем дни, очевидно бяха достатъчни на тази жена да накара всички обитатели на „Ринкин“ да се влюбят в нея.

Всички, освен разбира се, Ермелин, ала тя си мразеше всяко човешко същество.

Мадлен яздеше мълчаливо до Корин, който беше сменил темата и разказваше за новия пазарен лиценз на господин Сюмер. Тя го остави да говори, макар че ни най-малко не се интересуваше от това, как и защо господин Сюмер за в бъдеще лично ще разнася облагородената си цикория.

Чувстваше се безкрайно глупаво. Всички тези години, през които идваше тук, всички години, през които бяха приятели, всички години, през които се надяваше да стане за Корин нещо повече от добра приятелка, изведнъж се оказаха напразни. Колко глупаво беше да мисли, че трябва да му даде време да превъзмогне историята с Катрин, колко глупаво бе да поддържа приятелство с него и колко глупаво — тайно да си мисли, че тук, в „Ринкинкин“ никой вече не може да ѝ го отнеме. А този път беше толкова сигурна в планове си.

Прекалено сигурна.

Една-единствена седмица беше достатъчна на тази чужденка да хвърли на бунището всички нейни планове. Напълно освободена от всякаква предварителна информация, тя бе сложила своята женственост на везните и можеше да прелъстява Корин. И това беше подействало.

Мадлен просто го беше надценила. Той беше само един мъж! Колко глупаво бе от нейна страна през всичките тези години да се отнася към него като към рохко яйце, като към човек, за когото би било мъчение дори да мисли за секс! А то просто трябвало да дойде една хубава непозната и очите му да блеснат, блясък, който не оставяше никакво съмнение у нея.

Колко е била глупава! Безкрайно наивна!

И което беше върхът на глупостта ѝ: тя самата, Мадлен Клерисо, беше допринесла за достъпа на тази особа до „Ринкинкин“. Ако миналата събота не беше настояла да се даде под наем крилото за гости, тази жена щеше да си продължи към Жур и така завинаги да потъне в забвение.

Някъде, от дълбините на съзнанието ѝ, където пенещата се в зелено ревност още не бе проникнала, един разумен глас ѝ нашепваше, че всичко е плод на въображението ѝ.

„Никой не е казал, че Корин е влюбен в тази жена. Само защото знае малкото ѝ име, не можеш да си правиш такива заключения.“

„Знам за какво става въпрос“, дълбаеше гласът на отровно зелената ревност.

— Между вас има ли нещо? — изтърси Мадлен.

— Моля? — Корин обузда коня си и спря насред пътя.

— Попитах дали има нещо между вас — повтори Мадлен, която също спря. На бузите ѝ изплуваха две пламтящи червени петна. — С Изабел.

Корин я погледна смаяно, но на нея ѝ се стори, че видя и следа от раздразнение по лицето му.

— Да. Да, има нещо между нас. Все пак не е минало достатъчно време, за да се чувствам длъжен да кажа на всички.

„Знаех си“, изкрещя истерично в нея гласът на ревността. Гласът на разума мълчеше. Мадлен внезапно усети устата си пресъхнала. Божичко, те наистина са спали, Корин и този рус подарък, който тя му поднесе почти в скута!

— Аз не съм всички — рече най-накрая Мадлен. — Поне така си мислех.

— Не, разбира се, че не си — разкая се Корин. — Ти си най-добрата ми приятелка и трябваше да кажа най-напред на теб. Но в момента и без това съм бесен, задето всички тук, в „Ринкинкин“, си мислят, че могат да ми се месят.

— Защо?

— Ами има нещо като лично пространство, не мислиш ли?

— Нямах това предвид. Защо тази жена, Корин?

— Нямам представа. Може би просто му е дошло времето?

„Убий го! — извика гласът на ревността, извън себе си от ярост. Извий му врата.“

Мадлен реши да последва вътрешния си глас.

— Щом като просто му е дошло времето, както казваш ти, защо тогава не опита с мен? — Червените петна на лицето ѝ станаха толкова горещи, че Мадлен очакваше всеки миг да усети мирис на изгоряла кожа.

— С теб ли?

— Да, какво не ми е наред? — Беше ѝ все едно, че сега вече напълно се излага. — Не съм ли достатъчно привлекателна за теб?

Отегчавам ли те? Имам лош дъх ли?

Корин се засмя, но това беше неуверен, вял смях.

— Не е това. Ти си много привлекателна и интересна и нямаш лош дъх. Но...

— Какво „но“?

— Ти си моя приятелка, Мадлен, моята най-добра и единствена приятелка. Как бих могъл да си помисля, че мога да спя с теб?

— Защо да не можеш да си го помислиш? — изсъска Мадлен. — За тази германка си си го помислил. И, по дяволите, светкавично си пристъпил към действие!

Корин не отговори. Само я погледна така, сякаш днес я виждаше за първи път.

Мадлен забеляза, че не е съвсем очарован. Нищо чудно, тя се дърлеше с него като дърта продавачка на риба. Не беше свикнал да я гледа така. Идеше ѝ да избухне в сълзи, но явно и слъзните канали, подобно на устата ѝ, бяха напълно пресъхнали.

— Мислех си, че наистина обичаш Катрин — каза тихо тя.

— Но аз наистина я обичам. Толкова много я обичах, четири години дори не съм помислял за секс. Знаеш това. Често сме си говорили с теб за Катрин.

— Да — отвърна Мадлен. — Говорехме си. И точно затова никога не съм те притискала. Просто бях на разположение, винаги на разположение, когато имаш нужда от мен.

— Така е. Ти винаги си била до мен, Мадлен. Нямах представа, че си имала други планове.

— Не планове — чувства! За разлика от теб, аз съм просто разведена, а не травмирана от смъртен случай. И въпреки това през изминалите три години живеях изолирано като скърбяща вдовица!

— Никога не си говорила за настоящия си любовен живот!

— Защото няма нищо за говорене!

Известно време двамата само се гледаха втренчено, Корин — безпомощно и угрижено, Мадлен — гневно и наранено. Конете им станаха неспокойни, Сомбре започна да гризе юздата на Камелот, а Камелот не спираше да си клати главата.

— Мадлен, аз съм съвсем объркан — каза накрая Корин. — За какво става въпрос?

Тя продължи да го гледа втренчено, неспособна да даде разумен отговор. Искаше да го ругае, да го рита и да го засипе с упреци, същевременно за нищо друго не копнееше така, както за това, да потъне в обятията му. Тя самата не се разбираше, нищо чудно, че и той беше объркан. Ако можеше, би направила така, че последният четвърт час да не съществуваше.

Ала беше твърде късно.

— Ще си вървя — каза уморено Мадлен и обърна коня си. — По-добре да си отида вкъщи. Друг път ще говорим.

— Но... почакай, Мадлен. Мама мислеше да те покани на вечеря и според мен можем да се държим като възрастни хора...

— Достатъчно е ти да се държиш като възрастен, Корин. Предай на майка си много поздрави. — Тя подкара Камелот в лек галоп и след миг изчезна зад завоя.

Корин гледаше озадачено след нея.

* * *

Някъде през следващата седмица на Изабел й хрумна, че отдавна трябваше да си е тръгнала. Никой тук, включително тя самата, сякаш не се сещаше, че е време да си стяга багажа. Явно всички негласно бяха заключили, че ще удължи престоя си в „Ринкин“ за неопределено време.

Заедно с вятъра бяха изчезнали и ниските температури, небето отново бе придобило лазурно син цвят, а слънцето още от ранна утрин осветяваше свежата трева.

Над „Ринкин“ се бе спуснала пролетта. Животът сякаш се пренесе извън къщата. Хранеха се на най-различни места: закуската се сервираше в слънчевия малък вестибюл към кухнята, сред подправките в малката зеленчукова градина, в която над първите цветове бръмчаха пчели. На обяд си почиваха под сянката на чинарите в двора, а вечер се разполагаха на голямата тераса пред салона, окъпана от последните слънчеви лъчи. Лозите над перголата още не си бяха разлистили достатъчно, че да правят сянка, което беше добре за този сезон, но през лятото щяха да образуват гъст зелен покрив. Дори леля Жермен не се задържаше вкъщи, Сутрин я сваляха по стълбите и

тя седеше през по-голямата част от времето в плетен стол в градината, с крака върху една табуретка. Подпирайки се на бастун, леля Жермен успяваше криво-ляво да се поразходи из градината най-вече, когато никой не беше наблизо.

Госпожа Сесил постоянно я предупреждаваше да бъде внимателна.

— Имай предвид, че вече не можеш да се качваш по стълби — казваше тя, а леля Жермен размахваше бастуна си и нетърпеливо отвърщаше:

— Да, да, внимавам, госпожице Дидьо.

Госпожа Сесил въздъхваше.

— Коя е госпожица Дидьо? — попита с любопитство Изабел.

— Не съм сигурна, но може да е името на гувернантката ѝ от онова време, някъде около хиляда деветстотин и десета — отвърна госпожа Сесил и отново въздъхна.

Изабел отделяше, като всички в „Ринкинкин“, по малко време на леля Жермен. Подлагаше ѝ ръка и я повеждаше на разходка из прекрасната розова градина на госпожа Сесил Посипаните с чакъл пътечки се виеха покрай оградените с чемширени топки и лавандулови плетове розови лехи, в които растяха здравец, рози и други непознати на Изабел многогодишни растения. Колкото и объркана да беше иначе леля Жермен изглежда отлично разпознаваше розите, и то, при положение че пъпките им още не се бяха разтворили.

— Това е „Луиз Одьо“ — казваше тя. — Отделните листенца на цвета приличат на сърца. А това е „Фердинан Пишар“. В каталога пише, че цветовете му са драматично раирани, но в действителност райетата на всички чаршафи са драматични. О, а това е моята любимка. Госпожа „Джон Лейнг“. Единственият ѝ недостатък е, че е англичанка. Тя е сребристо розова, наистина сребристо розова, много елегантна и ухае просто поразително. Когато цъфне, трябва да си забодете една в косата, сестра Каролине. Между другото, имате много хубава коса. За медицинска сестра.

— Благодаря — каза Изабел и за да отклони вниманието ѝ, посочи към една японска роза, която беше плъзнала по един шпалир и оттам се бе покатерила върху покрива на къщата. — Как се казва тази роза?

— Тази се казва „Лунна светлина“. Говори се, че цветовете ѝ ухаят като лавандула на лунна светлина, но истината е, че изобщо не миришат на нищо. Тайната е проста: когато лавандулата цъфти, всичко тук в Прованс мирише на лавандула, дори и кучето.

„Какво куче?“, за малко да попита Изабел, но реши отново да се въздържа. Може би някога в миналото си леля Жермен е имала куче.

Изабел напълно разбираше трудностите на старата дама с феномена *време*. В момента тя самата се затрудняваше да подреди случващото се в правилната последователност. Поглеждайки назад, изминалите дни ѝ се виждаха едновременно и цяла вечност, и събрани в един-единствен миг. Сякаш преди сто години в един петък бе събрала нещата си и напуснала Фритьоф, дома си и целия си живот, а само миг по-късно бе намерила същите неща отново: нов живот, нов дом, нов мъж.

Все пак беше наясно, че това не е съвсем така. Макар да прекарваше дните и нощите — най-вече нощите — на крилете на щастието, беше ѝ ясно, че нито е изоставила съвсем стария си живот, нито наистина е започнала нов. По някаква причина обаче не ѝ се искаше да променя това неустановено положение. Да запретне ръкави и смело да се заеме да сложи всичко в ред. Да погледне напред, да разрита камъните от пътя си, да отметне един след друг проблемите — да действа като зрял човек. Най-напред да приключи достойно и разумно въпроса с Фритьоф, а после също така достойно и разумно да започне начисто с Корин — Божичко, та той дори не знаеше, че тя е омъжена!

Предполагаше, че и той се чувства като нея, защото макар всяка нощ да си лягаха един до друг — след като бяха лежали един върху друг по всички възможни и невъзможни начини, — не говореха за нищо, което бе встрани от техния памучно мек и розов пашкул на влюбеността. Корин никога не я питаше за живота ѝ в Хамбург — може би подозираше наличието на съпруг там и на цяла армия изоставени деца, а тя, от своя страна, не любопитстваше за починалата му съпруга. Това беше някакво мълчаливо споразумение, както и фактът, че Изабел продължава да живее в „Ринкинкин“. Е, ясно беше, че това не може да продължава до безкрайност, и Изабел се боеше, че времето, когато трябва да се сложи край, никак не е далеч. Не че с

Корин не си говореха за лични работи, напротив. Избягваха само точно определени теми. Една от тях беше Фритьоф.

През втората нощ Корин смутено хвърли на леглото пакет презервативи и каза:

— Вчера съвсем забравихме да говорим за *това*!

„И не само за това“, помисли си Изабел.

Тя се чувстваше виновна за своето нехайство, свързано с предпазването, за неконтролируемата си страст, но пък ѝ беше хубаво. Не всякога можеш да изживееш страст, по-силна от разума. Поне на Изабел ѝ се случваше за първи път. Сексът с Фритьоф винаги беше по необходимост. Не ужасен, не неприятен, но към него тя пристъпваше с нежелание. Правеше го заради Фритьоф, а и защото мислеше, че общото легло е част от една нормална връзка. Изабел не отдаваше своята липса на желание на липсата на фантазия у Фритьоф — чак толкова лошо не беше, — по-скоро винеше своята сдържаност и предпазливост.

Приятелката ѝ Мони редовно ходеше на семинари по тантра — „Съвсем сериозно!“ — след които изнасяше на Изабел задълбочени лекции:

— Всичко е въпрос на овладяване на тялото. Оргазмът се *научава*.

На Изабел не ѝ оставаше нищо друго, освен мъчително да се усмихне.

Очевидно беше вярно клишето, че трябвало да се появи правилният мъж, за да разбере тя, че е възможен див, изпепеляващ и разтърсващ секс. На Изабел ѝ стигаше само един поглед на Корин и тя сякаш изгубваше съзнание от копнеж, а докосването му я разтапяше като ледена скулптура под слънцето. Не беше нужно да прави каквото и да е, да мисли, за каквото и да е — всичко се случваше от само себе си. И винаги усещаше, че прави нещата както трябва.

С Фритьоф постоянно се чувстваше като актриса, при това не особено добра.

Съзнаваше, че трябва възможно най-скоро да каже на Корин за съществуването на Фритьоф, и то преди да е станало трудно. Само че не знаеше как да подхване темата.

„Знаеш ли, има нещо, за което още не сме говорили. Казва се Фритьоф, рус и висок и все недоволен от мен...“ Или бързо и

безболезнено: „Омъжена съм, но съм в процес на развод.“

Да, май така беше по-добре. Само трябваше да си намери адвокат и нещата щяха да се задействат. Макар че реално Изабел вече ги беше задействала: Фритьоф сигурно е получил писмото ѝ и то най-вероятно вече е при адвоката. Нямаше как да ѝ се обади, защото батерията на телефона ѝ беше паднала, и нямаше как да разбере къде да я намери.

Корин — вероятно преднамерено — ѝ беше предложил да си купи от магазина в селото друго зарядно устройство и за най-голяма изненада на Изабел собственикът на магазина успя да ѝ намери подходящо.

Тя отново можеше да използва телефона си, но изчака няколко часа Фритьоф да позвъни. Това обаче не се случи и Изабел набра номера на чичо Лудвиг и леля Полет. Никой не вдигна. На Мони се включи само телефонният секретар и Изабел отговори кратко и изчерпателно:

— Здравей, Мони, Изабел е. Обаждам ти се само да знаеш, че съм още жива. Надявам се при теб всичко да е наред, аз съм добре. Вече можеш да ми звъннеш, когато решиш...

Нужни ѝ бяха два дни да събере кураж и да се обади на Фритьоф. Беше четвъртък, малко преди времето за вечеря в „Ринкинкин“.

— Добър ден! Свързахте се със семейство Теген, аз се казвам Елбман, какво мога да направя за вас?

Седем и половина вечерта, а госпожа Елбман още не си е тръгнала? Да не се е нанесла при Фритьоф?

Изабел се покашля.

— Госпожо Елбман. Добър вечер, обаждат се Изабел Теген. Фрит... мъжът ми вкъщи ли е?

— Госпожо Теген! — След този вик на изненада отсреща настъпи тишина. — Да, но къде сте вие?

„Това изобщо не ви засяга“, на Изабел ѝ се искаше да каже, но се овладя.

— Прекарвам си отпуската във Франция, госпожо Елбман, както сигурно знаете. Сега ще бъдете ли така любезна да повикате мъжа ми на телефона?

— За съжаление той не е вкъщи. Днес имам някои допълнителни часове, иначе щеше да се включи само телефонният секретар.

Господин Теген няма как да знае, че ще се обадите точно днес.

— Така е — добави Изабел. — Тогава може ли да му съобщите, че съм го търсила.

— Разбира се — каза госпожа Елбман, но после избухна в кресливо сопрано: — Боже мой, имате ли представа какво причинихте на горкия човек? От силното притеснение той изглежда наистина зле. Да изчезнете просто така! Това никой мъж не го заслужава.

„А вие имате ли представа, че мнението ви изобщо не ме интересува?“, беше на езика на Изабел, но бе твърде възпитана. Пък и се обади чувството ѝ за вина, което през изминалите дни напразно се беше опитвала да завърже и окове в най-затънтеното кътче на съзнанието си.

— Да, това е всичко. Пак ще се обадя — каза тя и затвори, преди госпожа Елбман да започне отново да я обсипва с упреци.

„Едва ли му е толкова зле на Фритьоф, щом като не си е вкъщи и не гледа втренчено в една точка“, размишляваше Изабел. Най-вероятно седеше с (малкото) си така наречени приятели и говореше лоши неща за нея. Е, по-късно щеше пак да го потърси, може би утре. И сетне най-накрая ще разкаже на Корин.

Всъщност не беше нещо кой знае какво: нормално е за жена на нейната възраст да има минало и със сигурност съществуват и по-лоши признания от това, че имаш съпруг. Или още по-добре — че вече нямаш. Доста по-малко шокиращо е от престой в затвора, купища незаконни деца или минало като стриптийзьорка.

* * *

Обикновено Мадлен Клерисо не се грижеше за племенниците си — ужасно разглезени момчета, сякаш одрали кожата на също толкова разглезената си майка. Живееха с родителите си в Клерисо и бяха трън в очите на леля си и баща ѝ, макар имението официално да се водеше на брата на Мадлен — бащата на малките зверчета.

— Защо моите внуци са по-невъзпитани от всички невъзпитани деца по света? — оплакваше се баща ѝ, а тя знаеше отговора:

— Защото твоят скъп син, брат ми, се ожени за най-тъпата от всички тъпи жени по света.

Явно не само те бяха на това мнение. Робер, братът на Мадлен, изглежда също не можеше да понася жена си и децата си. Публична тайна беше, че ходи в Париж не само по работа, а най-вече заради една дама, чието име те не знаеха.

— Робер може да се шляе из Париж, с когото и колкото често си иска — ругаеше редовно бащата на Мадлен. — Но нека си вземе и тази отвратителна жена заедно с децата ѝ.

Мадлен обаче изпитваше съжаление към тях от чиста женска солидарност. Ала напълно разбираше и брат си, Бернадет — така се казваше недолюбваната ѝ снаха — беше в състояние да ти скъса нервите със своите претенции, съчетани с флегматичност. Достатъчно бе да чуеш провлечения ѝ, самосъжалителен глас, за да изпаднеш в дълбока депресия и в същото време да те обхванат неподозирани до момента агресивни чувства.

Всеки месец Бернадет получаваше нещо като мигрена, лягаше на дивана с торбичка лед на челото и с отпаднал глас раздаваше заповеди:

— Някой да отмени часа ми при фризьора, имам среща в три. Някой да изведе кучето ми, крайно време е. Някой да смени цветята във вазата, водата вече мирише ужасно. Може ли някой да вдигне телефона? О, някой да почисти след кучето. Казах, че трябва да се изведе, нали? Някой да помогне на Теди за домашните. И моля ви, нека някой да се обади на майка ми и да ѝ каже, че съм болна. Просто ми се иска да знам, че поне един човек го е грижа за мен.

— Това е най-безполезното същество в целия свят — казваше бащата на Мадлен за снаха си и беше напълно прав.

Тя не можеше да прави нищо — не можеше да готви, не можеше да върти домакинството, нито да смята или изобщо да бъде в помощ за нещо; нямаше и професия, но затова пък се беше омъжила, че и деца родила. Децата зверчета. Обаче се мислеше за нещо кой знае какво и явно това се дължеше на собственото ѝ възпитание. Понякога Мадлен си мислеше, че родителите на Бернадет са ѝ внушили, че е красива, умна и заслужаваща най-голяма обич, нещо, което обикновено не мислят за себе си действително красивите, умните и заслужаващите обич жени. Единствено благодарение на самочувствието, произтичащо от това възпитание, Бернадет бе успяла навремето, преди повече от десет години, да спечели привлекателния и симпатичен Робер. И — това най-много вбесяваше Мадлен — благодарение на някакви

безсрамни или екзотични секс игри, които по-хубавите и по-интелигентните ѝ конкурентки не владееха.

Както можеше да се очаква, днес беше денят за мигрена на Бернадет и тя си позволи със своя отпаднал, беззвучен глас да я накара да вземе децата от училище.

— Някой трябва да вземе децата от училище — беше казала снаха ѝ, а ръцете ѝ се люлееха отпуснато на облегалката на канапето.

— По мое време училищният автобус спираше почти пред вратата — отвърна хапливо Мадлен, прекрасно знаейки, че и в днешно време е така.

Забележката и предизвика само един поглед изпод торбичката с лед. Бернадет знаеше не по-зле от Мадлен, че разглезените зверчета не биха стъпили в училищен автобус.

— Някой трябва да се обади на майка ми, та поне един човек да ми съчувства за състоянието. Би било мило, ако някой проследи откъде идва този натрапчив мирис. Още по-мило би било, ако някой изведе кучето.

Мадлен въздъхна и отиде да доведе децата, защото и без това имаше работа в селото. Когато паркира пред училището, се ядоса, че не взе друга кола. Двете момчета и нейният изящно тапициран спортен автомобил нещо не се погаждаха. На слизване погледът ѝ почти веднага попадна на едно малко пежо с открит покрив и немска регистрация. Мадлен усети пробождане в сърдечната област. Човек никога не е сигурен, че няма да се натъкне на тази особа. Светлата коса на немската туристка се появи дори наред мястото за родители пред двора на училището.

„Сякаш тук живее“, помисли си Мадлен. Не че искаше да го прави, но подобно на кукла на конец някой я придвижи напред и тя потупа русата германка по рамото.

— Здравейте! *Изабел*, нали? Какво правите тук?

Това беше съвсем реторичен въпрос. Ама, разбира се, мадамата беше тук, за да вземе Лоран от училище, сякаш е част от семейството! Мадлен усети болка от собствената си усмивка.

Изабел се обърна, позна я и на свой ред също се усмихна.

— Да. Изабел Теген, здравейте. А вие сте Мадлен, нали? За съжаление не запомних фамилията ви.

— Клерисо. — След развода Мадлен си беше върнала моминското име.

— Идвам да взема Лоран и приятеля му Анри. Винаги, когато се прибирали от училище, ги спирало някакво по-голямо момче и им искало нещо като пътна такса — обясни Изабел. — Лоран ни каза едва вчера и сега госпожа Сесил се страхува да пусне двете момчета пеша.

Тя говореше отлично френски, също като човек, роден и израснал в Париж, а гласът ѝ беше приятен, мек, мелодичен и учудващо дълбок за една блондинка. Мадлен слушаше внимателно и когато Изабел каза „ни“, усети ново пробуждане в сърцето.

— Явно в „Ринкинкин“ се чувствате като у дома си.

— Да — отвърна Изабел и с тих смях добави: — Не, много по-добре.

„Много е красива“, установи Мадлен. Повечето високи и слаби блондинки изглеждат привлекателни само на пръв поглед, но тази тук минаваше през цедката и на втори, и на трети изпит. Правилно оформеното младо лице, малкият нос, сините очи, високото чело се съчетаваха идеално, телосложението ѝ беше пропорционално и доколкото можеше да се види, перфектно.

И въпреки това у нея имаше нещо успокояващо нормално, нещо, което Мадлен не можеше да си обясни. Може би се дължеше на луничките, може би — на момичешки дръпнатата назад коса или на леко скосените ѝ резци, което се забелязваше едва при вглеждане от по-близо. А може би и защото ѝ липсваше онова, което Мадлен наричаше „тайната на една жена“. Много жени, дори и не толкова хубави, дори направо грозните, притежаваха тази тайна, тази смесица от безбройни капризи, неизказани чувства, приближаване и отблъскване, които по някаква причина правят жената интересна за мъжа. Изабел, напротив, приличаше на отворена книга и най-точната дума за нейния характер беше „мила“.

Тези размишления значително успокоиха Мадлен. Един мил човек много бързо се превръща в скучен човек. Може пък интересът на Корин към нея е бил само мимолетен.

— Знаете ли, Корин ми разказа за вас — подхвана Мадлен, като погледна съперницата си право в очите. Тя беше по-ниска от Изабел, но с годините се бе научила да се държи арогантно и надменно и с по-високи събеседници. — За вашата малка афера.

Изабел изглеждаше ужасена, нападението я бе заварило неподготвена. Това показва на Мадлен, че чувствата ѝ могат да се прочетат като от книга. Тя се усмихна презрително:

— Радвам се за вас. В последно време често си говорим, че е крайно време той да разчупи отшелническия си живот.

Изабел продължаваше да мълчи, но лицето ѝ ясно показваше, че книгата е затворена. Мадлен наблюдаваше не без интерес играта на мимиките по лицето ѝ. „Малко късничко, но все пак, мислеше си тя. Сега дори изглежда малко арогантна.“

— Знаете ли, той наистина много обичаше Катрин. Това беше брак като в рая. — Мадлен изтръгна от себе си болезнена усмивка, все едно и тя обичаше Катрин като сестра. — Корин винаги е знаел, че двамата са родени един за друг. И това беше ясно за всички, които са ги виждали заедно. Когато тя почина, част от него си отиде с нея. — „Много добре, това беше страшно драматично.“

Сега погледът на Изабел остана съвсем спокоен, но ноздрите ѝ потрепваха.

„Като на изплашено зайче, помисли си Мадлен с омраза. Но трябва още да се упражнява.“

— Той сигурно ви е разказвал това? — добави тя лукаво.

Изабел направи движение с глава, което не беше нито кимане, нито поклащане. Явно беше смутена.

— Често сме си говорили с него, че никога повече няма да се влюби — продължи Мадлен. Доставяше ѝ някакво небивало задоволство. — Никога повече няма да изпита такива чувства към някоя жена. Казва, че дори и мъртва, няма да спре да обича Катрин и това му действа успокояващо. — Тя въздъхна. — О, знаете ли, Изабел — нали мога да ви наричам Изабел? Винаги малко съм му завиждала. Сигурно е прекрасно да изживееш такава изпепеляваща любов. Това са чувства, за които ние, простосмъртните, можем само да мечтаем. Вечни чувства.

Изабел продължаваше да мълчи. Мадлен вече не можеше да прочете мислите ѝ по лицето, но се досещаше какви са.

— Но аз съм, как да кажа, много щастлива, че Корин най-накрая е решил да се освободи поне физически от това обвързване. — Мадлен се опита да омекоти гласа си. — Три години без секс никак не е здравословно.

Очите на съперницата ѝ съвсем леко се присвиха и Мадлен вътрешно възтържествува. Всяка нейна дума беше на място.

— От друга страна, вие сигурно сте най-облагодетелствана от тези отприщили се чувства. Представям си колко е божествено с него в леглото! — Мадлен се изкикоти неприлично. — Божичко, искрено ви завиждам. Ако с Корин не бяхме толкова добри приятели... Но и двамата знаем: доброто приятелство и креватните истории просто са несъвместими.

— Здравей, Мадлен. — Пиер Тюлон, с когото тя ходеше на училище, мина покрай тях.

Тя му се усмихна сияещо, опиянена от усещането си за превъзходство. Макар че обикновено се потискаше от вида му, защото той изглеждаше ужасно остарял. Беше оплешивял! Вземаше най-малката си дъщеря от училище. Двамата му синове вече учеха в лицей. Божичко, а беше неин връстник!

— Здравейте, госпожо, как сте? — обърна се в движение Пиер към Изабел.

„Какво пък, помисли си Мадлен и за миг се почувства виновна. Ужасно разстроих горкото мило същество.“

— Всичко е тип-топ, благодаря, Пиер — отвърна горкото мило същество.

Мадлен се ококори.

— И вие ли го познавате?

— Пиер ли? Та нали той има в селото магазин за електроматериали. От него си купих зарядно за телефона.

— Аха. — Мадлен се опомни. — Докъде бяхме стигнали?

— Доброто приятелство и креватните истории са несъвместими — повтори Изабел и Мадлен разбра, че тя далеч не е толкова мила и бъдеща съжаление, за колкото я мислеше. Е, още по-добре.

— А, да, колко е вярно, наистина. — „А, да, вярно е, че ей сега ще изтръгна сърцето ви и ще го размажа пред очите ви! Явно това не беше достатъчно.“ — Както казах, наистина се радвам, че вие се появихте и изтръгнахте Корин от униинето му. Такава креватна история е най-добре да се започне с напълно непозната. Има си само предимства: когато си тръгнете, няма да последват клюки.

Училищният звънец удари, ужасен звук, който не се беше променил, откакто Мадлен беше ученичка. Децата наизлизаха от

сградата като мравки от дупката си, стиснали пъстрите ученически чанти под мишница, вместо да ги сложат на гръб, както е редно. Мадлен видя сред множеството двамата си племенници и Лоран. Тя им махна.

До нея Изабел също махна с ръка.

— Наистина заслужавате поздравления — добави бързо Мадлен, преди момчетата да се втурнат към тях като подивели кученца. — Не всяка жена може да се пъхне като креватно зайче в нечие легло, без изглед някога да бъде обичана. — Тя се чувстваше като автомат, всяка дума трябваше да улучи Изабел и смъртоносно да я нарани. — Аз например никога не бих могла, просто щях да се чувствам зле, макар че в същото време би ми било любопитно да знам какво е да спиш с Корин. — Тя отново се изкикоти. — Вие обаче не страдате от такива скрупули, което е във ваш плюс. И можете да се потупате по рамото. Наистина, във вашия случай може да се говори направо за терапевтична мисия. Вие сте, така да се каже, терапевтично креватно зайче. — Тя се задъха, мунициите бяха изстреляни. Чувстваше се празна, почти изтощена, но тежестта, която усещаше в сърцето си, беше изчезнала.

— Здравей, Теди! Ромен! Ето ме! Майка ви ме изпрати, за да не се тормозите с училищния автобус.

Нито Теди, нито Ромен се зарадваха особено.

Но за облекчение на Мадлен, Лоран също не изглеждаше възхитен да види Изабел.

— Какво *правите* тук? — попита той и се огледа колебливо.

— Ще ви заведа с Анри вкъщи — отговори Изабел.

Гласът ѝ звучеше съвсем нормално. А Мадлен беше очаквала да прозвучи гневно или задавено от сълзи.

Подобните на зрели къпини очи на Анри Жур грейнаха от радост и облекчение. Той беше вече свършил джобните си за седмицата и сега виждаше неочаквано избавление.

— О, чудесно — каза и Лоран и отново се огледа тревожно. — Значи гадният Фабиен днес няма да ни изтръгне езиците и да ни провеси с краката нагоре.

— Не, ще трябва да го отложи за друг ден — отвърна Изабел. — А къде е този Фабиен? Да не е онзи там с червената коса, който ни гледа странно?

Лоран кимна.

— Да, но не го гледайте настойчиво. Той отново повтаря четвърти клас, което значи, че е вече на единайсет! Наистина е опасен. Дори учителката ни се страхува от него, откакто веднъж я ухапа и тя получи отравяне на кръвта на ръката.

— Да не е бяс? — попита весело Мадлен.

— Нека си поговоря аз с него — каза Изабел и за изненада на Мадлен ѝ се усмихна съзаклятнически. — Човек трябва навреме да се защити от такива тирани, нали, госпожо? Да, не им се оставя.

— Само внимавайте — предупреди я Лоран, но Изабел вече крачеше решително към червенокосото момче.

Мадлен, двамата ѝ племенници, Лоран и приятелят му Анри я наблюдаваха напрегнато.

— Сигурно е тренирала карате — промърмори Анри Жур.

— Дано само не обърка повече нещата — добави Лоран и с ужас си спомни с какво ги беше заплашил Фабиен, ако го издадат на възрастните.

„Дано загине, мислеше си Мадлен. Изглежда дяволски добре в този светлосин седем осми панталон, а сандалите и са по последен писък на модата.“

За съжаление, те не чуваха какво си говорят Изабел и гадният Фабиен, но гадният Фабиен и без това не казваше много, ако се съдеше по движението на устата му. Той никога не я движеше. Само цитираше сцени от филми на ужасите, които вероятно гледаше по цял ден. Не го интересуваше нищо друго, освен кланета с верижен трион и кръвосмучещи чудовища, а още беше в основното училище.

Обичайният му заплашителен вид го беше напуснал, лицето му изглеждаше навъсено, жълтите зъби — оголени, и той присвиваше и без това сърдитите си очи. И после, за безкрайна изненада на всички, се сви и хвана ръката на Изабел.

— Определено не владее карате, но сега той е изплашен — впечатли се Анри.

— Това е капан — каза недоверчиво Лоран, но Изабел и: гадният Фабиен си стиснаха тържествено ръцете, без да се пролее и капка кръв. Накрая Фабиен се обърна и побягна.

— Но владее магии — рече Лоран.

— Карате — настояваше Анри.

— Какво му казахте? — попита Лоран, когато Изабел отново застана до тях.

— Това си е тайна между мен и Фабиен — усмихна се тя. — Мисля обаче, че отсега нататък няма да ви притеснява.

На Лоран и Анри не им се вярваше много, ала при все това бяха силно впечатлени.

Мадлен съзнаваше, че отдавна трябваше да си е тръгнала с двамата си племенници, така че каза с усмивка:

— И това ако не е вълнуващо! Ще тръгваме, хей, момчета, внимавайте с хубавата ми кожена тапицерия. Ще се радвам да се видим отново, госпожо.

— Аз също — излъга Изабел.

Тя ни най-малко не се съмняваше, че всяка дума на Мадлен беше казана преднамерено с идеята да я засегне. Което все пак не означаваше, че думите ѝ не са истина.

В този миг позвъни телефонът ѝ. Веднага се сети, че може да е Фритьоф, и за миг се опита да не вдига. Но тогава видя как в очите на Мадлен проблясва любопитство и извади телефона от чантата си.

— Ало?

— Фритьоф Теген. — Фритьоф се представяше с пълното си име, което не вещаеше добро начало.

Звучеше обидено и в лошо настроение и на Изабел почти ѝ приля от звука на гласа му. Въпреки това се насили да се усмихне.

— Здравей, Фритьоф. Хубаво е, че се обаждаш, но моментът е ужасно неподходящ. — Тя говореше бързо и, разбира се, на немски, като придаваше на гласа си цялата артистичност, на която беше способна — едно приятелски, почти нежно звучене. — Какво ще кажеш да ти се обадя по-късно? След половин час?

— От мен да мине. Но нито минута повече — отвърна навъсено Фритьоф. — После имам една среща и нямам намерение да чакам.

И макар че телефонът отсреща отдавна беше затворен, Изабел изчурулика:

— Чудесно, веднага ще ти се обадя. Имам тоооолкова много да разказвам.

С лек смях тя пусна телефона отново в чантата си. По време на разговора Мадлен Клерисо бе направила само две-три крачи към

спортната си кола. Явно си умираше от любопитство. Кой си мислеше, че е на телефона? Корин?

— Това беше мъжът ми — каза Изабел, все още усмихвайки се.

По лицето на Мадлен не трепна нито един мускул, но на Изабел ѝ се стори, че нещо припламна в тъмните ѝ очи. Какво беше това? Ужас? Изненада? Надежда?

— Той е ужасно ревнив — продължи бавно тя, докато леко побутваше Лоран и Анри към колата. — Също като вас. При положение че говорим само за някаква *креватна история*, нали?

Отново това припламване и после Мадлен сладко се усмихна.

— Точно така. Е, ще тръгвам, ще се видим утре на вечер в „Ринкинкин“.

— Да, ще ми бъде приятно, ако успеете да дойдете отвърна Изабел така, сякаш „Ринкинкин“ ѝ принадлежи и имаше право да прави покани. — Хайде, момчета, колата ми е там отпред. Довиждане, госпожо.

СЕДМА ГЛАВА

Безспорно думите на Мадлен Клерисо смутиха силно Изабел, точно каквата беше и целта.

„Двамата са родени един за друг. И това е ясно за всички, които са ги виждали заедно. Вечни чувства.“

Досега Корин не беше говорил за жена си, а и Изабел не беше разпитвала за нея.

„Това е минало“, беше казал той, а на Изабел думите ѝ прозвучаха като „Забравено и приключило“.

„Двамата са родени един за друг. И това е ясно за всички, които са ги виждали заедно. Вечни чувства.“

Вероятно Мадлен Клерисо също е влюбена в Корин, най-малкото не желаше да го отстъпи на Изабел. И макар че Мадлен изглеждаше изключително жизнена и привлекателна, Изабел не се страхуваше, че може да ѝ бъде конкурентка. С една мъртва обаче, считана за най-голямата любов, нещата щяха да са доста по-сложни.

„Не всяка жена може да се пъхне като зайче в нечие легло, без изгледи някога да бъде обичана.“ Ами ако Мадлен беше права и ако Изабел наистина беше за Корин само една креватна история? Той не спираше да ѝ говори прекрасни неща, тя буквално се къпеше в комплиментите му, но не ѝ беше казвал, че я обича.

„Терапевтично креватно зайче.“

Това беше идиотска метафора, но не ѝ даваше мира.

От друга страна, Изабел също още не беше казала на Корин, че го обича. Човек не борави току-така с тези две магически думички — *обичам те*. Не и когато току-що се е запознал с някого и още не се е съвзел от собствената си изненада.

— Но какво точно казахте на гадния Фабиен? — попита Лоран от задната седалка.

— Владее ли карате? Ще ни научите ли и нас? — намеси се и приятелят му Анри.

— Казах ви, че това ще си остане тайна между Фабиен и мен. — Изабел даде мигач и бавно влезе между двата лъва, които охраняваха портата на „Ринкинкин“.

— Това е подло — промърмори Лоран на слизане.

Анри мислеше същото, но беше твърде учтив и твърде благодарен, за да го каже на глас. В крайна сметка нали не виси с краката надолу и джобните му не са откраднати благодарение именно на симпатичната руса госпожица.

— Жалко, че не дойдохте при нас — каза той съжалително на Изабел. — Знаете ли какви хубави стаи имаме? През лятото винаги всичко е заето.

— О, сигурна съм. Но нали знаеш, че сега живея тук... — Изабел се усмихна на малкото момче.

— Разбира се. Ако все пак размислите, можете просто да се преместите. Имаме си и куче — добави подкупващо той. — Инспектор Клосо е невероятен!

— Чао, Анри, сигурно майка ти вече те чака за обяд — намеси се бързо Лоран и посочи портата на Анри.

— Довиждане. — Изабел намигна на Лоран. — Майка му едва ли ще го остави да си играе с хапещото куче...

Лоран изведнъж се почувства гузен.

— О, в последно време то не хапе чак толкова често.

— Искаш ли и ти да си имаш куче? — попита неочаквано Изабел.

— Аз ли? Естествено, че искам — отвърна Лоран. — Но повече искам костенурка. Само че те са ужасно скъпи, сега ще ми спделите ли какво казахте на гадния Фабиен?

Изабел поклати глава.

— Значи няма — рече съжалително Лоран.

Беше просто непоносимо, че гадният Фабиен знае нещо, което той не знае!

Изабел изчака момчето да се скрие в къщата и после извади телефона от чантата си. С натежало сърце набра номера на Фритьоф в офиса, въпреки че предпочиташе да пие на терасата чаша от леденостудения портокалов ликьор на госпожа Сесил и да не мисли за *абсолютно нищо*.

За зла участ най-напред се натъкна на секретарката на Фритьоф, жена на около трийсет и пет, с направо неизчерпаеми запаси от сиви костюми с панталони и същото собственическо чувство като на госпожа Елбман.

Тя звучеше толкова студено и неприветливо, докато я свързваше, и Изабел неволно си помисли, че Фритьоф е споделил и с нея семейните си проблеми.

— Да, моля? — каза той, макар чудесно да знаеше кой се обажда.

Изабел реши да кара направо.

— Получи ли писмото ми?

— Разбира се. И естествено, благодаря. Беше ми приятно да прочета, че никога не си ме обичала и че си се омъжила за мен, защото ти се е сторило някак правилно. — Фритьоф звучеше горчиво и на Изабел изведнъж ѝ стана жал за него.

— Не съм ти писала, че никога не съм те обичала. Писах...

— Знам какво си писала — прекъсна я Фритьоф. — Държа се властно с *теб* и не те вземам насериозно. Никога не съм обичал теб, а само своята представа за теб. Постоянно съм те товарил със своя перфекционизъм. Нашият брак е едно недоразумение!

— Амм... да. — Той я беше цитирал буквално, като човек, който е прочел писмото поне няколко пъти. — Да, такова е. Ние просто не си подходдаме, но тогава още не го съзнавах. — За малко да добави „Съжалявам“.

— Ако очакваш да се появи мъж, който да ти подходда, ще трябва дълго да чакаш. — Фритьоф съскаше в слушалката. — Може да съм перфекционист и да се държа наставнически с теб, но ти пък се държиш детински и незряло, не си способна да поемеш отговорност! Дори за самата себе си.

Докато той говореше, чувството на жал, което изпитваше Изабел, се стопи от само себе си. Думите му се сипеха върху нея като неприятен студен дъжд.

— ... неблагодарна... неспособна да се справя с конфликти... и без това неспособна да отглежда деца... и госпожа Елбман казва... няма чувство за реалност... и майка ми казва... пасивна... флегматична... некадърна... глупавото плюшено мече в леглото... незряла... и Мони казва... емоционално незряла...

При споменаването на името на Мони Изабел наостри уши. Достатъчно лошо беше, че Фритьоф занимава майка си и чистачката със семейните им проблеми, обаче...

— Мони ли? *Моята* Мони ли?

— Да, все пак и тя те познава от няколко години. Според нея ти по принцип не знаеш какво искаш. Точно каквото ти повтарям и аз.

— Кога точно го каза тя?

— Вчера. Вечеряхме заедно.

Разбира се, вчера вечерта, когато Изабел беше разговаряла с госпожа Елбман. У Мони се беше включил телефонният секретар. *Горкият Фритьоф*, беше казала тя. Е, Изабел не предполагаше, че приятелката ѝ лично ще пожелае да го утеши. Предателка.

— Мони каза също и че се нуждаеш от терапия. Тя мисли, че си в нещо като депресия.

— Защото съм те напуснала ли? — Изабел все още недоумяваше.

Защо Мони постъпваше така зад гърба ѝ? Наистина ли толкова се е полакомила за един мъж с месечен доход петцифрено число и вградени гардероби до тавана, че да предаде най-добрата си приятелка?

— Заради начина, по който ме напусна.

— Ясно — изсмя се Изабел. — Защото нарязях дивана на ивици и замервах стената с бита сметана, произнасяйки грозни псувни. Боже мой, Фритьоф, знам, че всичко това ти дойде доста внезапно, но на мен не ми оставаше нищо друго да направя, освен да си събера нещата и да напусна къщата. Не беше любезно от моя страна да те поставя ей така, пред свършен факт, но... с теб просто не може да се говори.

— Не е *любезно*? — повтори Фритьоф. — *Не било любезно!* Да, може и така да се каже. Знаеш ли какво ми беше, когато се прибрах у дома и госпожа Елбман ми каза, че си *офейкала*? Знаеш ли колко беше унизително?

Изабел мълчеше.

— Без думичка за обяснение — добави Фритьоф. — Просто си събираш няколко партакеша, слагаш глупавия си манекен на седалката до шофьора и потегляш. Ако това е нормално, тогава просто не знам.

И после отново се впусна в тирада за детинското ѝ поведение, незрелия ѝ характер и неспособността ѝ да се справя с проблемите.

Изабел пое дълбоко въздух и го прекъсна наред изречението:

— Добре, Фритьоф, вече го изяснихме. Няма смисъл да повтаряш колко съм незряла и безотговорна и как се нуждаю от терапия. Писах ти, че искам развод. Не знам как се процедира в този случай, но се надявам двамата да си наемем по един адвокат и да подадем някаква молба.

— *Не* — каза остро Фритьоф.

— Какво не?

— Не, не се нуждаем и двамата от адвокат. Достатъчно е да си наемем общ. Така ще спестим доста пари, а и ще стане значително по-бързо и не толкова сложно.

— Ами добре — съгласи се Изабел. — Познаваш ли добър адвокат?

— Да. — Фритьоф направи пауза. — Мога да му се обадя, ако... наистина искаш.

— Каква алтернатива имаме? Като изключим тази, да се подложя на терапия? — Изабел сви рамене, жест, предназначен за Фритьоф, от деветстотин километра разстояние.

— Е, добре, тогава ще задвижя нещата. Кога ще се прибереш? Може ли да насроча среща за... момент... — Чу се шумолене, Фритьоф прелистваше календара си, това нямаше как да се сбърка. — Какво ще кажеш за идната сряда? Ако изобщо успея да уредя среща.

Изабел беше като ударена от гръм.

— Искаш да кажеш, че трябва и аз да присъствам?

— Разбира се, че трябва да присъстваш. — Думите му прозвучаха раздражено.

— А, да. Естествено. Само че идната сряда... още няма да съм се върнала в Хамбург.

— Тогава кога?

— Ами... — Изабел преглътна. „Най-добре никога“, идеше й да каже. „Ще остана тук завинаги, а ти ще уредиш развода от мое име.“
Защо пък да не може да стане?

— Изабееел? Когааа?

— Ами — каза отново тя. — Още не знам точно.

— Това какво означава? — избухна Фритьоф.

— Това означава, че имам още работа тук. Делова. — Не беше лъжа, все пак тя оправяше счетоводството, което беше вид работа.

— Делова? — повтори Фритьоф. Личеше си, че му иде да я удуши.

— Да. Започнах работа тук, но е много дълго за обясняване... Най-добре да се обадя пак, когато съм наясно кога ще мога да си тръгна, става ли?

— Не, не става! — изрева Фритьоф, но Изабел просто натисна бутона за затваряне на телефона.

Едва сега забеляза, че въпреки горещината цялото ѝ тяло трепери. Божичко, това трябваше да е изяснителен разговор, от онези, след които ти олеква и си мислиш: „Отдавна трябваше да го свършим.“

Вместо това така нареченият разговор отново се превърна в безсмислено крещене — от страна на Фритьоф — и преждевременно приключване — от нейна страна. Не беше отишла и стъпка напред, само знаеше, че скъпата ѝ приятелка Мони е действала зад гърба ѝ и че Фритьоф я счита за незряла, безотговорна и неумееща да се справя с проблемите. О, не, това ѝ беше известно и отпреди.

Изабел въздъхна. Разбира се, Фритьоф беше прав, че за да се задвижат нещата по развода, трябва най-напред тя да се върне в Хамбург.

Но това означаваше да напусне „Ринкинкин“. И Корин.

* * *

Всеки път едно и също. Някъде в първите месеци на годината парите внезапно свършваха, овърдрафтът напълно се изчерпваше, а от банката започваха да прииждат предупреждения. До лятото, когато по време на беритбата касата се понапълнеше, те нямаше да са в състояние да си плащат месечните вноски. Господин Реседа, обслужващият сметките им в банката, щеше замислено да поклати глава и да измърмори нещо като „Само по изключение... всъщност е против правилата на нашата фирма“, но досега все така правеха.

Това беше един порочен кръг и всяка година моментът, който Корин мислено наричаше „абсолютна неплатежоспособност“, настъпваше с няколко седмици по-рано. По-голямата част от последната вноска беше платена от заплатата на Матилд. Тя самата беше настояла за това.

— Не изглежда никак добре. — Думите на Изабел не бяха, нещо ново за него.

Майка му и сестра му също не останаха изненадани.

„Не изглежда никак добре“, беше им казал господин Юго още преди години.

Матилд беше поканила всички на разговор в салона.

— Благодарение на Изабел сега виждам много по-ясно какво е финансовото ни положение — започна тя. — Може би трябва още веднъж да ни изложи своите открития от изминалите дни. Господин Юго не ни е съветвал така добре, както би могъл. Вчера му се обадох и му казах, че в бъдеще няма да се нуждаем от неговата помощ.

Изабел тържествено си пое въздух.

— Добрата новина е, че не трябва да плащате данъци, като се изключи данъкът върху оборота, и че данъчната служба има да ви връща от последната година около дванайсет хиляди франка, които сте надплатили.

— Но, моля те — каза Корин. — Това никак не е малко за добра новина.

— Да, обаче е единствената добра новина. — Изабел сви съжалително устни. Корин я намери неустоима и му се прииска да я целуне. Още тук, на старата дъбова маса...

Той се покашля и ѝ намигна. Тя не му намигна в отговор, а го погледна сериозно.

— Заради кредитите е, които не ви дават да дишате. Доходите от прасковената реколта по принцип са отлични и през последните три години постоянно нарастват. Впечатляващо е.

— Благодаря — каза скромно Корин.

— Преди четири години Корин е прехвърлил на свое име кредита, който тежи над „Ринкинкин“. Вероятно е мислил, че така ще е по-добре, понеже върху „Ринкинкин“ няма да има тежести. Това, разбира се, не е така. Той е заложил своя дял от имението, но все пак става дума само за една четвърт. Освен това повечето тежести не освобождават от данъци, защото при даденото положение заплата му и бездруго е символична сума — разясняваше Изабел.

Корин се усмихна малко измъчено.

— Винаги съм казвала, че заплата му трябва да е прилична — намеси се госпожа Сесил малко гузно.

— Но, мамо, нали това казваме: той не може да има прилична заплата — обясни Матилд. — Просто няма достатъчно пари.

— Именно — потвърди Изабел. — Защото макар всички тук да харчат колкото се може по-малко, месечните разходи са прекалено високи. Никога не биха ви отпуснали втори кредит. Тъй като сте партньори с вашата сестра Жозефин, всички отговаряте с личното си имущество, ако фирмата се разпадне.

— Какво имущество? — каза присмехулно госпожа Сесил и се опита да придаде весела нотка на разговора.

— Къщата, земята, всички съоръжения, дори съвсем лични вещи като бижута — обясни сухо Изабел и усмивката на госпожа Сесил угасна.

— Е, всичко това не е нещо ново — намеси се Корин. — Пресметнал съм, че ще се предадем окончателно идния февруари.

— Не, още този декември — поправи го тъжно Изабел. — Сметнах всички пера и предвидих възможно най-големия толеранс, който би проявила банката, както и възможно най-богатата реколта.

— Това какво означава? — попита госпожа Сесил.

— През декември ще сме фалирали, мамо — каза Матилд.

— О, а аз си мислех, че вече сме фалирали — рече госпожа Сесил.

Тя все още не разбираше сериозността на положението.

— В известен смисъл това също е вярно. Но с парите, които ще се получат от тазгодишната реколта, банките може да ви дадат още няколко месеца. — Изабел въздъхна. — Не разбирам как можете всички да сте толкова спокойни. Да не би да има някаква възможност да получите един милион франка, за която аз да не знам? *Подарък?*

Корин поклати глава.

— Не, не можем и да спестяваме вече, едва ни стигат за инвестициите.

— Ако не бяха тези кредити, имението щеше да бъде на печалба дори ако всички получавате заплата, а заплатите на Бертран и Ермелин се увеличат и си позволявате някоя и друга инвестиция — каза Изабел и добави откровено: — Никога не съм мислила, че може толкова да се печели от праскови.

— Да не забравяме, че това са *тонове* праскови — обади се Матилд.

— И най-добрите в цяла Франция — добави гордо госпожа Сесил.

— Естествено, трябва да се направят куп промени — продължи Изабел. — Покрай другите дреболии събирателното дружество трябва да се превърне в дружество с ограничена отговорност, за което има най-различни насърчителни програми, и, разбира се, еднократно финансиране в размер на поне един милион франка.

— Можем да се опитаме да продадем част от земята — размишляваше Корин. — Но от това никога няма да вземем един милион.

— Знам, че звучи глупаво, но един милион франка далеч не са толкова много, колкото си мисли човек — каза Изабел. — Има ли някой, който би могъл да ви ги заеме... и на приятелски начала да изчака връщането им през първите пет години?

Корин си помисли за тъста си — единствения човек, за когото се сети спонтанно, че може ей така да извади един милион франка, които да заеме, подари или изгори, без дори да забележи липсата им. Само че той никога нямаше да го направи, там беше проблемът. Пък и идеята изобщо не се нравеше на Корин.

— Няма? — Изабел не беше и очаквала друго. — Дали пък леля Жермен няма нещичко в някоя банка, за което никой не знае?

Госпожа Сесил се засмя.

— Мило дете, та вие сте по-наивна от всички нас, взети заедно! Леля ми така обедня преди четирийсет години, че ние ѝ дадохме пожизнено право да живее тук, за да сме сигурни, че няма да свърши в някой приют за бедни.

— Какъв приют за бедни, мамо! В днешно време няма такива неща — каза Матилд.

— Но тогава имаше — настоя госпожа Сесил. — Искях да кажа, че леля Жермен няма как да крие богатство под дюшека си.

— Хм — отвърна Изабел. — А Жозефин?

— Жозефин ли? — повториха трите гласа в хор.

— Да, Жозефин. Сестра ви. — Изабел бе понаучила нещо за нея, когато миналата седмица помагаше на Бертран за боядисването на вратата на хамбара — работа, която не ѝ беше проблем да върши със здравата си ръка.

„Тя е съвсем различна, беше казал Бертран за най-малката дъщеря на госпожа Сесил, докато нанасяха заедно боя с цвят на магарешки трън върху вратата на хамбара. Не е дала пукната пара за «Ринкинкин» и за семейството си. Мисли само за себе си и това е така още откакто беше малка. За горкия Лоран би било по-добре, ако изобщо забрави за него. Само да не вземе внезапно да ѝ хрумне да го отведе със себе си и новия си мъж в Америка. Това ще разбие сърцето на госпожа Сесил и на горката Матилд. А и на самото дете.“

— Жозефин ли? — повтори Корин, сякаш Изабел е казала нещо крайно смехотворно.

— Все пак и тя притежава едва четвърт от „Ринкинкин“ — отвърна Изабел. — И ако е вярно това, което знам, нейният мъж би трябвало да е ужасно богат.

— Той не ѝ е мъж — поправи я Матилд. — А само любовник.

— А тя самата, за жалост, няма пукнат франк — каза със съжаление госпожа Сесил.

— И ни най-малък интерес към „Ринкинкин“ — добави Корин.

— Мислех, че скоро ще се омъжва за този американец. Не е ли така?

— Така е — потвърди госпожа Сесил.

— Може би — каза Матилд.

— Надяваме се — добави Корин.

— И този мъж е страшно богат, нали? Притежава огромна хотелска верига. — Изабел и това го знаеше от Бертран.

— Баща му притежава тази хотелска верига — обясни Корин. — Мисля, че Джуниър...

— Джон Д. — каза меко госпожа Сесил. — Той се казва Джон Д., мисля, че можеш да бъдеш и по-любезен.

— Това „Д“ идва от Дуфман^[1] — обясни Матилд. — Затова го съкращава.

— Сигурно идва от Денвър — възрази госпожа Сесил. — Или от Далас. Той каза, че това е американски град. Американците могат да кръщават децата си на градове, изобщо могат да ги кръщават на всичко. На планини, цветя или на каквото им хрумне.

— Тогава може да е на dainty^[2], daring^[3] или devilish^[4] — изказваше шеговити предположения Матилд.

— Все пак хотелската верига принадлежи на баща му. Джон Д. се води управител и има купища шикозни спортни коли — каза Корин на Изабел, докато Матилд търсеше още прилагателни, илюстриращи представата ѝ за Джон Д.

— И шикозни часовници — допълни тя. — С двойно време.

— И лоши обноски — рече госпожа Сесил, но толкова тихо, че никой не чу.

Изабел въздъхна.

— Ти толкова се стараяш. — Корин я погледна съчувствено. — А ние сме толкова недисциплинирани. Ужасно семейство сме, нали?

— О, не — заяви категорично тя. — Вие сте най-симпатичното семейство, което познавам.

— Още не познаваш Жозефин — промърмори Матилд.

Навремето, след смъртта на баща им, никой освен Жозефин не пожела да продадат имението. Тя беше единствената Ле Бер, за която „Ринкинкин“ никога не е означавало нищо, защото, и тя не можеше да каже.

— Това място е забравено от Бога — често въздишаше Жозефин. — Ужасният вятър превръща зимата в ад, а лятото едва се издържа, защото няма басейн, където да се спасиш от убийствената жегата.

Тя с готовност се премести с бъдещия си съпруг във Флорида, където, както се виждаше от снимките, имаше вила с палмова градина и басейн, голям колкото вихър за цяло стадо облаци. Вилата беше заобиколена от други вили с подобни размери, обитавани, по думите на Жозефин, само от богати и известни хора, които взаимно се канят на барбекю и *наистина* знаят как да се наслаждават на живота.

Корин от душа и сърце се радваше за новия живот на малката си сестра, Матилд също се радваше, макар и не от душа и сърце. На двамата само им беше мъчно, че рано или късно Жозефин ще вземе и Лоран от „Ринкинкин“, макар досега нещата да се проточиха повече от първоначално предвиденото. Те подозираха, че Лоран не се вписва така идеално и лесно в новия живот на Жозефин, както тя си мислеше. А може и да се страхуваше, че момчето ще усложни отношенията ѝ с Джон Д., нейния нов любовник.

Джон Д. Кенеди, рус, загорял от слънцето, широкоплещест, приличаше на рекламно лице на някакъв американски марков продукт.

Корин беше виждал този човек само веднъж, когато Жозефин дойде с него в „Ринкин“ и, изпълнена със собственическа гордост, го представи като свой бъдещ съпруг. Останалите от семейството не споделяха възторга ѝ. Френският му беше отчайващ, а обноските му — не много по-добри.

Джон Д. окачествил гозбите на Матилд като „скромно селско ястие“, къщата — като „оригинална“ и „прелестно старомодна“, санитарните съоръжения — като смешни, а Лоран — като „забавен малчуган“. И цяла вечер ги отегчаваше със самохвални анекдоти за работата си като преуспял хотелиер. Всъщност не той, а баща му беше собственикът на онази огромна, знаменита хотелска верига, на която той дължеше несметното си богатство.

Жозефин се беше запознала с него в Париж, на партито на една приятелка американка, където Джон Д. бил по работа, изпратен от баща си. И той като нея бил разведен, двете му деца живеели при бившата му съпруга в Ню Йорк, последното му гадже било модел и току-що се разделили заради един известен моделиер. Макар че междувременно се оказало, че моделиерът е гей и бившето гадже искало да се върне при него, Джон Д. бил напълно покорен от чара на брюнетката Жозефин. Откакто я видял за първи път, не го напускала мисълта, че е спечели шестица от тотото.

На нея ѝ беше все едно, че семейството ѝ не харесва Джон Д., както ѝ беше все едно и че Джон Д. не харесва семейството ѝ.

— Те са толкова... *примитивни* — беше казал той, макар че Матилд бе достатъчно близко, за да го чуе, и английският ѝ беше достатъчно добър, за да разбере всичко. — Като гледа човек сестра ти, неволно се пита дали си бръсне мишниците.

Въпреки това Корин и Матилд бяха благодарни на несимпатичния американец, че ги освободи от присъствието на Жозефин в „Ринкин“.

Колкото до госпожа Сесил, каквото и да мислеше за най-малкото си дете и за неговите авантюри, запазваше го за себе си.

Жената на Корин Катрин харесваше Жозефин, все казваше, че под повърхността не се крие нищо друго, освен една нещастна жена, жадна за любов и разбиране.

— Тя получава точно толкова любов и разбиране, колкото и ние — се беше опитал да ѝ обясни Корин. — Сигурно има нещо в гените ѝ,

което я прави алчна, егоистична и безцеремонна.

А Катрин беше отвърнала:

— По принцип всички сме алчни, егоистични и безцеремонни. Жозефин поне не си прави труда да го прикрива.

Мадлен, приятелката на Жозефин от детинство, веднъж беше казала нещо подобно:

— Жозефин никога не е криела, че е алчна гадина. Това по някакъв странен начин се харесва на мъжете. Най-вече на богатите.

— Наистина ли не можете да я попитате? — Изабел изгледа всички поред. — За толкова богат човек един милион франка не са никак много. А може и да се зарадва от възможността да помогне на семейството на бъдещата си съпруга.

Никой не отговори.

Накрая госпожа Сесил каза:

— Всъщност идеята никак не е лоша. Когато Жозефин и... бъдещият ѝ съпруг дойдат тук през юни, ще ги попитаме.

— Защо имам натрапчивото чувство, че ще кажат „не“? — промърмори Матилд.

Корин се беше навел над бележките на Изабел.

— Страхотни идеи, Изабел. Най-много ми харесват цифрите под ей онази дебела черта.

— Да. И всички те са реалистични — каза не без гордост Изабел. — Тази плантация изобщо е златна мина. Ако успеете да се сдобие с един милион франка, всички ще живеете от нея, при това доста добре.

Златна мина — това звучеше многообещаващо. Много по-добре от: "През декември окончателно ще загубите „Ринкинкин“. Само от този един милион франка зависеше нещата да се обърнат към добро. Както госпожа Сесил, така и Матилд решиха да бъдат много мили с Жозефин, когато дойде на гости през юни. Никоя от тях нямаше да прави скандали за Лоран, нямаше да се връщат към стари истории и, да, нито намек за лошите обноски на Джон Д. Важното е да получат този един милион франка.

Корин не споделяше оптимизма на майка си и сестра си. Щеше да е цяло чудо Жозефин да им помогне. По-добре беше да помислят за други източници на парите.

Той въздъхна. Като че ли през последните години не беше мислил достатъчно откъде да намери пари. Отново погледна в

бележките на Изабел. Някои от идеите ѝ му се струваха наистина гениални. И беше по-добре осведомена от него. Той например не знаеше, че общината отпуска помощи за работни места или че дори разходите по конете могат да минат за фирмени разходи.

— Един милион франка — мърмореше той.

Изабел имаше право, това не бяха толкова много пари. Когато работеше като архитект, това беше годишният му доход, поне при силна година. Жалко, че нищо не беше спестил. Двамата с Катрин винаги бяха харчили с пълни шепи. Луксозни екскурзии, скъпо обзавеждане на жилището, дори си бяха позволили вътрешен архитект — парите изтичаха като реки и нищо не оставаше настрана.

Грижите, изписани по лицето на Корин, накараха сърцето на Изабел да се свие. Тя сложи ръката си върху неговата и каза боязливо:

— Имам някакви спестявания, а в края на годината изтича договорът ми за спестяване за строеж. Разбира се, не е милион, но ще стигне за удължаване с още няколко месеца...

Корин неволно свъси вежди.

— Какви ги говориш? Как ще вземаме пари от теб!

— Защо не?

— Защо не? — изимитира я той.

Изабел прехапа устни. Знаеше, че няма да приемат пари от нея, все пак за тях тя си оставаше чужда.

„Креватно зайче“, беше казала днес на обед Мадлен. Думите ѝ бяха като остри зъби и на Изабел още ѝ се гадеше от тях, независимо дали искаше, или не. Разбира се, че човек не може да приеме пари от едно креватно зайче.

Тя отмести ръката си и заби тъжно поглед в плота на масата.

— Мисля, че всички се нуждаем от още малко винце — каза госпожа Сесил наред неприятното мълчание. — Хубавото е, че имаме в избата цял куп бутилки, и то въпреки че сме банкрутирали.

— Добре, да отворим още една бутилка „Кот вароа“ — съгласи се Корин, макар да предпочиташе да се оттегли с Изабел в крилото за гости.

Тя сякаш много повече от него се тревожеше за тяхната беднотия. Колко трогателно, че е готова да изпразни джобовете си заради „Ринкинкин“, но Изабел трябваше да разбере, че на него му е невъзможно да приеме пари от нея!

Корин отново потърси под масата ръката ѝ и безкрайно му олекна, когато тя отвърна на стискането му.

* * *

На следващия следобед, за голяма изненада на Корин, Мадлен застана пред него, обути с ботушите си за езда, сякаш нищо не се е случило предишната събота.

— Здравей, скъпа — смая се той.

— Здравей. — Почти весело тя го целуна няколко пъти по бузата.
— Не ме очакваше, нали?

— Честно казано, не.

— Ти изобщо не познаваш жените, Корин.

— Никога не съм твърдял обратното.

— Съжалявам за миналата седмица. Държах се ужасно. Може би не е кой знае какво извинение, но бях под въздействието на предменструален синдром, съчетан с тъпотата на Бернадет и погрешно насочени пролетни усещания. Освен това получих едно писмо от Жером, или по-точно от адвоката му, в което ми съобщава, че иска да намали издръжката. Ще ми простиш ли?

— Няма нищо за прощаване, Мадлен. Изобщо не ти се сърдя. Само не разбрах съвсем...

— Не си разбрал? — Тя го изглежда с наведена встрани глава. После се усмихна и добави: — И аз не разбрах. Както казах, хормоните... и Бернадет... и заплашващото ме обедняване...

— Не говориш сериозно, нали? Нали не си зависима от онзи негодник, бившия ти. Печелиш свои пари от преводите, а и имаш не малка част от Клерисо.

— Разбира се. Но никак не е приятна мисълта, че злополучният ми брак няма да бъде компенсиран по някакъв начин. Поне във финансов аспект.

Корин се засмя.

— Е, това вече е друго нещо.

Както всяка събота, те оседлаха конете и, както всяка събота, се опитаха да си изберат пътека, която да съответства едновременно на неговия порив за движение и на нейната природна ленивост.

— Покрай Дюранс и после нагоре до Бекас? — предложи Корин.

— По-добре нагоре по планината до параклиса, а на връщане — бавничко по реката. Нали се сещаш, пътят с многото чинари — каза Мадлен.

— Добре. Хубав маршрут.

Когато тръгнаха единодушно един до друг по пътеката между лимоновите храсти и Корин й се усмихна, всичко си беше както преди. На Мадлен й се стори, че Изабел, която мислено наричаше *тази немска въртиопашка*, изобщо не съществува.

Но следващата забележка на Корин болезнено й напомни, че все пак съществува:

— Опитях се да убедя Изабел да се качи още веднъж на Селери, но за съжаление тя не пожела.

— Е, с тази подута ръка и раната на главата, не е чудно, че не иска — насили се да отговори безгрижно Мадлен.

— Да, така е. — Корин се усмихна на себе си. — Трябваше да я видиш как само се изтърси от коня...

„С удоволствие бих видяла това, мислеше си Мадлен, Жалко, че не си е счупила врата.“

— Изглежда симпатична — рече тя на глас. Явно Корин имаше необходимост да говори за немската въртиопашка, така че нямаше смисъл да сменя темата. — Вчера се видяхме пред училището, когато вземаше Лоран. Наистина е много симпатична.

— Да, така е. — За кратко мислите му се плъзнаха по-нататък, лицето му доби нежно изражение. После сякаш се опомни и добави: — С Матилд оправиха цялата документация, планираха разходите и откриха куп грешки, допуснати от така наречения наш данъчен съветник. Представяш ли си, данъчната служба ни дължи пари. — Той се засмя. — Което, разбира се, не означава, че не сме на прага на фалита. Както и да го въртим и да го сучем, все още ни липсват няколко милиона франка.

— Но те ви липсват откакто се помня — каза Мадлен.

— Да, така е. — Корин стана сериозен. — Само че тази година окончателно ще настъпи краят на „Ринкинкин“. Ако не искаме да стигнем до публична продажба, най-късно до декември трябва да си намерим купувач.

— Как е възможно? Ти изправи имението отново на крака. Доходите ви са впечатляващи, това дори аз го знам.

— Чак впечатляващи не, но наистина са много добри. — Той ѝ се усмихна. — Само си представи, Изабел предложи да поискаме пари от Жозефин и новия ѝ любовник ѝ ние съвсем сериозно обмисляме как да го направим. Гледай само колко сме отчаяни!

— Жозефин би продала „Ринкинкин“ при първа възможност. На нея ѝ е все едно какво ще стане с вас.

— Така е. Но стига сме говорили за моите дългове, толкова е скучно.

„С нея обаче си говориш за това, мислеше ревниво Мадлен. С нея може би дори е секси.“

— Ни най-малко — каза Мадлен на глас. — Това е много важно. Не знаех, че положението е толкова сериозно.

— Никога не съм го криел.

— Да, но когато си се оплаквал от липса на пари, винаги ми е звучало някак нормално в днешно време всеки се оплаква от липса на пари. А и си мислех, честно казано, че имаш нещо заделено.

— Не е много — призна Корин. — Каквото бях заделил, отиде изцяло в „Ринкинкин“. Нямах представа колко са големи дълговете ни. Ако това, което банката всеки месец получава от нас, отиваше в собствения ни джоб, щяхме да сме баснословно богати. Парадокс, нали?

— Донякъде. — Мадлен се замисли. — Колко пари ти трябва?

— Безброй.

— Безброй. Колко точно?

— Един милион франка. Най-малко.

— Но това не е толкова много.

— И Изабел каза така. — Корин отново се засмя.

Мадлен се изпълни с решителност.

— Аз имам един милион франка. Разбира се, не в брой, но не е проблем да изтегля.

— Радвам се за теб — отвърна леко раздражено Корин.

Мадлен отметна глава назад.

— Престани, Корин! Както каза и ти, аз съм богата жена. Учудвам се, че при състоянието, в което се намиращ, не си се обърнал към мен. Мислех, че сме приятели.

Корин я погледна и поклати глава.

— Искаш да кажеш, че ще ми дадеш за дълго един милион? Разбира се, без лихва. И без ни най-малък шанс в следващите пет години да ти върна и пукнат франк.

— Защо не? Ако алтернативата е да продадете „Ринкинкин“. За теб това може и да не е толкова лошо, но помисли за майка си и за Матилд. Те никога не са живели другаде.

— Ще им се наложи. — Корин помълча малко. — Знаеш ли — рече накрая той. — Честно казано, никога не съм си мислил за теб като за човек, който може да ми даде пари. Някак си не ми се струва редно да взема пари от теб.

„Да не би да се страхуваш, че ще поискам нещо в замяна?“, за малко да попита Мадден, но се овладя.

— Помисли — каза вместо това тя, а Корин, който все още изглеждаше объркан, отговори:

— Ще помисля.

* * *

Изабел внимателно избираше дрехите си за вечеря. Тя знаеше, че Мадлен Клерисо ще присъства, и искаше да изглежда особено добре.

Миналата нощ, след неприятния разговор за окаяното финансово състояние на имението, тя беше твърде пияна, за да говори с Корин за Фритьоф. Бяха изпразнили заедно с Матилд и госпожа Сесил още две бутилки червено вино, което, прибавено към портокаловия ликьор за аперитив и виното, сервирано с яденето, беше достатъчно, за да върже езика на Изабел.

„З’аеш ли к’уо? У дома си и’ам един мъж“, щеше да е единственото, което да може да произнесе.

И понеже и той не беше съвсем трезвен — макар все още да говореше ясно, — вероятно нищо нямаше да разбере.

Все пак не бяха чак толкова пияни, че да не могат да спят заедно, и Изабел, след като се отпусна щастлива и омаломощена в ръцете му, попита:

— Може ли да стане още по-хубаво?

Вместо отговор Корин само се изсмия сънено и пияно. В смеха му покрай нежността се прокрадваше и нотка самодоволство, която отново напомни на Изабел думите на Мадлен Клерисо. „Креватно зайче“...

Но преди да му заговори за това, умората, този път подсилена от прекомерното количество изпит алкохол, я надви и тя заспа.

Сутринта Корин, както винаги, се беше измъкнал рано и когато Изабел се събуди, слънцето се беше издигнало високо в небето. Пастис, бялата котка, доволно се протягаше в краката ѝ.

Изабел си взе душ — леденостуден, за да пропъди махмурлука — и твърдо реши да проведе днес дълго отлагания разговор с Корин. Не само щеше да му признае, че в Хамбург има съпруг, но трябваше и да си изясни какво ще стане с тях двамата. Дали за него беше само „креватно зайче“, както твърдеше Мадлен.

Поршето ѝ пристигна в ранния следобед в двора, точно когато Изабел беше решила да пресрещне Корин до оборите. Той работеше до това време на деня, но се стараяше всеки следобед по едно и също време да излезе да поязди със Сомбре. Вече няколко пъти се беше опитвал да я накара пак да се качи на кроткия Селери и да поязди с него, но Изабел все казваше, че се срамува от коня, задето се е държала толкова глупаво. Освен това още я наболяваше ръката. Междувременно беше успяла да раздвижи пръстите си и вече изпитваше болка само когато забравеше за нараняването и направеше някое по-рязко движение.

Този следобед Изабел твърдо беше решила да изненада Корин, като излезе да поязди с него. Мислеше, когато навлязат в местността, да пристъпи към въпроса съвсем директно. Беше си измислила няколко изречения като: „Между другото, скоро трябва да си тръгвам. В Хамбург ми предстои развод и за съжаление няма как да стане без мен. Но ако нямаш нищо против, после пак ще се върна...“

Не изглеждаше никак сложно.

Щом видя обаче черното порше на Мадлен, отново я обзе несигурност. Знаеше, че гостенката е оставила тук собствения си кон и че всяка събота яздят с Корин, но нещо ѝ подсказваше, че днес случаят не е такъв. Мадлен изскочи от колата си, висока и гъвкава, и тръгна право към конюшните. Изабел се отказа да ги придружи. Ако язدهа

тримата, определено нямаше да е удобно да съобщава на любимия си за своя съпруг.

„Това не означава нищо, не спираше да си повтаря цял следобед Изабел. Двамата са само добри приятели.“

Но нищо не можеше да прогони малкото зелено чудовище на загнездилата се у нея ревност, което я раздираше отвътре.

Не ѝ стана по-добре, когато същия следобед госпожа Сесил, на която помагаше, каза, без да мисли:

— Мадлен Клерисо ми е почти като трета дъщеря. Идваше тук още като малко момиченце с шини на зъбите. И е по-привързана към „Ринкин“ от самата Жозефин.

„Звучи така, сякаш е идеалната снаха“, беше си помислила Изабел и раздиращата я отвътре ревност я ухапа особено силно.

— Тя е изискана и умна жена също като вас, Изабел — продължаваше госпожа Сесил. — Двете ще си допаднете.

Изабел много се съмняваше в това, предвид шоуто, което ѝ бе устроила Мадлен предишния ден пред училищния двор. От взаимната симпатия не бе останала и следа. Изабел внимателно си избра една дълбоко изрязана бяла ленена рокля, чието четвъртито деколте придаваше на формите ѝ по-пищен вид, отколкото имаше в действителност. Съчета я с бели сандали с каишки и бял шал от шифон. След дълго обмисляне остави косата си да пада на блестящи талази върху раменете, макар на кок да изглеждаше значително по-елегантно. Само че тя не искаше да бъде хубава заради Мадлен, а заради Корин, а мъжете обикновено харесват свободно разпуснати коси.

Противно на навика си, Изабел се гримира. Отне ѝ около час, но накрая гримът изобщо не си личеше. Само по седемкратно очертаните мигли се познаваше, че е невъзможно да са толкова естествено дълги, гъсти и извити. В огледалото над мивката в стаята ѝ видът ѝ изглеждаше почти перфектен и Изабел се съгласи, че по външност може спокойно да съперничи на Мадлен. Относно другото не беше толкова сигурна. Тази жена явно беше изключително ловка и имаше дяволски остър език. Понеже Изабел знаеше, че и от най-симпатичната жена може да се очакват изненади, когато става въпрос за мъже — тук тя имаше предвид най-вече своята приятелка Мони, — щеше много внимателно да си подбира думите на вечерята. Преди да влезе в

централното крило на къщата, тя упражни още веднъж пред огледалото спокойния, замислен поглед, за който от опит знаеше, че е много по-въздействащ от това, да гледаш надменно и арогантно.

Вечерята беше сервирана на терасата, чиято плоча се бе напекла през деня от слънцето и сега продължаваше да излъчва уютна топлина.

Когато Изабел влезе, Мадлен вече беше седнала на един плетен стол и държеше в тънката си ръка чаша от леденостудения портокалов ликьор на госпожа Сесил. Беше облечена в черна, плътно прилепнала рокля, чието дълбоко деколте се подчертаваше от изискано златно колие с рубини. Изабел и за миг не се усъмни, че са толкова истински, колкото изглеждат, и че струват цяло състояние. Всичко беше семпло, но много елегантно. От грижливо сресаната коса, както и от дискретния грим, можеше да се заключи, че след ездата с Корин Мадлен си е взела душ в имението. Нещо напълно в реда на нещата за една трета дъщеря в „Ринкинкин“, спомни си с горчивина Изабел думите на госпожа Сесил.

Корин поздрави Изабел с три целувки по бузите и както винаги в негова близост, главата ѝ пламна и тя усети тръпки по цялото си тяло. Искрено се надяваше неслучайно плътно нанесеният грим да прикрие руменината ѝ.

— Къде се беше скрила? Цял ден не съм те виждал — каза Корин.

„Но не си ме и търсил“, помисли си Изабел и лепна на лицето си спокойната усмивка, която беше упражнявала пред огледалото.

— Предимно на сянка — отговори тя, макар че по-вярното беше „предимно вкъщи“. — Махмурлукът ми понася зле дневната светлина.

— Да, вчера вечерта наистина попрекалихме — съгласи се госпожа Сесил, докато тикаше в ръката ѝ чаша портокалов ликьор. — Но в крайна сметка човек не празнува всеки ден фалита си, нали?

— Човек трябва да празнува празниците подобаващо — изчурулика весело леля Жермен. — Ако обичате, бихте ли ми подали още една чашка, господин генерал. По-късно можете да танцувате с мен.

Както всяка вечер, тя беше облечена в красива рокля и бе грижливо фризирана. Госпожа Сесил дори се беше постарала да ѝ сложи обеци и леко червило. Самата госпожа Сесил, колкото и небрежно да се носеше през деня, на вечеря винаги се появяваше

елегантна. Макар дрехите ѝ да не бяха по последен писък на модата, изглеждаха подчертано стилни и на фона им много добре изпъкваше балеринският ѝ чар. Изабел всяка вечер намираше вида на двете дами едновременно трогателен и прекрасен.

— Кажете на генерала добър вечер — настоя леля Жермен и Изабел учтиво разтърси несъществуващата ръка на несъществуващия генерал.

— Не знаех, че има повод за празнуване — изръмжа Ермелин, докато слагаше на масата панер с ухаещ топъл хляб и една чиния с препечени късчета аншоа, за чието приготвяне Изабел беше помогнала този следобед. — Какво ще стане с мен и Бертран, когато заведението хлопне кепенците — за това още никой не е помислил, нали?

— Да не би случайно да сте спестили един милион франка, които можете да ни заемете, Ермелин? — пошегува се с нея Корин.

— Откъде? — изпръхтя Ермелин. — От мизерната заплата, която ми давате ли?

Вечерята, както винаги, беше изискана. Имаше супа от фазан, която Матилд беше сготвила още преди няколко дни.

Разговорът течеше приятно, свещите в закрити свещници по масата и на ниските зидове наоколо трепкаха уютно. Изабел постепенно започна да се отърсва от подозрителната си бдителност, с която гледаше на Мадлен през изминалия ден. По дяволите разправията, досега Мадлен не ѝ беше хвърлила нито един хаплив поглед. Може би все пак грешеше по отношение на нея.

Изабел отново се съсредоточи върху Корин. Фактът, че цял ден не го беше виждала и че той бе прекарал часове наред в компанията на Мадлен, все още не ѝ даваше мира. Когато погледите им се кръстосваха, тя, вместо да му се усмихне, присвиваше леко очи и когато виждаше, че това го разтревожава, чувстваше известно удовлетворение.

„Има ли нещо?, питаха очите му, а Изабел отговаряше безмълвно: Щом сам не се досещаш...“

По едно време явно играта му дойде в повече, той сложи ръката си върху нейната и ѝ се усмихна приветливо:

— Всичко наред ли е, миличка?

Корин промълви само това и никой друг не го чу, но от сърцето на Изабел падна камък. Гальовната дума, с която иначе само леля ѝ я

наричаше, ѝ създаваше усещане за топлина и доверие. Тя му се усмихна, първо вяло, а после все по-самоуверено. Не, за човек, който изглежда толкова влюбен в нея, не можеше да бъде само едно „креватно зайче“.

— Вече да — отвърна му също толкова тихо тя и закопня да останат насаме.

Беше крайно време за изповед.

Госпожа Сесил донесе козето сирене на помощната маса и Корин отново отмести ръката си, но продължаваше да я обгръща с топли, многообещаващи погледи. Сякаш и той нямаше търпение да останат сами.

— Не искам да бъда неучтива, но не трябваше ли отдавна да сте си тръгнали, госпожо? — попита любезно Мадлен наред настъпилата по време на храненето тишина, когато всички бяха заети с опустошаването на козето сирене.

Изабел се втрещи. Нареккоха я „госпожо“.

— Всъщност, да — каза тя с пълна уста.

— Толкова много ѝ хареса тук, че реши да не си тръгва, нали, госпожице? — каза щастливо Лоран.

Всички се засмяха, сякаш това беше някаква шега, но по лицето на момчето ясно се виждаше, че думите му са сериозни. Какво толкова му беше странното? Очевидно госпожицата и Корин бяха влюбени един в друг, затова Лоран нито за секунда не се бе съмнявал, че тя ще остане завинаги и най-накрая ще се сложи край на тъжното безбрачно и бездетно съществуване на Корин. Но явно момчето беше единственият, който разсъждаваше така.

— Колко продължава отпуската ви? — попита Мадлен, когато шумът поутихна.

— О, колкото реша — отвърна Изабел.

— Вашият работодател не ви ли очаква?

— Не. — Изабел премълча, че за момента няма работодател.

Мадлен я погледна право в очите и леко се наведе напред.

„Ама че змия, помисли си Изабел. А аз съм зайчето.“

— А съпругът ви? Той не ви ли очаква?

Сякаш някой поля Изабел с леденостудена вода по главата. Изглеждаше изумена, както се и чувстваше. В известна степен тя, като всяка жена, умееше да бъде актриса и да се представя в добра

светлина; можеше да преувеличава, манипулира и премълчава истината, но никога не е можела да лъже.

„А съпругът ви? Той не ви ли очаква?“

Въпросът увисна във въздуха като грозна клетва.

Изабел преглътна сухо. Не знаеше какво да каже. Хвърли бегъл поглед към Корин и видя, че и той като останалите очаква отговора ѝ.

„А съпругът ви? Той не ви ли очаква?“

— Напротив — каза тя и за нейно облекчение гласът ѝ прозвуча съвсем нормално. — Мисля, че ме очаква. Идната сряда иска да отидем при бракоразводен адвокат.

— Наистина ли? — Мадлен беше единствената, която изобщо не изглеждаше изненадана. — Заради вашата ваканционна авантюра с Корин ли? Е, явно не е от най-толерантните съпрузи.

— Така е, наистина не е особено толерантен — продължи Изабел.

Отговорът ѝ беше идиотски и на всичкото отгоре неточен. Но тя панически усещаше, че не може да се противопостави на ловко водения разпит на Мадлен. Никой тук досега не я беше питал дали има съпруг, ала тя се чувстваше така, сякаш през изминалите две седмици е подвела всички. Лоран, госпожа Сесил, Бертран, Ермелин, да, дори леля Жермен изглеждаха шокирани, поне така ѝ се струваше от краткия поглед, който хвърли наоколо. Радваше се, че поне Матилд не беше тук.

Най-накрая се реши да погледне към Корин.

— Още някой иска ли вино? — попита госпожа Сесил, която явно се опитваше да смени темата.

— Аз — каза леля Жермен и вдигна грациозно чашата си. — И после искам да танцувам с генерала, за да отметна това като ангажимент. Той танцува като кон и всеки път ме настъпва по хубавите бални обувки.

— Може и на мен да налеете — добави Бертран. — Шокиран съм.

— Моля ви, Бертран, вие какво очаквахте? — засмя се Мадлен. — За една хубава млада жена това е напълно естествено. Вижте мен, нали и аз съм била омъжена.

Изабел дочу тази размяна на реплики само с периферния си слух, сега цялото ѝ внимание беше насочено към Корин.

Той я гледаше изпитателно с някаква особена усмивка.

— Просто забрави да ми кажеш или щеше да си тръгнеш, без да си ми признала за недотам толерантния си съпруг?

Сърцето ѝ се сви още повече, доколкото това изобщо беше възможно.

— Щях... надявах се, че...

Корин я хвана за лакътя.

— Най-добре да го обсъдим на малка лунна разходка.

Той я издърпа от стола, без тя да се съпротивлява, а после, поглеждайки през рамо, каза:

— Ще отидем малко да се поразтъпчем след яденето и после ще се върнем.

На Изабел това ѝ прозвуча като: „Само ще ѝ извия врата, а вие не се обаждайте в полицията.“

— Освен ако храната не е твърде трудно смилаема — промърмори Ермелин, когато нощта погълна бялата рокля на Изабел.

— Е, наистина можеше и по-рано да ни каже — съгласи се Бертран.

— Значи тя не е никаква госпожица, така ли? — попита Лоран.

— Сигурно си е имала причини да не говори за това — каза Мадлен.

— Веднага забелязах, че крие нещо — добави замислено госпожа Сесил, — но нямах представа, че може да е съпруг. Толкова е млада, почти дете.

— Аз се омъжих на деветнайсет — намеси се леля Жермен. — А на двайсет той ми изневери за първи път. Но щом той може, значи мога и аз. Може ли, господин генерал?

---

[1] Doof (англ.) — глупав, doofmann (англ.) — глупак. — Бел.прев. ↑

[2] Изискан (англ.). — Бел.прев. ↑

[3] Смел (англ.). — Бел.прев. ↑

[4] Сатанински (англ.). — Бел.прев. ↑

ОСМА ГЛАВА

— Причиняваш ми болка — каза Изабел, след като известно време се беше влачила в нощта и вече нямаше сили да се препъва безпомощно след Корин. — Ако ще ме душиш, моля те, направи го сега. Достатъчно далече сме от къщата и аз ти обещавам, че няма да викам. Дори и ако ми изскочи езикът от гърлото.

Корин внезапно я пусна. В тъмното тя едва различаваше лицето му, но чуваше тежкото му, учестено дишане.

— Добре, да поговорим. Явно сме пропуснали да го направим досега.

— Да, така е — съгласи се Изабел. — Поне що се отнася до важните неща.

— Като например съпрузи.

— И починали съпруги. И жизнерадостни приятелки, с които цял следобед яздим.

— Моля? Защо извърташ нещата? Няма да ти се получи. Казах ти, че между мен и Мадлен няма нищо.

— Така ли? Възможно е. И тя ми каза нещо подобно: *приятелството ви било твърде ценно, за да го натоварвате със секс.*

— Е, не бих се изразил точно така, но... да, вярно е. Ние сме толкова добри приятели, че дори този следобед тя ми предложи един милион франка.

Изабел се ядоса.

— И какво иска в замяна? Да се ожениш за нея ли?

— Ти вече си омъжена.

— Да, пък и нямам един милион.

Корин я хвана в тъмното за раменете и леко я разтърси.

— Кога щеше да ми кажеш?

— За кое?

— Че си омъжена!

— Днес — отвърна Изабел и усети как гневът ѝ отново се изпари. — И вчера. И преди това. Само дето не знаех как.

— Тогава може би ще опиташ сега. — Хватката на раменете ѝ леко се отпусна. Сигурно на следващия ден там щеше да има сини петна.

Тя се опита да различи израза на лицето на Корин, но в тъмнината то изглеждаше като изсечено от дърво.

— Аз го напуснах — рече Изабел.

— Кога?

— Преди да дойда тук.

— Колко преди?

— Предишния ден — отвърна глухо тя.

— Значи едва от две седмици! — извика Корин.

Изабел също намираше, че звучи ужасно отскоро.

— Значи си напуснала съпруга си и няколко дни по-късно се хвърляш в обятията ми. — На Изабел това ѝ прозвуча презрително.

— Да, но не съм го планирала.

— Не, разбира се, че не си. — Корин отмести ръцете си от раменете ѝ. — Защо го напусна?

— Защото... вече не го обичам. Дори не сме приятели.

Корин се отпусна в един старинен стол, каквито имаше навсякъде из местността.

— Значи разводът ви няма нищо общо с мен?

— Няма. Той дори не знае, че съществуващ. — Поради липса на друго свободно място Изабел седна на земята до Корин.

— С бяла рокля си — напомни ѝ той.

— Все ми е едно.

Известно време мълчаха един до друг. После Изабел, като не можеше повече да се сдържа, уви ръце около краката му.

— Отдавна трябваше да ти кажа, но се страхувах да не те отблъсна.

— Наясно бях, че няма как да си живяла досега като монахиня — каза Корин. — Но си още достатъчно млада, за да си омъжена. Някак си не съм си представял съпруг до теб.

— Съжалявам.

— Глупости. Вината не е твоя. И престани да коленичиш пред мен, сякаш сме в сцена от „Quo vadis“^[1].

Изабел послушно дръпна ръцете си от него и обгърна коляното си.

— Аз съжалявам — каза Корин. — Реагирах като ревнив любовник. Какво ти, аз съм ревнив любовник. Сигурно е заради думата, която употреби Мадлен. Тя каза *ваканционна авантюра*. И тогава изведнъж се почувствах... използван.

Изабел за малко да се засмее с глас.

— На мен пък ми каза, че съм ти само *креватно зайче*.

Двамата мълчаха. Чувахе се единствено тихото шумолене на вятъра в клоните на дърветата и песента на един славей, който всяка вечер по едно и също време изнасяше концерт в едно старо маслиново дърво.

— Горкият — каза Корин след малко.

— За кого говориш?

— За съпруга ти.

— О, не, повярвай ми, ако го познаваше, нямаше да го съжаляваш. — Изабел не искаше да каже нищо лошо за Фритьоф, но и се струваше нечестно да поема цялата вина за краха на брака им. — Той иска да се подложи на терапия, понеже смята, че само едно психическо разстройство може да ме накара да се разделя с него. Всъщност уязвена е само суетата му, иначе изобщо не му пука, че ще ме загуби.

— А какво имаше предвид с бракоразводния адвокат?

— Идеята беше моя. Както споменах, Фритьоф предпочита терапевтите.

— Не каза ли, че в сряда имате среща с адвоката?

— Щяхме да имаме — поправи го Изабел. — Но не исках да си тръгвам оттук.

Отново настъпи малка пауза.

— Може би щеше да е по-добре — каза накрая Корин.

— Хм. — Сърцето на Изабел се сви. — Звучи, сякаш искаш да се отървеш от мен.

— Не точно. Но аз държа на ясните отношения.

— Какво означава това?

— Бих се чувствал значително по-добре, ако ти не беше омъжена, а разведена.

— Разбирам — отвърна сериозно Изабел. Беше твърде тъжна, за да плаче.

Корин седна до нея на земята.

— Щом ти съсипваш роклята си, значи и аз мога да си съсипя панталона. — Той обгърна с ръка раменете ѝ. Изабел обори глава на гърдите му.

Славейт в старото маслиново дърво пееше от душа и сърце.

* * *

Малко след Кьолн започна да вали дъжд.

— Пак същото. — Изабел пусна с въздишка чистачките.

Къде бе останала пролетта, в която буквално се къпеше през изминалите две седмици? Сякаш всичко, което обичаше, беше останало в Прованс. Тук-там храстите покрай магистралата навяхаха усещане за зеленина и на места зимната сивота беше разкъсвана от някой разцъфтял декоративен храст, но това никак не променяше потискащото общо впечатление. Пътуването ѝ към къщи се разтягаше като каучук, макар че, понеже беше неделя, поне нямаше товарни камиони.

Изабел бе опаковала набързо нещата си, направо плашещо бързо, както ѝ се стори. Още през нощта натовари колата си, а после легна да поспи няколко часа по настояване на Корин.

— Ако си тръгнеш, без да се сбогуваш, никога няма да ти го простят — каза той и погледна многозначително към къщата, която спеше залята от лунна светлина и в очите на Изабел беше красива като приказен замък. Приказен замък с приказен принц, когото тя трябваше да напусне.

— Не е нужно да си тръгвате само защото имате *съпруг* — говореше госпожа Сесил, когато я прегръщаше на раздяла.

Беше рано сутринта и слънцето още не бе разкъсало нежните облаци над реката. Цялото семейство се събра на двора, Матилд и Ермелин още бяха по нощници, Бертран — несресан, а Лоран имаше паста за зъби в ъгълчето на устата си. Само леля Жермен продължаваше да спи.

— Аз не се връщам при съпруга си — почувства се длъжна да обясни Изабел. — Връщам се, за да уредя развода си.

— Е, това е друго — отвърна госпожа Сесил.

За голямо облекчение на Изабел никой не изглеждаше сърдит, задето бе премълчала за съществуването на Фритьоф. Напротив, всички се държаха мило както обикновено, дори малко по-мило.

Бертран бръкна съзаклятнически в джоба на панталона си и извади кръгло камъче.

— Това е талисман, госпожице. Ако го носите със себе си, нищо не може да ви се случи.

— Кога ще се върнете, госпожице? — попита Лоран.

— Ако сте умна, ще дойдете чак през юли, когато се прибира реколтата — изръмжа Ермелин.

Очевидно нямаше нищо против да види отново Изабел.

Матилд приготви набързо храна за изпът, а госпожа Сесил още веднъж я прегърна.

— Вие сте толкова мило момиче — прошепна ѝ в ухото. — Ще ми липсвате.

Последен я прегърна Корин.

— Карай внимателно — заръча ѝ той.

С огромни усилия Изабел успя да не се разплаче и да намокри ризата му със сълзи, а само кимна. Двамата си поговориха още малко и на нея ѝ се искаше да му зададе хиляди въпроси. Но разбираше, че нещата трябва да стават едно по едно. Първо се налагаше да оправи своето минало, а после да мисли за бъдещето.

Изабел се разплака едва когато остави след себе си двата каменни лъва отдясно и отляво на портала. Всъщност плачеше почти през целия път. И сега, като че ли не стигаха нейните сълзи, небето започна на свой ред да отваря шлюзовете си. Вече отново се здрачаваше, а тя имаше още време до вкъщи.

Вкъщи ли?

От ужас тя без малко да натисне спирачката. От толкова грижи съвсем бе забравила, че вече няма „вкъщи“. В порив на мазохизъм си представи как позвънява на Фритьоф и го моли да я приюти. Знаеше какво задоволство би изпитал той да ѝ посочи вратата. Не, трябваше ѝ друг подслон, това беше ясно.

Изабел мина покрай синя табела с надпис, че след десет километра има бензиностанция и мотел, реши да спре там и да се обади по телефона. Разбира се, при леля Полет и чичо Лудвиг винаги

беше добре дошла, но елементарната учтивост изискваше да ги уведоми за пристигането си.

— Аз съм, Изабел.

— Изабел, миличка. Имах някакво предчувствие, че ще се обадиш днес. Как си?

„Как си“ — за леля Полет това никога не беше празна фраза. И Изабел отговори най-откровено:

— Не особено добре, но после ще ви разкажа всичко. Намирам се в Солинген на магистралата, мисля, че до девет-девет и половина ще пристигна в Кил.

— Ще дойдеш тук? Сега? — Думите на старата жена прозвучаха ужасено и Изабел се стъписа.

— Да, мислех да поживея при вас няколко седмици. Но ако не е удобно, мога и другаде...

— Разбира се, че е удобно — добави бързо леля Полет. — Та това е твой дом, миличка. Винаги много ти се радваме, знаеш това. Само че...

— Нещо не е наред ли? — Изабел усети как у нея се надига страхът. Имаше нещо различно. Нещо ужасно се беше случило.

— Досега не ти казвахме, защото знаем, че имаш достатъчно грижи, но след като ще идваш, няма как да го крием от теб.

— Какво става, за бога?

— Утре влизам в болница. Няма причина за тревога.

— Нещо лошо ли е?

Разбира се, че е нещо лошо, иначе нямаше да го крият толкова. Изведнъж Изабел си спомни за цяла редица странности, дреболии, които не бе вземала насериозно, защото беше изцяло заета със себе си. Гласът на чичо Лудвиг звучеше различно, а в някои от забележките на леля Полет имаше скрити указания, на които Изабел не беше обърнала внимание...

— Ще поговорим, когато се прибереш — каза леля Полет. — Не е толкова лошо, колкото звучи.

— А какво е? — чу се да пита Изабел. Устата ѝ беше пресъхнала.

— Рак на гърдата.

* * *

Както се установи, леля Полет от доста време не се чувствала добре. Тези особени болки при дишане започнали няколко месеца по-рано и личният лекар ги отдал на продължителен бронхит. Чак седмици по-късно, когато ѝ открили рака на гърдата, се разбрала истинската причина за болките: метастази в дробовете.

Изабел плачеше, докато леля Полет и чичо Лудвиг ѝ описваха един през друг подробностите.

— Защо не сте ми казали нищо? — хлипаше тя.

— Нали ти казах, че звучи по-лошо, отколкото е — успокояваше я безпомощно леля Полет, докато чичо Лудвиг за хиляден път ставаше да вари чай, за да не видят, че и той плаче. — Вдругиден ще махнат тумора от гърдата, а после ще се подложи на химиотерапия заради метастазите в дробовете. В днешно време това лечение дава завидни резултати. Ще видиш, че след няколко седмици ще съм на линия.

Чичо Лудвиг понечи да каже нещо, но леля Полет го прекъсна:

— Нека мислим позитивно, Луи, така ни посъветва и лекарят!

— Ако не бях дошла, изобщо ли нямаше да ми кажете? — Изабел се чувстваше предадена и изоставена.

— Аз бях против — каза чичо Лудвиг. — Но Полет не искаше в никакъв случай да си разваляш почивката.

— Това не беше почивка. Никога не бих заминала, ако знаех за болестта ѝ. Когато се обадох миналия път и чичо Лудвиг прозвуча така странно...

— ... тогава очаквахме обаждане от онколога — прекъсна я чичо Лудвиг.

— И това, за загубения облог, беше лъжа, разбира се — рече Изабел.

— Налагаше се — поясни леля Полет. — За да не се разтревожиш и да си дойдеш.

— Но...

— Това все пак е моята болест. И ми е достатъчно, че аз се тревожа. В момента и на теб не ти е лесно.

— Да, но не мислиш ли, че...? — Изабел млъкна.

Сега наистина не беше моментът да упреква леля си. Като се имаше предвид какво ѝ предстои, последното, от което се нуждаеше, беше хленчеща, укоряваща дъщеря.

Изабел решително си издиха носа и се насили да се усмихне.

— Значи съм дошла точно навреме. Чичо Лувиг има нужда някой да му приготвя богата на витамини храна, докато ти си в болницата.

— Така е — съгласи се леля Полет. — Той тъкмо казваше, че е време да започне сериозна диета, но аз не мисля така.

— И кой, освен мен ще навие косата на дамата с най-хубава прическа в цял Кил с тези ролки, които от хиляда деветстотин и петдесета година ги няма на пазара? — продължи Изабел, въодушевена от собствената си полезност. — Медицинските сестри няма да имат време, пък и дори в болницата да има фризьор, ще се отчае от тази прецизна работа.

— Така е — каза леля Полет. — Спокойно мога още няколко седмици да бъда най-добре фризираната дама в цял Кил, преди химиотерапията да направи от мен най-плешивата дама в цял Кил.

При тези думи чичо Лудвиг веднага стана отново и затърси вода за чай.

— Честно казано, радвам се, че си тук в този момент — прошепна леля Полет и хвана ръката на Изабел. — Чичо ти още не може да се справи с позитивното мислене. Тъжният му дакелски поглед ще ме довърши. Ще опиташ малко да го развеселиш, нали?

— Ще се постарая — обеща Изабел, твърдо убедена, че това няма как да стане.

— А сега разкажи за себе си — помоли леля Полет, когато чичо Лудвиг се върна с току-що направения чай. — Защо не всичко е наред? Мислех, че се радваш, задето си напуснала русия кретен.

— Само че още не съм го напуснала — каза Изабел, а чичо Лудвиг упрекна леля Полет:

— Сега го наричаш кретен, но когато навремето те предупреждавах, че не е достатъчно добър за нашата Изабел, ти рече, че бил не по-лош от всеки друг.

— Казах го, защото за теб никой не е достатъчно добър за нашата Изабел — обясни леля Полет. — Пък и вината тя да се омъжи за този кретен е твоя. Ако не беше ти, тя никога нямаше да си избере тази тъпа професия, която изобщо не ѝ подхожда. И ако не беше влязла в средите на данъчните съветници, никога нямаше да се запознае с този кретен.

— О, не, не — извика чичо Лудвиг. — Заради теб и твоите превземки да ѝ направиш хубава булчинска рокля... Та тя беше още твърде млада да се жени.

— Престанете и двамата. Вината е изцяло моя, че се омъжих за този кретен... О, вече и аз започнах да го наричам така. — Изабел се изкиска.

Леля й и чичо й също се изкискаха.

— Имаш ли добър адвокат? — попита чичо Лудвиг.

— Фритьоф каза, че познава един.

— Значи на теб ти трябва по-добър — рече чичо Лудвиг. — Моят приятел Валтер е специалист по бракоразводни дела. С удоволствие ще те представлява.

— Фритьоф казва, че трябва да ползваме един адвокат, защото иначе ще ни излезе твърде скъпо.

— Да, особено на него — отвърна сърдито чичо Лудвиг. — Знаех си, че тази мижитурка ще поиска да те преметне.

— Аз така или иначе не очаквам много — сви рамене Изабел. — Още навремето, когато почина баща му, подписах някаква хартийка, че придобитото след брака не се брои за наследство, или нещо такова. Пък и ми стигат ядовете, които вече си имам.

Леля Полет я погледна замислено.

— Щом си решила да пораснеш, миличка, тогава, моля те, дръж се подобаващо. Миролюбието е едно, глупостта — съвсем друго. Утре, след като ме заведете в болницата, ще се срещнете с този Валтер и точка по въпроса.

— Съгласна съм. — И за собствена изненада Изабел започна да се чувства по-добре въпреки съкрушителните новини за болестта на леля Полет и раздялата й с Корин и „Ринкин“.

— Има нещо хубаво в това, да си болен — каза по-късно леля Полет, когато лежеше до мъжа си и той, както всяка вечер, държеше ръката й. — Никой не смее да се противопостави на желанието на една болна от рак жена.

Чичо Лудвиг въздъхна.

— Ти каза на детето само половината. Защо?

— И половината е твърде много за нея. Освен това помисли какво ни посъветва лекарят: да мислим позитивно, Луи.

— Това и правя.

Чичо Лудвиг се радваше, че беше тъмно и жена му не може да види как сълзите се стичат по лицето му. Нищо не искаше по-силно от

това, и той като Изабел да знае само половината за размера на катастрофата, за да може да се надява.

* * *

— Добър ден, свързахте се с дома на Теген. Елбман на телефона, какво мога да направя за вас?

„Вече няма семейство Теген, забеляза Изабел, само домът на Теген, аха!“

— Добър ден, госпожо Елбман, обажда се Изабел Теген. Бих искала да говоря със... съпруга си. — Струваше й свръхусилия да нарече Фритьоф „свой“ съпруг. Иначе все говореше за него като за свой бъдещ бивш съпруг. Ако изобщо се налагаше да говори за него.

— Изабел? — Гласът на Фритьоф прозвуча обидено и навъсено също като при последния им разговор по телефона. — На какво дължа небивалата чест да ми се обадиш след три... не, чакай малко, четири, не, даже пет седмици мълчание? Да не би да ти свършиха парите?

— Можеш ли изобщо да мислиш за нещо друго, освен за пари? — Изабел беше решила да говори само по същество, но още първото й изречение прозвуча ужасно жлъчно. Тя се опита веднага да смени тона си с по-спокоен: — Съжалявам, че не се обадох толкова време, но леля Полет е в болница и е много зле.

— О! — каза Фритьоф и на Изабел й се стори, че той неволно се е трогнал.

Тя побърза да му обясни накратко, че след ампутацията на гърдата са настъпили усложнения, че през първата седмица химиотерапията била истински ад и двамата с чичо Лудвиг често не са мигвали дни наред.

— Но сега е по-добре — завърши тя. — Химиотерапията подейства.

Вместо при тази драматична история да стане миролюбив и снизходителен, както тайно се надяваше Изабел, Фритьоф измисли друго:

— Но при целия този стрес си имала време да отидеш и при адвокат, нали?

— Да. — Изабел преглътна. — Според чичо Лудвиг идеята за общ адвокат не е много добра.

— Разбира се, че не е. Нали не става въпрос за неговите пари!

— А единствено и само за твоите, нали?

— Точно така — каза Фритьоф без ни най-малка следа от ирония. — Но няма да го правя на въпрос. Ако твоят адвокат не ми беше писал, никога нямаше да разбера, че отново си се регистрирала в Кил. А твоят адвокат се е погрижил и да запълни с приятни занимания свободното ми време. Тъкмо сега чета едно от неговите писма, в което ме заставя да направя подробен списък на нашето имущество. Господи боже, Света Богородице, знаеш колко много работа имам! Не можеш ли ти самата да го изготвиш?

— Вече го изготвих — отвърна Изабел. — Валтер каза, че обикновено този списък се прави и от двамата, за да не се пропусне някоя подробност.

— Валтер! — повтори Фритьоф. — Да не би случайно скъпият Валтер да има личен интерес към една висока издръжка на своята доверителка?

— Случайно скъпият Валтер е на шейсет и две години — изсъска Изабел и веднага се ядоса на себе си, че излиза от роля. — Не ти се обаждам, за да споря с теб, надявах се адвокатите ни да си говорят вместо нас. Сега, когато изписаха леля Полет от болницата и две седмици няма да се подлага на химиотерапия, мога да дойда в Хамбург и да си взема нещата. Сигурно ще се радваш да се отървеш от тях.

— Може — каза Фритьоф. — Ако си вземеш само твоите вещи.

— Не се страхувай, можеш да задържиш дивидито си. — Изабел не се въздържа и отново избухна. — Слушай, Фритьоф, имам едно предложение. Ще си взема нещата от вилата, когато теб те няма. Можеш да скриеш всичко ценно или, ако по ти харесва, сложи госпожа Елбман като куче пазач. За мен ще е по-добре да не се виждаме лично.

— От мен да мине — съгласи се Фритьоф. — И за мен ще е по-добре. Вдругиден можеш да дойдеш. След девет часа. Госпожа Елбман ще бъде тук, за да ти отвори.

— Аз имам ключ — напомни му Изабел.

— Той вече няма да ти трябва — изръмжа Фритьоф. — Смених бравата.

И докато Изабел още смилаше информацията, той просто затвори.

— Идиот — каза тя, докато поглеждаше към стенния календар.

След два дни беше сряда, сряда, деветнайсети май. Вече беше средата на май! Изабел не можеше да повярва. Великден отдавна беше минал, рожденият ден на Фритьоф на 24 април също бе отминал незабелязано, както и денят, в който дърветата се бяха разлистили и пролетта беше настъпила и тук, горе на север.

Тя погледна навън към огряната от слънцето улица, видя децата, които се надбягваха с ролери, лалетата и незабравките, които цъфтяха в градината отпред, и господин Херман, съседа, който, гол до кръста, косеше тревата. Денят беше прекрасен и Изабел реши да изведе леля Полет да подремне на терасата. Това начинание нямаше да е никак лесно, тъй като бурените, събрали се в лехите, едва ли щяха да оставят равнодушна възрастната жена.

— Не се дръжте с мен така, сякаш съм болна — беше изречението, което най-често чувах Изабел и чичо Лудвиг.

Леля Полет като че ли съвсем не забелязваше колко е бледа и отслабнала и колко чужда изглежда с късо подстриганата си коса. При тази жалка гледка сърцето на Изабел се свиваше и тя знаеше, че чичо Лудвиг също плаче, когато си мисли, че е сам.

За нейно облекчение този път леля Полет най-послушно си легна в леглото.

— С бурените ще се заема утре — каза тя и дори позволи на Изабел да покрие краката ѝ с леко одеяло.

Леля Полет наистина зъзнеше, макар да беше толкова топло, че съседът Херман с голото тяло си правеше вятър над градинската ограда.

— Погледни го този — каза весело старата жена. — Гърдите му са по-големи от гърдите на жена му.

— Има и по-важни неща — допълни кратко Изабел.

— Поседни малко при мен и ми разкажи за „Ринкин“ — подкани я леля Полет и затвори очи. — Обичам да слушам как ми разказваш за там.

— Вече ти разказах всичко, което имаше да се разказва — рече Изабел с вяла усмивка. — И то два пъти, че и три.

Така беше. Тя започна да разказва, когато в първия ден след операцията състоянието на леля Полет се влоши и тя лежеше уморена, но будна и със силни болки.

— Разкажи ми нещо — беше я помолила. — Нещо хубаво.

И понеже Изабел не се сети за нищо по-добро от „Ринкинкин“, разказа на леля си за него. За прасковените дървета, които се редят по каменните тераси нагоре по реката, за величествената къща и чинарите в двора, които сигурно вече са се разлистили съвсем, и за животните и хората, които живеят там. Най-вече за хората. За леля Жермен, която живее основно в своя измислен свят, за госпожа Сесил, за нейната изящност, която няма възраст, и за нейните рози, за Матилд, удивителната готвачка, която винаги изглежда малко унесена, като човек, на когото му липсва нещо важно, за да е щастлив, за Лоран, когото всички толкова много обичат, че тайно се надяват майка му завинаги да го остави в „Ринкинкин“, за ръмжащата Ермелин и нейните кокошки и за Бертран, мъжа на Ермелин, чието лице изглежда толкова повехнало и цялото прорязано от линии, напомнящи пътна карта.

Изабел никога не беше сигурна дали леля Полет наистина я чува в своята просъница, наблъскана с обезболяващи и антибиотици, но докато говореше, дишането на болната сякаш ставаше по-спокойно, а изразът на лицето ѝ — по-малко болезнен. По някое време Изабел започна да разказва и за Корин, за удивително зелените му очи и за чувствата, които бе породил у нея. През изминалите седмици леля Полет научи всичко: как Изабел е паднала от коня, как е прекарала първата нощ с Корин, как се е опитала да изготви финансов план за имението, как Мадлен я е злепоставила по време на вечеря.

Оказа се, че леля ѝ е чула всичко много добре, всяка една дума.

— Имам чувството, че дори чувам песента на славея, там в маслиновото дърво — каза тя и Изабел не можеше да не се засмее.

— Следващия път ще ти чета книги — обеща тя сега и уви с одеялото измършавелите крака на леля Полет.

— Те не са толкова интересни.

— Но повечето са с щастлив край.

— Може би и твоята история ще има щастлив край. Тя още не е свършила.

— Не е — съгласи се Изабел и искрено се надяваше леля й да е права.

Още й се струваше, че е свързана с имението и с Корин като с невидима нишка, по която тече информацията, достатъчно пълна, за да й дава надежди за живот. Изабел се обади няколко пъти в „Ринкинкин“, предимно на Матилд. Разговорите им никога не бяха особено дълги, само си разменяха по няколко, но особено утешителни изречения. Изабел държеше Матилд в течение на болестта на леля си и я уведомяваше за стъпките по въпроса за развода, а Матилд, от своя страна, разказваше какво ново има в „Ринкинкин“. Обслужващият банковите им дела се ядосал, задето са помолили за още три месеца отсрочка на плащанията; господин Юго, данъчният им съветник, бил тежко обиден, задето се отказват от услугите му; Ермелин имала проблеми с крака и Лоран получил шестима на диктовката. И черешите тук-там започнали да червенеят и сезонът на черешовите пайове тепърва предстои.

— Искаше ми се да си тук — каза Матилд.

— И на мен ми се иска — рече Изабел.

През първата седмица от химиотерапията на леля Полет Матилд непрекъснато й звънеше, а Изабел излизаше в коридора с телефона, като можеше само да шепне.

Веднъж дори се разплака.

— Понякога си мисля, че няма да се справи — изхлипа тихо тя на телефона. — Казва, че всичко е чудесно и лекарите са много доволни, но става все по-зле, а тази нощ сънувах, че е умряла.

От другата страна на линията Матилд се опитваше да я успокои. Говореше й същото, което Изабел и чичо Лудвиг не спираха да си повтарят един на друг: „Не бива да губим надежда, една химиотерапия винаги изглежда много по-страшна, отколкото е в действителност, ще видиш, че всичко ще се оправи...“

— Всички тук се молим за леля ти, Изабел. Мама запали свещ за нея, а Ермелин надълго и нашироко обясни, че свещта, която е запалила за болната си кокошка, за болния си крак и за това, Бертран най-после да спре да хърка, ще гори и за твоята леля. Казва, че не е възможно Бог да иска да се пали отделна свещ за всички тези неща.

Изабел издаде звук, подобен на смесица от хлипане и смях.

Още същия ден Корин ѝ се обади. За пръв и засега за последен път.

— Съжалявам за случилото се с леля ти.

От силното вълнение, че чува гласа му, Изабел успя да каже само „Благодаря“.

В продължение на няколко минути си говориха за банални неща, за времето и за качеството на телефонната връзка, после Корин внезапно каза:

— Липсваш ми.

— И ти ми липсваш — отвърна Изабел и с мъка сподави едно изхлипване. Напоследък се разплакваше за най-малкото нещо.

— Кога ще се върнеш?

— Ти нали каза, че ще се чувстваш по-добре, ако съм разведена — напомни му тя. — А разводът ще стане факт едва догодина. Когато мине една година от раздялата. — Тази информация беше зашеметила и нея. Изобщо не бе предполагала, че ще отнеме толкова много време.

— Но нали Борис и Барбара също са получили светкавичен развод — беше казала на адвокатата си Изабел и прозвуча също като госпожа Елбман.

— Но за съжаление вие не сте Борис и Барбара — отвърна адвокатът.

Изабел предаде думите му и на Корин:

— Нали знаеш, че ние не сме Борис и Барбара?

— Кои, по дяволите, са Борис и Барбара?

— Борис Бекер. Тенисистът. Нали и той се разведе. Но при него стана по-бързо.

— Все ми е едно дали си разведена, или не — отвърна Корин. — Искам да се върнеш при мен. Кога ще си дойдеш?

— Веднага щом леля се оправи. — Изабел мигом се почувства по-добре.

Дори и да не беше казал прочутите две думи: тя му липсваше. Той искаше тя да се върне.

Да, все още имаше надежда за щастлив край.

По-късно се питаше защо е трябвало да минат седмици, докато най-накрая разбере, че нещо се е променило. Седмици, в които със сетни сили се мъчеше веднъж завинаги да сложи край на стария си живот. Тук влизаше и това, да си вземе нещата от вилата в Хамбург и

да проведе разговор със своята приятелка — или по-скоро бивша приятелка — Мони.

Да си вземе каквото ѝ беше останало от вилата се оказа малко по-сериозно начинание, отколкото си го беше представяща. Чичо Лудвиг настоя да я придружи и нае микробус, за да може Изабел да събере абсолютно всичко, което ѝ принадлежи.

Беше намерил и много кашони, но можеше да ги запази за себе си, тъй като Фритьоф вече бе опаковал всичките ѝ книги, картини и албуми в сандъци, а — Изабел намери това за особено стилно — дрехите и обувките ѝ беше прибрал в чували за смет. Затова коридорът, който беше побрал всичко, приличаше на склад за отпадъци.

Госпожа Елбман гледаше смутено, но следеше внимателно какво се товари в колата и наблюдаваше с недоверчив поглед как Изабел снове из къщата и наднича във всяка стая, за да провери дали не е забравила нещо. Или по-скоро дали Фритьоф не е забравил нещо. Чичо Лудвиг повлече малкото писалище от черешово дърво надолу по стълбите и тъй като госпожа Елбман не възрази, Изабел заключи, че това става със съгласието на Фритьоф.

Тя хвърли последен поглед върху общата им спалня, която сега приличаше на някаква хотелска, макар и изискана, стая. Въпреки че очевидно Фритьоф не всяка нощ спеше тук сам — в банята имаше червило, което определено не беше нейно, — спалнята изглеждаше скучна, неуютна и студена. Изабел се сети за своята стая в „Ринкинкин“, за голямото, извито желязно легло на леля Жермен и за еротиката, която излъчваше помещението въпреки импровизираната си простота.

— Хайде — подкани я чичо Лудвиг и я хвана за ръката. — Вече нямаме работа тук.

Долу Изабел върна ключовете на госпожа Елбман.

— Макар че междувременно бравата е сменена — каза тя и ѝ подаде ръка. — Довиждане, госпожо Елбман. Радвам се, че се видяхме още веднъж.

Госпожа Елбман се поколеба, но после пое ръката ѝ и сърдечно я разтърси.

— Знаете, че не одобрявам начина, по който постъпихте с нашия господин Теген, но трябва да ви кажа, че сте много по-симпатична от

новата му. Това казах и на братовчедка си Лизлот. Лизлот, рекох ѝ, новата няма класата на Изабел.

— Но ако е същата, за която се сещам, тя се познава с Удо Юргенс — обясни Изабел, обзета от някакъв порив.

Приятелката ѝ Мони работеше в агенция, специализирана в издействането на покани за частни партита. Срещу заплащане, разбира се.

Дълбоко впечатлена, госпожа Елбман остана на вратата и докато им махаше за довиждане, мислите ѝ бяха другаде. Ако новата на господин Теген наистина се познава с Удо Юргенс, може би щеше да преразгледа мнението си за нея. Накрая току-виж мечтата ѝ се сбъднала: тя, Анеке Елбман, щеше лично да поднесе на Удо Юргенс хапки съомга, като в замяна на това той сложи автографа си на голата ѝ ръка!

Изабел изпрати чичо Лудвиг сам с микробуса до Кил, защото искаше да свърши още нещо в Хамбург.

— Но ти нямаш кола — възрази чичо ѝ.

— Ще се върна с влака — каза Изабел.

— Няма смисъл, детето ми. — Чичо Лудвиг се досещаше какво е намислила. — Наистина не е красиво от негова страна веднага да си търси друга, но и ти трябва да го разбереш. Все пак нарани егото му.

— Не става въпрос за Фритьоф и за егото му, става въпрос за лицето, което отново поласка егото му. Освен ако не се заблуждавам много, това е най-добрата ми приятелка.

— Това е друго — съгласи се чичо Лудвиг. — Но имай предвид, че вече е наказана.

Изабел се усмихна лукаво.

* * *

Тя се срещна с Мони в едно кафене на „Аусеналстер“ и подозренията ѝ се потвърдиха още при първия поглед, който ѝ хвърли, докато влизаше. Тази смесица от агресия и чувство за вина я объркваше.

— Не ме гледай така, сякаш съм ти го отнела — каза Мони вместо поздрав и си поръча на минаващата покрай нея сервитьорка

минерална вода.

— Просто не мислех, че това е в твой стил. — От чиста носталгия по Прованс Изабел с удоволствие би си поръчала коктейл, но и тя си взе само минерална вода. — Не са минали и два месеца, а червилото ти вече е в банята му.

— Такива са правилата — каза Мони. — Ако бях чакала повече, друга щеше да го отмъкне.

Изабел не можеше да не се засмее.

— Сигурно Фритьоф се радва, че е толкова желан.

— Той страда от това, което ти му причини — обясни Мони и когато Изабел отново се засмя, тя добави сериозно: — Приема го много лично.

— То е лично — подчерта Изабел.

— Но рано или късно той щеше да те напусне — добави Мони. — Беше само въпрос на време.

— Искаш да кажеш, че това щеше да е добре за егото му?

Изабел се облегна назад и загледа замислено приятелката си. Мислеше си, че ще изпитва гняв към нея, но остана изненадана, задето не чувства нищо подобно.

Мони беше права. Такива са правилата. Тръгнеш ли си, мястото ти изстива. Хубавото беше, че Изабел изобщо не желаше да си върне това място.

— Само се надявам да се отнася по-добре с теб, отколкото с мен — каза приветливо тя.

— Какво означава това? Биел ли те е или какво? — Мони я погледна с упрек. — Той просто не беше за теб. За мен е златен.

Донесоха им минералната вода и Изабел внезапно почувства, че ѝ се гади. Напоследък често ѝ се случваше. Или я връхлиташе необясним апетит. „Нерви, мислеше си тя. Нищо чудно.“

— Бихте ли ми донесли един „киш лорен“! — помоли тя сервитьорката. — И една малка салата „Ница“, но без маслини. И парче торта с френско грозде, ако обичате.

— Явно апетитът не ти се отразява на фигурата — въздъхна Мони. — Аз пак съм на диета. Според Фритьоф съм прекалено дебела.

— Какво? — Изабел за малко не се задави с минералната си вода. — И ти казваш, че бил златен?

— Просто е откровен. Аз нямам твоята съвършена фигура. Но пък имам други качества.

— Сигурна съм.

Изабел се зачуди как ли е реагирал Фритьоф на тантра изкуството на Мони. Явно и тя имаше това предвид, тъй като на лицето ѝ се изписа доволна усмивка.

— Наистина се надявам да сте щастливи заедно — каза Изабел, когато сервитьорката ѝ донесе поръчката. — И никога да не съжаляваш, че си напуснала планетата на необвързаните.

Тя лакомо си отрязва парченце риба тон, а Мони я гледаше завистливо.

— Просто не те разбирам. Как можеш да се откажеш доброволно от всичко!

Изабел сви рамене.

— Дори закъснях — каза с пълна уста тя.

„Киш лоренът“ беше превъзходен, но въпреки това гаденето продължаваше. Изабел се опита да го потисне с тортата, но постигна обратен ефект.

Точно когато Мони продължи:

— Фритьоф казва, че си искала да го изкормиш като коледна пуйка. — Изабел скочи и тичешком прекоси локала. Едва стига до тоалетната, и изпразни цялото съдържание от стомаха си.

После се чудеше защо не е потърсила нормално обяснение за неразположението си, но често нормалното обяснение е последното, за което се сеца човек.

„Нерви“, каза си отново тя и се погледна в огледалото. Изглеждаше уморена и имаше тъмни кръгове под очите. Нищо чудно, последните седмици бяха най-напрегнатите и най-тъжните в живота ѝ.

Но отсега нататък всичко щеше да върви добре.

„Мисли позитивно“, беше девизът.

След този ден, прекаран в Хамбург, Изабел се чувстваше безкрайно облекчена, сякаш е отхвърлила товар, който не предполагаше, че е влачила със себе си.

Седмиците, оставащи до следващата химиотерапия на леля Полет, прекараха в лятната вила на приятеля на чичо Лудвиг и адвокат на Изабел — Валтер, на остров Рюген. Леля Полет не беше съгласна

Изабел да ги придружи, искаше племенницата ѝ да се върне колкото се може по-бързо в „Ринкин“.

— Мъжете не обичат да ги караме да чакат — каза тя.

— Корин изобщо не ме чака — възрази Изабел. — Освен това ще си тръгна едва когато започнеш да се подобряваш.

На остров Рюген леля Полет отново качи няколко килограма, както и Изабел, макар че гаденето зачестяваше. Само чичо Лудвиг не можеше да възвърне апетита си — някога кръглият му корем беше изчезнал напълно.

Леля Полет го потупваше нежно по „празния пуловер“, както го наричаше тя, и казваше:

— Стига толкова, Луи. Отново изглеждаш, както когато се запознахме, красив като германски бог. Повече хубост не искам от теб. Помисли си, че сега съм с една гърда, скоро и коса няма да имам — тъкмо щях да подхождам на стария Луи.

— Не говори така, Полет. За мен ти винаги ще си останеш най-красивото момиче на света.

Изабел им поднесе „Провансалски специалитет“ по рецепта на Матилд и макар да не беше толкова вкусен, колкото оригиналният, леля ѝ и чичо ѝ останаха много впечатлени.

— Вкусно е — каза леля Полет. — Можеш спокойно да го правиш и по-често.

— С удоволствие — искаше да каже Изабел, но усети как доматите в стомаха ѝ се опитват да вдигнат въстание. Едва успя да стигне до тоалетната, преди да е върнала всичко изядено.

Леля Полет и чичо Лудвиг я чуха, че повръща, и се спогледаха разтревожено.

— Не бях ли аз тази, която трябваше да повръща? — попита леля Полет. — Ако изобщо го правя. Дори по време на химиотерапията не съм повърнала нито веднъж. В нашето семейство имаме здрави стомаси.

— Изабел също — рече чичо Лудвиг. — Помниш ли как изяде четвърт килограм от твоя валерианов сапун, без да повърне?

— Помня. — Леля Полет кимна и присви замислено очи. — Детето има много здрав стомах.

— Извинете — каза Изабел, докато седнаше отново на масата и лакомо погледна към останалото от пудинга във формата. Сега, когато

стомахът ѝ беше празен, гаденето също беше изчезнало и тя отново се чувстваше гладна. — Напоследък често ми се случва.

Тя с наслада си сипа последните домати от формата. Едва след известно време откри, че леля ѝ и чичо ѝ я гледат озадачено.

— Какво има? — попита Изабел.

— Кога ти дойде цикълът за последно? — попита леля Полет.

Изабел се втрещи.

— Как ти хрумна?

— Кога? — повтори леля Полет.

— Какво я прихваща? — попита Изабел чичо си.

— Само иска да разбере дали си бременна — поясни той.

— Аз ли? — Изабел ги погледна втренчено, сякаш са си изгубили ума. — Изключено.

— Наистина ли? — Леля Полет се беше навела напред. В погледа ѝ се четеше нещо особено. — Наистина ли е изключено?

Изабел се замисли. Последният и цикъл кога ли беше? Не можеше да си спомни. За всеки случай през последните няколко седмици я беше подминал.

— Понякога се случва да не ти дойде, когато си под стрес — промърмори тя.

— Да, но когато е съчетано с изповръщане на червата, вероятно става въпрос за бременност — продължи леля Полет. — При положение че сме спали с възхитителен млад мъж, толкова възхитителен, че чак сме забравили да ползваме предпазни средства.

— Нали не говориш за онзи кретен? — попита тревожно чичо Лудвиг.

— Не, говоря за онзи привлекателен французин с прасковената плантация — успокои го леля Полет. — Така ли е, миличка?

— Но... — Изабел търсеше думите. — Но аз изобщо не се чувствам бременна! Освен това... — Тя отново млъкна. Почти неволно си представи картината: пред нея изплува като във филм нощта, в която с Корин се любиха за първи път върху белия чаршаф на широкото желязно легло... Изведнъж ѝ се стори, че предположението на леля Полет, колкото и налудничаво да беше, може да се окаже вярно.

— Тук сигурно има гинеколог — каза чичо Лудвиг делово. — Утре ще отидеш в кабинета му и ще чакаш, докато те приеме.

На лицето на леля Полет се появи широка усмивка.
— Мисля, че и аз мога да дойда.

---

[1] Роман на Хенрих Сенкевич. — Бел.прев. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Лоран от два часа клечеше на своята наблюдателница в черешата на пътя и вече му беше омръзнало да въздиша разочаровано след всяка кола, която се появеше на улицата.

Какво ли изобщо чакаше? Майка му никога не удържаше на обещанията си, така че ако е казала, че ще дойде на обяд, той трябваше да се радва, ако дойде вечерта. Това му беше известно от по-рано — веднъж бе отишла с приятели в Париж уж за един уикенд, който после се оказа три-четири дни или даже повече.

— Кажи на баба си, че утре вечер ще се прибера — каза му тогава тя, но в действителност се появи чак след няколко дни.

Затова Лоран трябваше да е наясно, че нейното уточнение: „Ще дойдем утре на обяд към един часа“ е само празна фраза.

Той увисна като маймуна, хванат за една ръка на клона, полюля се малко и после меко се приземи на тревата.

„Няма значение, каза си момчето. И без това я чаках само за да видя какво ми носи.“

Лоран изобщо не се съмняваше, че майка му ще му донесе нещо — досега никога не беше пропускала. И от опит знаеше, че подаръкът ѝ е толкова по-голям, колкото по-дълго е отсъствала. А този път беше отсъствала по-дълго отвсякога. Почти девет месеца. Период, който даваше големи надежди на Лоран, че ще получи нещо като супер подарък.

„Пак е нещо“, каза си той и се затича към кокошарниците, за да потърси Жавота. Жавота беше едно излюпило се през април копринено пиленце, което бе спечелило сърцето му със своята мека, снежнобяла перушина. Другите кокошки не бяха толкова симпатични като Жавота. Винаги имаше такива, към които останалите се отнасят зле, които са най-ниско в йерархията и постоянно последни ги допускат до храната. Това, както и перушината, приличаща на козината на ангорско зайче, плениха Лоран. Той вадеше пиленцето колкото се може по-често от кокошарника, за да го предпази лично и да го нахрани.

Междувременно то го следваше като куче и обичаше да го чешат по гушката. Толкова доверчиво беше, че Лоран не можеше да си представи по-добър домашен любимец, с изключение на костенурка, разбира се.

Ермелин гледаше Жавота и Лоран и само клатеше неодобрително глава.

— Мен ако питаш, тази кокошка е забравила, че е кокошка. Вместо да снася яйца, току-виж, започнала да лае.

Жавота се радваше, когато идваше Лоран и я отнасяше от другите кокошки. Тя радостно изкудкудякваше и се оставяше без възражения да я понесат нанякъде. Дори по това се отличаваше от останалите кокошки.

— Ще поиграем на гоненица на входната пътека — каза Лоран.

Тъкмо щеше да разбере кога ще си дойде майка му, без да изглежда, че я чака.

Но беше прекалено горещо, за да се играе на гоненица, и той се задоволи да се покачи на единия от двата каменни лъва на портала, като се опита да придума Жавота да се качи на другия. Пиленцето обаче предпочиташе да рие в храсталаците край пътя.

От улицата се зададе малка червена кола. За част от секундата Лоран си помисли, че майка му пристига, но после разбра, че това е госпожица Изабел. За разлика от майка му, тя беше повече от точна. Нея я очакваха едва вечерта.

Изабел го видя, качен върху лъва, спря и слезе от колата.

— Здравей, Лоран! Ти да не би да чакаше мен?

— Не. Никого не чаках. Двамата с Жавота просто си играехме.

— Аха. — Изабел му се усмихна. — Радвам се да те видя. Донесох ти нещо.

— Така ли? — Лоран напразно се опитваше да не издава любопитството си. — Какво е?

— Още няма да ти казвам. Ти трябва... О, какво е това?

Бялата плюшена копринена кокошка беше изскочила от храстите точно пред краката на Изабел.

— Това е Жавота — представи я Лоран. — Кръстих я на вас.

— На мен ли? Но аз не се казвам Жавота — смая се Изабел.

— Така е, но много приличате на нея — обясни Лоран и за да покаже на Изабел колко много цени кокошката, добави тържествено:

— Никога няма да изям Жавота.

— Ясно. Но това е много особена кокошка — каза Изабел и я огледа по-подробно. — Има козина.

— Ами тя не е кокошка — обясни Лоран, а после понижи тайнствено глас. — Това е кръстоска между кокошка и зайче.

— Наистина ли?

— Да. — Лоран изглеждаше искрен.

— Невероятно — каза Изабел, докато отново се качваше в колата. — Аз ще продължавам. А когато приключите с твоето кокошкозайче, можеш да минеш да видиш какво съм ти донесла.

Лоран беше изключително доволен. Щом тя повярва, че Жавота е кръстоска между кокошка и зайче, значи и учителката му може да се върже. За всеки случай щеше да я представи в доклада си „Моят скъп домашен любимец“ пред класа в понеделник и да предложи на другите алтернатива на кучетата, котките и понитата.

* * *

Още щом чу шума от чакъла изпод гумите на колата си, когато зави в двора, Изабел се изпълни с усещането, че се прибира у дома. „Ринкинкин“ се разстилаше пред нея в обедната жегата и красотата му за малко не я остави без дъх.

Капаците на прозорците с цвят на магарешки трън бяха затворени заради слънцето и къщата изглеждаше сякаш спи. От заминаването на Изабел досега листата на чинарите бяха увеличили размера си най-малко два пъти и бяха станали още по-тъмнозелени. Лавандулата, която обрамчваше защитната решетка на дърветата, беше на път да разцъфти, а по стената на крилото за гости искреше в розово бугенвилеята, която по-рано Изабел не беше забелязала. Тя паркира колата на същото място, на което я бе паркирала и предишния път, и слезе. Най-наред трябваше да погледне в багажника подаръка на Лоран, което не беше правила от два часа. Но подаръкът си стоеше невредим в кутията и хрупахе маруля. Явно горещината не го притесняваше.

— Пристигнахме — каза му тя.

— Виждам. Карала си с дяволска скорост.

Но не подаръкът на Лоран беше отговорил така, а един глас зад гърба ѝ. Изабел се обърна и погледна право в чифт тъмнозелени очи.

— Корин! — извика тя, а после още веднъж, по-тихо: — Корин.

Щом го видя, тя се почувства по същия начин, както при вида на къщата: красотата му за малко не спря дъха ѝ. Тъмните му къдри бяха пораснали и падаха над загорялото му чело, на фона на помургавялата кожа цветът на очите му беше още по-наситен отпреди. Чувствените му устни бяха разтегнати в широка, радостна усмивка. Известно време той я гледаше, държейки я на разстояние, после я притегли към себе си и я притисна толкова силно, че почти ѝ изкара въздуха.

— Боже мой, толкова ми липсваше. След като се чухме, не можех нито да спя, нито да ям.

Изабел се притисна щастливо до гърдите му. Съвсем беше забравила колко хубаво ухае той! Макар че... тук имаше някакъв нов, апетитен мирис, който не бе забелязвала у него. Мина известно време, докато се сети: той миришеше на праскови. Боже мой, колко секси!

— А аз така добре спях, както отдавна не ми се беше случвало — продължи тя. — Малко се страхувах да се върна, преди да е минал разводът ми.

— Дотогава щях да умра от нетърпение — каза Корин с категоричен глас, а Изабел рече:

— И аз.

Отпусната в ръцете му, тя се чувстваше безкрайно облекчена, тъй като по време на дългото пътуване насам неволно си бе представяла какви ли не сцени на посрещане: Корин, който дори не я поздравява, Корин, който я поздравява учтиво, но студено, Корин, който я поздравява сърдечно, но без особен интерес, и най-лошата представа от всички: Корин, който я поздравява заедно с Мадлен, носеща на ръката си годежен пръстен...

— Много мило от страна на леля ти да реши да оздравее, преди и двамата да сме умрели от нетърпение — каза Корин, заровил нос в косата ѝ. — Мама предложи двамата с чичо ти да дойдат тук след следващата химиотерапия.

— Прекрасна идея! — Изабел се въодушеви. — Госпожа Сесил и леля Полет ще се разбират чудесно, те толкова си приличат.

Корин погледна над рамото ѝ в багажника и видя подаръка на Лоран.

— Считай, че отсега нататък той ще бъде твой роб.

— Надявам се. Току-що ми каза, че приличам на кокошката му.

— А на мен донесе ли ми нещо? — Въпросът прозвуча определено двусмислено.

— О, да — каза Изабел и си помисли за малкото паяче в корема си.

— Чудесно — зарадва се Корин. — Вече нямам търпение да го отворя.

— Още е рано за това. Ще можеш да го видиш точно след...

— Това не е ли Изабел? — Изведнъж от всички страни заприиждаха хора и скоро тя беше заобиколена с до болка познати любими лица.

Обсипаха бузите ѝ с безброй целувки.

— Колко хубаво, че отново си тук. Днес специално съм си взела почивен ден. — Това беше Матилд.

— Милото ми момиче, колко хубаво, че леля ви е по-добре — сияеше срещу нея госпожа Сесил.

Леля Жермен, която седеше в инвалидна количка, също беше щастлива.

— Учудена сте, нали, сестра Каролине? Това, че сте отново тук, е единствено благодарение на моите връзки с генерала. Ако не бях го омагьосала с чара си, вие щяхте да гниете в лазарета на фронта до края на дните си.

— Сигурно наистина е много благодарна за това — промърмори Матилд.

— Нашата госпожица изглежда добре — каза Бертран и потупа Изабел по гърба.

— Сложила съм комарник над леглото ви, за да не ви безпокоят насекомите. — Указанието, дадено с ръмжащ глас, идваше от Ермелин. — Тази година бяхте твърде рано тук. Знаете ли, че едно-единствено убождане ми докара куп неприятности с крака? Веднъж като се разсееш...

Лоран и странната му кокошка също бяха дошли.

— Сега ще ми покажете ли какво сте ми донесли?

— Това е много неучтиво, Лоран — каза Матилд. — Може Изабел да не ти е донесла нищо.

— Донесла ми е — възрази момчето.

— Но първо трябва да си почине — намеси се госпожа Сесил. — Такова дълго пътуване, и то в тази жег! Направила съм портокалов ликьор с лед.

„А аз няма да мога да пия, помисли си със съжаление Изабел. Никакъв алкохол“, пишеше на листа с указанията, който ѝ даде гинекологът.

— Най-напред бих искала да се преоблека и ако може, да си взема душ — помоли тя. — И малко да полегна. — Погледна многозначително Корин, но той изтълкува погрешно погледа ѝ.

— Добре, тогава ще поия час-два със Сомбре — каза той със съжаление. — Дотогава ще си се наспала, нали?

— Да — въздъхна Изабел.

— Аз ще ви помогна за багажа — предложи Лоран и се обърна към отворения багажник.

Разбира се, погледът му веднага попадна върху кутията с подаръка му. Изабел напрегнато наблюдаваше момченцето. Известно време той мълча, почти тревожещо.

— Това да не е *костенурка*? — извика Лоран с ясен глас, почти фалцет.

— Това е *твоята* костенурка — поправи го нежно Изабел. — Купих я от един зоомагазин в Кил. Донесла съм и книга за костенурките. Продавачът каза, че са по-чувствителни, отколкото изглеждат.

Лоран възторжено погледна костенурката си в очите.

— Ще бъда много, много внимателен с нея — обеща с пресипнал глас детето.

* * *

Изабел застана под силната струя топла вода и усети как по цялото ѝ тяло се разстила задоволство. Всички тези хора, които я посрещнаха навън като изгубена дъщеря, слънцето, увереността, че леля Полет скоро ще бъде съвсем здрава, я караха да се чувства толкова щастлива, колкото отдавна не се е чувствала.

Разбира се, най-важното тепърва ѝ предстоеше: трябваше да каже на Корин, че очаква дете от него, а нямаше представа как ще

реагира той.

Именно леля Полет настоя тя да се върне във Франция веднага щом разбра, че Изабел наистина е бременна.

— Какво правиш още тук? Време е за щастливия край на твоята история.

— Та аз дори още не знам дали Корин ме иска отново без дете — отвърна Изабел. — А с дете всичко става още по-сложно.

— Хайде сега, глупости — извика леля Полет. — Напротив, това прави нещата още по-прости. Сега ще си събереш багажа и ще отидеш при него. Все пак не е редно по телефона да се съобщава на един мъж, че ще става баща.

— Но аз не мога да ви оставя сами — възрази Изабел.

Леля й сериозно се ядоса.

— Аз вече съм добре. Тумора го няма, метастазите в белия дроб ужасно са се съсухрили и след още две химиотерапии съвсем ще приключим с тях. После така или иначе ще се ходи на курорт някъде в Южна Германия и ти ставаш напълно излишна.

— Но... — понечи да каже Изабел, ала леля Полет я прекъсна:

— Никакво „но“. Отиваш във Франция при любимия си, защото там ти е мястото. Кажи и ти нещо, Луи!

— Тя е права, трябва да вървиш — съгласи се неохотно чичо Лудвиг. — Ти приключи с всички формалности, свързани с развода ти. Ако има още нещо, Валтер ще ти го изпрати във Франция. А относно леля ти — няма да отстъпи.

— Стига, Луи, и ти не искаш горкото дете да се мотае тук без полза и да ме гледа как боледувам, докато любовта на живота й й се изплъзва — сопна му се леля Полет и с това се сложи край на спора.

На Изабел й трябваха два дни да си събере нещата, да си вземе документа за бременност и да купи подаръци за „Ринкинкин“, после пък цял час се разделяха.

Чичо й беше мълчалив и тъжен, както винаги в последно време, но леля Полет изглеждаше щастлива и доволна, дори малко превъзбудена. Сякаш самата тя щеше да ходи в Прованс.

— О, завиждам ти, ангелчето ми. Там сигурно е прекрасно сега. Скоро ще цъфне лавандулата! Ние с Луи сме прекарвали най-хубавите си нощи в едно поле с лавандула, помниш ли, Луи?

— Хубави? Не знам — изръмжа чичо Лудвиг. — Беше пълно с буболечки, които щъкаха навсякъде...

— Глупости — смърри го леля Полет. — Единствената буболечка, която щъкаше навсякъде, беше твърдата ти... О, Изабел, миличка, желая ти всички твои желания да се сбъднат, отсега нататък животът ти да бъде прекрасен, изпълнен с любов и страстни лавандулови нощи.

— Но ако той не ме иска? — каза Изабел и веднага се поправи, слагайки ръка на корема си: — Ако не ни иска, утре: отново ще сме тук.

— А аз лично ще отида при него да му извия врата — извика леля Полет.

Чичо Лудвиг беше далеч от подобни високопарни изказвания. Той се разплака при сбогуването, прегърна Изабел и забързано прошепна в ухото ѝ:

— Много те обичаме, детенце. Никога не го забравяй, каквото и да се случи.

— Няма — увери го Изабел, а после се вгледа в мокрото му лице. — Май е по-добре да остана тук, а?

— И дума да не става — намеси се леля Полет.

— Не. — Чичо Лудвиг поклати глава. — Сега трябва да мислиш за себе си и за бебето.

— И за мен — добави леля Полет. — Искам най-после да си получа щастливия край.

Изабел тръгна вечерта, за да пътува през нощта, макар че чичо Лудвиг беше против. Но тя така предпочиташе. Обичаше да пътува по тъмно и нощем — когато пътищата са празни, имаш усещането, че се движиш по-бързо. Освен това, откакто беше бременна, денем се чувстваше доста уморена, докато през нощта ѝ идваха сили.

Беше съобщила в „Ринкинкин“, че ще пристигне на следващата вечер, но тъй като спря само за четири часа, за да ѝ отпочине колата, пристигна още по обяд.

„Искам най-после да си получа щастливия край“, беше казала леля Полет, с което имаше предвид Изабел и Корин. Но Изабел желаше също толкова силно щастлив край и на леля Полет и чичо Лудвиг. Тези двама души, които толкова много се обичаха, трябваше да остарееят заедно.

Тя си спомни колко често леля Полет беше казвала: „Ние сме една щастлива двойка стари съпрузи, нали, Луи?“, макар че, както Изабел едва сега си даваше сметка, това не беше съвсем вярно. Та те изобщо не бяха стари! Чичо Лудвиг от една година беше пенсионер, а леля Полет миналата година навърши едва шейсет. Предстояха им още много неща в този живот, и то изживени заедно. Имаше още много какво да направят.

Изабел излезе изпод душа и се подсуши. Би било чудесно, ако нейните осиновители дойдеха тук, в „Ринкин“ — тогава всички хора, които обичаше, щяха да бъдат около нея.

Тя замислено нанесе лосион по тялото си, като особено внимание отдели на корема. През малкото дни, откакто знаеше, че е бременна, все ѝ се струваше, че коремът ѝ е отчетливо издут. Макар че бяха минали седмици преди да разбере, също като онези жени, които се явяваха в токшоутата и твърдяха, че са забелязали бременността си едва при започването на родилните болки, тя беше едва в края на третия месец. Тринайсета седмица, беше казал гинекологът, тринайсет седмици от четирийсет — това означаваше, че по-голямата част ѝ предстои.

Въпреки радостта си от топлото посрещане Изабел отново усети колебания и страхове. Как да каже на Корин и как ще реагира той? Връзката им беше още в началото реално, те все още си бяха чужди един на друг. Повечето мъже, които познаваше, или по-точно повечето мъже, които не познаваше, нямаше да са особено очаровани, ако в тази ситуация им се съобщи, че ще стават бащи.

Изабел реши да каже внимателно на Корин. Леля Полет ѝ беше купила няколко бебешки неща в Кил, едно по-големичко и едно по-мъничко гащеризонче — сладка дрешка с апликация облечено като моряк мече, една шапчица и няколко чифта плетени терлички.

— Знам, че е твърде рано — каза тя. — Но просто не се сдържах.

Изабел се питаше дали да не поднесе новината на Корин безмълвно, както беше гледала в една реклама на кафе. Или да му тикне под носа неясната снимка от ултразвука, на която можеше да се различи само една голяма черна точка наред с снежна виелица.

В никакъв случай не биваше той да остава с усещането, че тя опира пистолет в гърдите му. Ако се окажеше, че това е твърде голяма тежест за него, Изабел щеше да го разбере и да си тръгне. Ами да.

Най-добре ще е да му поднесе трезво новината: „Корин, очаквам дете от теб, но това не означава, че трябва да се чувстваш, по какъвто и да е начин задължен към нас.“

Това ѝ се виждаше зряло и необвързващо. Мислеше да си облече нова бяла рокля, толкова широка, че можеше да я носи и в деветия месец, съчетана с изискано твърдо колие с малки бели перли, и равни сандали. През дните, прекарани на остров Рюген, тя бе придобила лек загар, луничките по лицето и деколтето ѝ се виждаха още по-ясно. Но пък лицето ѝ изглеждаше много по-добре от онзи път в огледалото на кафенето, където се срещна с Мони.

Изабел погледна ръчния си часовник. Още не беше минало много време, откакто дойде да се изкъпе в крилото за гости. Беше решила да продължи да живее тук, макар че както Корин, така и госпожа Сесил се опитаха да я убедят да се настани в някоя от стаите в централното крило. Изабел обаче седмици наред си бе мечтала за старото желязно легло на леля Жермен и за малката си „килия“ с невероятния изглед към долината и в никакъв случай не желаше да се настани другаде. Заварила беше „своята“ стая същата, почти непроменена. Само персийският килим липсваше и манекенът Флорентин, който винаги бе стоял облеган на стената. Сега килимът, куклата и латерните се намираха в старата ѝ детска стая в Кил, заедно с книгите и другите лични вещи, които си беше взела от вилата в Хамбург. Но и без тези неща помещението изглеждаше уютно. На мястото на клончето с прасковени цветове някой беше сложил на нощното шкафче огромен букет от рози, истинска симфония от розово и бяло. Изабел предположи, че това внимание дължи на госпожа Сесил.

Крилото за гости беше необитаемо, макар че прибирането на реколтата вече бе започнало. Тази година в „Ринкинкин“ нямаше настанени помощници, такива се събираха само измежду местните. Така че Изабел разполагаше изцяло с крилото за гости. Сестрата на Корин Жозефин, която очакваха всеки момент да пристигне с бъдещия си съпруг, щеше да нощува в стаята за гости в централното крило, която имаше предимството да разполага със самостоятелна баня.

Изабел доста се притесняваше от Жозефин. Не беше чувала много хубави неща за нея, а фактът, че е изоставила такова сладко момченце като Лоран, определено не я правеше по-симпатична. Може

пък Жозефин и мъжът ѝ да се окажат мили и щедри хора, особено ако подпомогнат „Ринкин“ с един милион франка. Крайно време беше. Изабел бе разбрала от Матилд, че банката едва им прави отсрочки и през юли трябва да се плащат не само юлските лихви, но и лихвите от последните три месеца, съответно завишени от отсрочката.

— Което означава, че от добрата ни печалба нищо няма да остане и през август пак ще сме без пари — завърши Матилд.

Така че Жозефин и мъжът ѝ идваха тъкмо навреме.

Изабел отново си погледна часовника. Бяха минали само четири минути, откакто го беше погледнала за последно — времето едва се влачеше. Тя решително си пръсна зад ушите парфюм — „Sun“ на Жил Сандер, — сложи си леко червило, после излезе от крилото за гости и се отправи към конюшната. Старият Селери, който доброволно се бе върнал от паша в хладното помещение, беше увесил огромната си глава на вратата и я поздрави с дружеско изпръхтяване.

— Здравей, великане — каза Изабел и си обеща да дойде пак на следващия ден с моркови и ябълки.

Не без неудоволствие тя видя, че бялата, елегантна кобила на Мадлен Клерисо още е тук. Хубавият кон ѝ напомни за нейното съществуване. За съжаление.

Е, щеше да разбере дали това изобщо има някакво значение, когато Корин научи, че тя не се връща сама от Германия. Изабел се облегна на вратата на клетката на Селери и зачака, сложила една ръка на корема си и потупвайки с другата шията на Селери. Малко по-надолу от врата той сякаш беше леко изтънял.

— Ти не си кон, а жираф — измърмори Изабел.

Когато Корин най-после се върна, тя видя още отдалече, че ѝ се зарадва.

Щом я видя, очите му направо светнаха. Тя изглеждаше прекрасно, неговата малка фея Жавота, застанала там пред оборите, в лека, бяла лятна рокля, с вързана на тила коса. Как е могъл да издържи толкова дълго без нея?

Изабел забеляза щастливата усмивка, разцъфнала на лицето на Корин, и пренебрегна всички разумни планове. Щом го съзря, всичките ѝ намерения да му съобщи новината предпазливо и лаконично се изпариха. Ако не му кажеше веднага и на място, щеше да се пръсне.

Сомбре, кафявият англонорманин на Корин, както всяка вечер се втурваше под сливата, растяща току пред оборите, и както всяка вечер Корин понечи да отметне с елегантно движение един дебел клон, застанал точно на височината на главата му.

В този миг Изабел извика с всичка сила:

— Ще си имаме бебе! — И след една десета от секундата Корин усети силен удар по челото. Той се заклати на седлото и с олюляване се свлече на земята.

* * *

— Лельо Полет, това продължава цяла вечност! Кога ще излязат резултатите от прегледа?

— Всичко е идеално, миличка, всичко е наред.

— Колко точно е наред? Звучиш ужасно уморена.

— Аз съм ужасно уморена, миличка. Преживях цяла седмица химиотерапия, а освен това чичо ти държеше половин ден да играем на въпроси и отговори. За да ми докаже интелектуалното си превъзходство. Но кой мислиш, че победи? Точно така, победих го с голяма преднина. Коя река образува водопада Виктория? Той мислеше, че е Нил, но той бърка водопада Виктория с езерото Виктория.

— Лельо Полет...

— Аз го знаех. Като малки, двете с майка направихме пътуване по Нил. Беше като в онзи роман на Агата Кристи, толкова романтично!

— Лельо Полет!

— Естествено, че водопадът Виктория се образува от река Замбези! Казах на скъпия ти чичо, Луи, казах му, има още много да учиш. Какво ще кажеш да отидеш в Африка, когато... веднага щом оздравея. И знаеш ли какво отговори той?

— Ако няма да ми кажеш какви са резултатите от прегледа, дай да чуя чичо Лудвиг.

— О, ангелче, нали ти казах, че всичко е наред. Туморите в белия дроб са изчезнали. Засега не са нужни повече химиотерапии.

— Това означава ли, че ще оздравееш?

— Това означава, че вдругиден ще отидем с чичо ти на Северно море и аз ще се възстановявам в рехабилитационна клиника.

— Звучи прекалено добре, за да е истина. Няма ли да е чудесно, ако вместо това дойдете тук? Толкова ще се радвам да събера на едно място всички хора, които обичам.

— Не става, миличка, в клиниката ще ми назначат още лечения.

— Разбирам. Но можете да дойдете и по-късно. Ще ми дадеш ли номера на болницата? Ще ви се обаждам всеки ден!

— Мило дете, там ще се лекувам! Пък и целият ден ще ми бъде разграбен. Това означава, че ще ти се обаждам, когато имам време между масажите и разходките по плажа.

— Това звучи повече като център за красота, отколкото като рехабилитационна клиника. Все пак ти желая да можеш поне да се наспиш там. Наистина звучиш много уморена.

— Стига си ми повтаряла колко уморено съм звучала. Какво ново в „Ринкин“ и с моя нероден внук? Знам, че съм само леля, но мисля, че майка ти не би имала нищо против да се чувствам като баба.

— Определено не би имала. Ти ще бъдеш най-добрата баба, за която може да мечтае едно дете. Лельо Полет... още ли си там? Чувам някакъв странен шум отсреща.

— Разбира се, че съм още тук. Корин оправи ли се след падането?

— Още има синина. Като цяло се чувства ужасно сконфузено, никога не е падал от кон, а ние не преставаме да се занасяме с него. Всеки ден му повтарям, че сега сме квит и най-после ще разбере как съм се чувствала, когато се строполих пред очите му в рова.

— Важното е, че той и семейството му се радват за бебето.

— Да, радват се. Корин беше само изненадан, но ни най-малко уплашен. Не може да се начуди как съм допускала, че няма да се зарадва. За него това не е абсолютно никакъв проблем, независимо че се опитвам да го подготвя за реалността. Казвам му, че едно дете е голямо предизвикателство дори за стабилни двойки, а какво остава за нас, дете едва се познаваме, но това минава покрай ушите му. Само ми се усмихва и твърди, че е най-щастливият мъж на света. Е, предполагам, че това ще се промени, когато се появи бебето и започне денонощно да реве.

— Глупости. Бебето ти ще спи чудесно на този хубав въздух долу. Лавандулата цъфна ли вече?

— Тук-там. Казват, че се бере, преди да е разцъфнала, за да не се изпарят етеричните масла. Знаеш ли, че истинската лавандула вирее само на над хиляда метра височина? Бертран ми беше намерил такава, тя ухае сто пъти по-наситено. Ще ти сложа от нея в плика със следващото ми писмо. Иначе в момента всичко тук е под знака на прасковите. Има дни, в които нищо друго не ми се яде. Пресен конфитюр от праскови с кифличка, прасковен пай, прасковена касерола, прасковен крем, прасковена супа, дори в салатите има праскови.

— Много бих искала рецептата за прасковената супа. Чичо ти ми готви само любимите ми ястия и те започнаха да ми омръзват.

* * *

По време на събирането на реколтата в „Ринкинкин“ ставаха още в четири часа сутринта и се покатерваха на прасковените дървета. Подредените в шпалир ниски сортове бяха отрупани с плодове до земята — горните плодове се обираха от високите мъже, а тези, в ниското — от жените и децата.

Преди да стане девет сутринта, прасковите вече бяха сортирани в кошове и натоварени на камиона на господин Сюмер, който ги караше на борсата.

После всички сядаха изпотени, омърляни и миришещи на праскови, на голямата тераса под сянката на асмата, за да закусят. Често с тях имаше и помощници от селото, които обаче понякога отиваха направо при други селяни, тъй като всичко наоколо зрееше сякаш по едно и също време. Евентуално само марулите правеха по-дълга пауза, така че семейство Жур всеки ден идваха в пълен състав да берат праскови. Те на драго сърце предоставяха на своите съседни камиона и пазарното право — при директни продажби плодовете, разбира се, имаха по-добра цена. Затова пък Ле Бер, от своя страна, им оказваха максимална помощ при прибирането на пъпешите. Изабел забеляза, че разпределението на задачите не става непременно според способностите или предпочитанията. Така например всяка сряда изпращаха Ермелин на пазар с госпожа Жур, където трябваше да продаде на критичните домакини и туристи изключително вкусните,

но скъпи плодове. Изабел много се съмняваше, че мрачната физиономия на Ермелин и лаконичният ѝ начин на изразяване могат да въздействат положително върху продажбите, но за нейна изненада прасковите се разпродаваха още далеч преди обяд.

— Качеството си е качество — изръмжа Ермелин. — Не е нужно да се подмазваш излишно.

Изабел, която никога не беше опитвала нещо по-вкусно, можеше само да се съгласи с нея.

— Все пак... — каза тя.

— Когато хората недоволстват, че нашите праскови са по-скъпи, отколкото на друго място, тогава им казвам, „не на мен тези“ — продължи да излага Ермелин търговската си тактика, а Изабел се учудваше на всички онези смели купувачи, които не се плашеха от това.

— Заради каменистата почва е — обясни Корин тайната на качеството на плодовете. — През деня тук е горещо и слънчево, но нощем заради алпийския въздух става доста студено. Камъните поглъщат топлината и запазват дърветата от преохлаждане. От друга страна, смяната на температурите помага на плодовете да образуват както повече захар, така и повече киселини. Това ги прави по-сочни и по-ароматни от всички други. Освен това се стараем да не пръскаме за вредители и гъбички — по-хубави праскови няма да намериш в цял свят.

— Точно това трябва да напишем в брошурата — каза Изабел.

— Каква брошура?

— Тази, която ще отпечатаме и раздадем. На пазара. За да не му хрумва на никого повече да си купува от другаде праскови. И защо досега не сте получили субсидии за екологично земеделие? Може би, без да знаете, изпълнявате всички изисквания за предприятие за производство на биопродукти, а за такова нещо държавата отпуска средства.

Корин само я погледна озадачено.

— Понякога направо ме изумяваш — каза той. — Но не се променяй.

На Изабел ѝ трябваше доста време да намери своето място в този бизнес. Тя с удоволствие би помагала при брането рано сутрин, ала съзнаваше, че в нейното състояние нямаше да е особено полезна. Рано

сутринта, когато другите ставаха, тя обикновено беше потънала в дълбок, почти мъртвешки сън, от който, ако не я будеха, щеше да излезе едва към осем. После ѝ трябваша час-два, за да ѝ се нормализира кръвното, често ѝ се гадеше и ѝ се виеше свят. Едва към обед идваше на себе си, отпадналостта и тежестта постепенно я напускаха и когато вечер всички други се отпускаха уморени в креслата си, тя беше бодра и готова да върши всякакви безобразия. Едва след полунощ, когато, гола и щастлива, лежеше притисната до Корин в широкото легло на леля Жермен, се чувстваше достатъчно изтощена, за да затвори очи. Парадоксалното беше, че дотогава Корин така се ококорваше, че после му трябваше цяла вечност да заспи. Често успяваше да дремне само за час-два, преди отново да излезе на полето. Заровил лице в косата на Изабел, той се чудеше дали някога ще им се удаде да си поговорят за всичко, което ги вълнува.

Все пак си бяха изяснили някои основни неща.

— А къде е Мадлен? — попита Изабел през първата нощ, когато си легнаха заедно.

— Отиде за няколко месеца в Ню Йорк — отговори Корин.

— Заради теб ли?

— Не заради мен. Там живеела някаква нейна приятелка, с която отдавна не са се виждали. При нейната работа не е от значение дали ще гледа тук Дюранс, или там — над Манхатън. Освен това тази долина и ужасната ѝ снаха ѝ лаят по нервите.

— Значи няма нищо общо с мен. Или с теб.

— По-скоро има — добави Корин. — Когато ѝ съобщих по телефона, че се връщаш, тя каза, че при това положение ще остане там още няколко месеца.

Гласът на Мадлен беше прозвучал особено, някак горчиво и чуждо, и Корин се беше запитал дали при тези обстоятелства изобщо могат да продължат да бъдат приятели. Щеше да е жалко, ако е така, защото Мадлен му липсваше. Винаги когато погледнеше Камелот, му ставаше мъчно за седмичната им езда и за близостта, която бе царяла между тях. Мадлен продължи да държи у тях кобилата си. Едно момиче от селото идваше всеки ден да я разхожда и да се грижи за нея. Този факт навяваше надежда на Корин, че Мадлен ще се върне и че не само ще се възстанови приятелството помежду им, но ще се сприятелят и с Изабел. Защо пък не?

Засега Изабел беше много доволна, задето Мадлен се е разкарала от пътя ѝ. Понякога, когато лежеше в леглото си в Кил и размишляваше, въображението ѝ рисуваше ужасяващи представи, в които Корин и Мадлен са двойка, а фактът, че Мадлен е богата и ще може да спаси „Ринкинкин“, също имаше значение.

„Ринкинкин“ все още беше под заплаха и това не можеше да се прикрие дори от радостта, която всички тук изразиха от бременността на Изабел. Дори ако Жозефин, чието пристигане се очакваше всеки ден, им помогнеше с необходимите един милион франка, трябваша още много изобретателност и сила, за да се изправи имението на крака.

По обед отпадналостта я напускаше и неистово желание да бъде полезна обземаше Изабел. Тя помагаше в кухнята, където госпожа Сесил и Матилд правеха огромни количества компот и мармалад от прасковите, които не бяха достатъчно идеални за продажба, и именно на нея ѝ хрумна идеята да предлагат и тази „остатъчна продукция“ на пазара.

— Туристите ще бъдат особено очаровани — твърдеше Изабел и рисуваше с извити букви „Праскови — домашно производство“, върху специално за целта закупени от книжарницата етикети, а леля Жермен дни наред изрязваше с назъбена ножица от стари дрехи и платове малки квадратчета, които се слагаха върху капаците на бурканите и се пристягаха с тънки сини сатенени панделки. Дори Лоран помагаше с ентузиазъм при надписването на етикетите. На неговите буркани пишеше: „Вкусен мармалад от праскови от моята леля Матилд“, а на един се мъдреше рисунка на костенурка, под която пишеше: „Моята костенурка също обича неща от праскови“.

Резултатът от това мероприятие беше причудливо дилетантски и Ермелин, която трябваше да занесе за проба първата кошница буркани на пазара, изръмжа недоволно:

— Като циганите! Кой ще иска да си купи нещо, върху което е лепнато парче от старата риза на Бертран?

Но Изабел уверяваше всички, че именно пъстротата и дилетантският вид на стоката ще покажат на клиентите, че техните продукти са домашно производство. И беше права: бурканите с компот и мармалад се грабеха също толкова ненаситно от ръцете на Ермелин, колкото и самите праскови.

— Капка по капка вир става — казваше изключително доволна Изабел, когато вписваше в счетоводната книга нарасналите доходи.

В това напрегнато време тя неусетно беше поела цялото счетоводство на имението. Сега, когато всеки ден имаше оборот и се плащаха заплати на помощниците, имаше много за събиране и изваждане. И макар че оборотът беше идеален, с парите едва успяваха да запълнят дупките, останали от дългия сух период през зимата и пролетта. Когато банката си получише неизплатените вноски и се покриеха минусите по разплащателната сметка, това, което щеше да остане от парите, представляваше жалка сума.

— Вече е крайно време сестра ти да пристигне — каза Изабел на Корин.

Жозефин на два пъти беше отлагала идването си.

— Просто гледа да не се включи в прибирането на реколтата — предположи Матилд. — На бас, че другата седмица, когато всичко приключи, ще се довлече с гръм и трясък.

— Крайно време е, горкият Лоран всеки път се разочарова, когато майка му се обади и отложи пристигането си — поясни Бертран. — Той не го показва, но аз си знам.

Всички в „Ринкински“ тръпнеха от страх, че Жозефин и Джон Д. само ще се изсмеят на молбата им за един милион франка, тайно се страхуваха и да не отведат със себе си Лоран.

— Не че толкова го обича и ѝ липсва, а само за да ни ядоса — каза Матилд на Изабел, която вече бе започнала да изпитва неприязън към Жозефин още преди да я е срещнала.

Но най-после и това се случи. Както предвиждаше Матилд, Жозефин и бъдещият ѝ съпруг се появиха през уикенда, в който микробусът на господин Сюмер за последен път потегли с товар праскови. Майката на Лоран и бъдещият му пастрок пристигнаха в открит мерцедес, чийто багажник и задната седалка буквално се пръскаха от куфари и кашони. Изабел тъкмо се приготвяше в крилото за гости за вечеря. Тя хвърли поглед крадешком от прозореца на банята към двора и под прикритието на ластарите на бугенвилията разгледа на спокойствие новодошлите.

Жозефин беше много красива жена — с перфектния си млечен тен, зелените очи и тъмните къдрици видимо приличаше на майка си, на брат си и сестра си. За разлика от тях обаче, тя беше ниска, а

изящната ѝ фигура бе облечена изключително скъпо и елегантно, толкова модерно, че в сравнение с нея дори изисканата Изабел изглеждаше вчерашна провинциалистка.

Джон Д., наследникът на империята „Кенеди-Дивайн“, също се беше намъкнал в скъпи елегантни дрехи. Само часовникът на ръката му сигурно струва хиляди долари, прецени Изабел иззад бугенвилията и не можеше да се отърве от усещането за поразителната му прилика с Фритьоф. Джон Д. Кенеди беше висок мъж, широкоплещест и спортен тип, русата му коса контрастираше по интересен начин със загорелия му от слънцето тен. Определено е хубав, отбеляза си Изабел, по американски хубав: имаше малък чип нос и профил, който можеше да мине за изящен, но лично на нея ѝ създаваше асоциация с патица.

„Не е особено еротичен“, мислеше Изабел. Но какво пък, вкусове всякакви. И само защото тя, Изабел, предпочиташе тъмнокоси, грубовати мъже, това не означаваше, че Жозефин намира този мъж за секси само заради парите му.

Лоран изскочи от входната врата като гумена топка.

— Мамо! Най-после си дойде!

— Лоран, мъничкият ми. Ела да те прегърна.

Докато майка и син се прегръщаха, Изабел наблюдаваше иззад бугенвилията лицето на Джон Д. За нейно облекчение там бе изписано нещо като смущение и умиление, което смекчи впечатлението ѝ от него. Е, може пък да не е толкова лош човек, макар да беше малко странен начинът, по който потупа Лоран по гърба и каза на американски:

— Радвам се да те видя, момко!

— Донесе ли ми нещо? — попита майка си Лоран.

— Разбира се. — Жозефин извади огромен Мики Маус от пакетите на задната седалка. — Как ти се струва? Джон Д. го купи специално за теб от „Дисниленд“. Виждал ли си досега такъв огромен Мики Маус?

— Не — каза Лоран, като ясно се виждаше, че и не е горял от желание да види.

Изабел се надяваше Жозефин да е донесла и други подаръци.

Но нямаше нужда да се тревожи за това. Докато седяха на сервираната маса на терасата в очакване на Жозефин и Джон Д., Лоран показва на Изабел всичките си подаръци. Изящен ръчен часовник, с

който можеш и да се гмуркаш, електрическа китара, огромна кесия бонбони „Маршмелоу“, книга за „Дисниленд“ и една за крокодили, които живеят във Флорида, бейзболна шапка, страхотни джинси, които обаче за жалост бяха твърде малки — той много беше пораснал, откакто Жозефин го беше видяла за последен път, — тениска, спално бельо на звезди и райета и една пижама с Мики Мауси.

— В леглото няма да се виждат — каза великодушно Лоран.

Матилд беше приготвила вечерята, изцяло ръководена от мотото „Любовта минава през стомаха“, и с надеждата, че звездното меню ще отприщи щедростта на сестра ѝ и нейния любим.

— Като начало нека не повдигаме въпроса за Лоран — беше казала боязливо госпожа Сесил, а Матилд рече:

— По-добре изобщо да не си отварям устата. Така няма опасност да кажа нещо, с което да засегна Жозефин.

— А аз няма да отварям дума за Америка — реши госпожа Сесил.

— Аз също — присъедини се и Ермелин. — Макар да съм на мнение, че всички американци са откачалки.

— Да, особено този. Прилича на каубой, а дори не може да язди — каза Бертран. — Но на мен не ми пречи! Стига да отпусне един милион франка и „Ринкин“ да си остане това, което е, пък той нека си бъде какъвто си ще.

— Не е нужно да ги докосваме с кадифени ръкавици — ядоса се Корин. — Не сме никакви просяци! Тук става въпрос както за нашите дялове от „Ринкин“, така и за дела на Жозефин. Така че е само в неин интерес да ни даде този заем.

Всички кимнаха, но никой не беше толкова убеден.

— О, това мирише превъзходно — каза Джон Д., когато двамата с Жозефин най-после се появиха на терасата.

Той говореше на английски, по-скоро на американски, но всички, с изключение на Лоран, го разбраха. Това се дължеше на многото американски, австралийски и канадски студенти, които настаняваха тук всяка година по време на прибирането на реколтата. Изабел също не говореше лошо английски, защото в единайсети клас беше посещавала една година някакво висше училище в Брайтън.

— Да, Матилд пригответи за нас менюто, заради което нейният ресторант е получил две звезди — каза тя.

— Твоят ресторант ли, Матилд? — Жозефин се усмихна на по-голямата си сестра, която тъкмо поднасяше печени тиквички. — А аз си мислех, че само работиш там.

— Внимателно, горещи са! — Матилд сложи пред Жозефин една изкусно подредена чиния.

Изабел беше удивена колкото от прекрасните ордьоври, толкова и от каменното и невъзмутимо изражение на Матилд.

„Само да не се поддаваме на провокации, беше казала още преди това в кухнята тя. В противен случай ще се скараме, преди да сме си изпили аперитива.“ Само че те вече си бяха изпили аперитива — леденостуден коктейл, — докато чакаха Жозефин и Джон Д. Матилд пък беше пила в кухнята бяло вино, поне един литър от следобеда насам, а Лоран и Изабел по разбираеми причини предпочетоха безалкохолни напитки.

Жозефин въздъхна видимо опечалена.

— Значи още се трепеш за по няколко франка на месец, а, Матилд? И излиза, че в „Мишлен“ не пише твоето име, а името на шефа ти експлоататор.

— Така е — отвърна Матилд и побърза да се върне в кухнята.

— Горката Матилд — каза Жозефин. — Сигурно е ужасно да си на прага на четирийсетте и да нямаш нищо на лице: нито мъж, нито кариера, нито дете, нито дом, нито дори вълнуващ живот!

Корин понечи да отговори, но получи сритване от Изабел и предупредителен поглед от госпожа Сесил.

Вместо него госпожа Сесил каза любезно:

— Мисля, че Матилд може да се гордее с кариерата си.

— Несъмнено — добави Изабел. — Прочетохте ли статията в майското издание на „Шепот от кухнята“, където пишеше за нея? Наричаха я царицата на провансалската кухня и аз мисля, че е съвсем основателно!

Жозефин не беше единствената, която погледна учудено Изабел — никой не беше чувал за статията в „Шепот от кухнята“, както и че изобщо съществува списание с такова име.

Само госпожа Сесил не чу възражението на Изабел. Тя все още обмисляше как да защити честта на по-голямата си дъщеря:

— А относно вълнуващия живот: някои хора предпочитат да водят порядъчен живот.

— Това някакъв намек ли беше? — попита Жозефин. — За твое сведение, моят живот е порядъчен и въпреки това вълнуващ!

Корин отново си отвори устата, но Изабел го изпревари:

— Мога да си представя. Сигурно е прекрасно във Флорида! Завиждам ви!

Нейният възторжен тон сякаш посмекчи Жозефин.

— Да, Флорида е съвсем друго нещо. Изобщо в Америка всичко е по-различно, отколкото в Европа. Много е... динамично!

— Пък и ние, американците, сме млада нация — намеси се Джон Д. — При нас всичко е възможно. И ако някой успее в нещо, ние му се радваме от все сърце. Такова нещо като завист ние не познаваме.

Изабел кимаше в знак на съгласие, всички други се бяха съсредоточили в яденето.

— Вземете например нашата фирма. Допреди дваисет години още никой не беше чувал за хотелите „Дивайн“. Днес всички говорят за нас. Ние сме на всички хубави кътчета по света.

— Колко хотела казахте, че има фирмата ви?

— Дваисет и четири — отговори Джон Д. — Планираме да направим дваисет и петия тук, във Франция.

— А пък аз си мислех, че хубавите места по света са повече от дваисет и четири — промърмори Корин на френски.

Изабел беше напълно съгласна с него. Скучни, многоетажни паралелепипеди с ужасни стъклени куполи — това беше запазената марка на хотелите „Дивайн“. Може местата, където се намираха, и да са били хубави преди построяването на хотелите, но после? Абсурд.

— Къде ще бъде дваисет и петият хотел „Дивайн“? На Лазурния бряг ли?

Джон Д. поклати глава.

— Не. Според проучванията на пазара Прованс би бил по-подходящо място. Макар че лично аз предпочитам крайбрежията. Наши приятели са си наели през лятото вила там. Къде точно беше, скъпа? Сен Тропе?

— На Антибите — поправи го снизходително Жозефин. — Фантастична вила с басейн и яхта с платна. Седем спални, седем бани, всичко в мрамор. Поканиха ни да отседнем при тях. Идната седмица ще им гостуваме.

— Още идната седмица? Мислех, че ще останете по-дълго тук — каза госпожа Сесил. — От толкова време не сме се виждали. А Лоран...

— О, мамо, много добре знаеш колко ужасно се чувствам тук в разгара на лятото. Нямате дори басейн, в който да се разхладиш.

— Имаме чудесен гьол за поене на конете — прошепна Бертран на Ермелин, която като никога се съгласи с него. Гьолът за поене на конете щеше да е идеалното място за Жозефин!

— Но Лоран...

— Разбира се, Лоран ще дойде с нас. Нашите приятели също имат малък син. И куче. Ти обичашш кучета, нали, Лоран?

Лоран кимна стъписан.

— Виждаш ли? — Жозефин се усмихна сладко на майка си. — Значи утре или вдругиден ще тръгнем с Лоран за Антибите, та и той да усети нещо от лятната си ваканция. А и да не ви се натрапваме повече.

— Може ли да си взема костенурката?

— Костенурката ли? За костенурката определено ще е по-добре, ако се разделиш с нея за няколко седмици. Ние ще живеем направо на морето и ще плаваме много, да знаеш. Солената вода и соленият въздух изобщо не са полезни за костенурките.

— Разбирам. — Лоран се замисли дали при това положение да не си остане вкъщи.

Измамно доброто настроение се беше изпарило. Изабел забеляза, че всички на масата — с изключение на Джон Д. — гледат мрачно Жозефин. Това не беше добро начало за предстоящия разговор относно единия милион франка. Тя реши да поведе неангажиращ разговор, преди госпожа Сесил или Корин да зададат други въпроси на Жозефин, свързани с Лоран.

— Какво означава това Д. в името ви? — обърна се тя дружелюбно към Джон Д. — От „Дивайн“ ли идва?

Джон Д. се засмя.

— Не, макар че, разбира се, би било подходящо.

„О, сигурно. Божественият Джон.“ Изабел се насили да се усмихне чаровно, за да не издаде подигравателните си мисли.

— Не, идва от едно място във Флорида, в което съм, ха-ха-ха, в което съм заченат. Как мислите, кое е това място?

Джон Д. огледа всички около масата, сякаш им беше задал безумно трудна гатанка. Всички, с изключение на Жозефин, която отегчено бе забила поглед в изящния си маникюр, го гледаха втренчено, сякаш е едно от седемте чудеса на света.

— Какво попита той? — прошепна госпожа Сесил.

— Къде са го заченали родителите му — отвърна Матилд.

— Е, ние откъде можем да знаем?

— Тогава може да е имало фойерверки по цял свят.

— Фойерверки ли? — повтори леля Жермен, която понякога показваше учудващо остър слух. — О, много се надявам госпожица Дидьо да ми позволи да погледам фойерверките.

— За жалост изобщо не познавам Флорида — каза накрая Изабел. — Честно казано, чувала съм само за Палм Бийч и Кейп Канаверал, но те не започват с Д.

— Помислете малко де — насърчи Джон Д. останалите, но те го гледаха безпомощно.

Устните на Корин произнесоха безмълвно думата „Дисниленд“ и Изабел за малко да избухне в гръмогласен смях. Тя срита Корин под масата.

— Диърфийлд Бийч — каза тържествено Джон Д.

— Значи цялото ви име е Джон Диърфийлд Бийч? — попита невярващо госпожа Сесил и го повтори още веднъж на френски.

— Тези американци са откачени — изръмжа Ермелин също на френски.

— Ще се запознаете с Диърфийлд Бийч, когато дойдете на сватбата ни през октомври — каза Жозефин. — Всички сте най-сърдечно поканени. Без вас, разбира се. — Последното бе адресирано до Бертран и Ермелин и поради суровостта, с която беше произнесено, постави всички в неудобно положение. — Е, и леля Жермен ще е по-добре да остане тук! Вероятно и вие. — Жозефин погледна към Изабел. — Дотогава ще бъдете в доста напреднала бременност, така че няма да може да летите. Повечето самолетни компании вече не допускат жени след седмия месец. Навремето, когато бях бременна с Лоран, не можех да отида дори на почивка със самолет.

— Флорида е доста далеч от къщи — каза госпожа Сесил. — Надявах се сватбата ви да се състои тук, в „Ринкинкин“. Нали първият път мина само с подписване в гражданското в Париж и...

— Това ще бъде американска сватба, като по филмите — прекъсна я Жозефин. — Огромен балдахин, хиляди цветя, венчавка под открито небе с изглед към морето. Ще има петстотин гости.

— И всички те могат да нощуват в нашия хотел „Дивайн“ — добави Джон Д. — После ще прекараме медения си месец на Бахамите, там също имаме хотел.

— Сигурно така е практично — каза госпожа Сесил. — Все пак се надявах...

— За теб остава да организираш сватбата на Корин с... ааа... Анабел — каза Жозефин. — Предполагам, че ще се ожените, за да не е извънбрачно детето ви, нали, Корин?

— Ами, за съжаление, аз още не съм се развела — намеси се Изабел и побърза да се изправи, за да събере празните чинии и да ги отнесе в кухнята при Матилд.

— Кажете на готвачката, че беше много вкусно — извика след нея Джон Д. — По принцип не съм почитател на вегетарианската кухня, но това наистина ми хареса.

— Оттатък е ужасно — каза Изабел на Матилд, която тъкмо подреждаше следващия ордъвър в чиниите.

— Знам. Затова предпочитам да готвя. Не мога да остана и две минути с Жозефин, без да се скарам с нея. Винаги е така.

— А аз, глупачката, винаги съм мечтала да имам сестра — рече Изабел.

Когато двете с Матилд донесоха второто ястие — ухаещи палачинки с тиквички, — темата се беше сменила. Сега говореха за „Ринкинкин“.

— Господин Юго казва, че вече не сте му клиенти.

— Господин Юго е данъчен съветник, Жозефин, не адвокат — обясни Корин. — Но да, той вече не работи за нас. Просто не се справя достатъчно добре. А сметките му са солени.

— Но ти не можеш да държиш отговорен данъчния си съветник за това, че имението върви към фалит — възрази Жозефин.

— „Ринкинкин“ няма да фалира — рече остро госпожа Сесил.

Жозефин сладко се усмихна.

— Нима? Аз обаче имам съвсем друга информация. Господин Юго казва, че е само въпрос на месеци да обявят къщата ви за публична продажба.

— „Ни“ — каза Матилд.

— Моля?

— „Ни“ — повтори Матилд. — Ще обявят къщата ни за публична продан, защото една четвърт от нея е твоя.

— Искаш да кажеш, една четвърт от дълговете!

— Кредитите ще ни строят главата — обясни Корин. — Иначе прасковите всяка година носят все по-добри печалби. Ако не бяха кредитите...

— Аз още преди казах, че трябва да продаваме! Сега нямаше да си имаме проблеми. Когато банката обяви всичко тук за публична продан, трябва да се радваме, ако изобщо остане нещо за нас.

— Така е. Затова на всяка цена трябва да избегнем публичната продан. — Никой не поглеждаше палачинките с тиквички пред себе си, само Лоран и леля Жермен си хапваха невъзмутимо. — Пресметнахме, че с еднократна сума от един милион франка ще предотвратим най-лошото и ще изведем имението на зелено.

— Да, но никоя банка няма да ви отпусне този заем — каза Жозефин. В ушите на Изабел това прозвуча едва ли не злорадо.

— И ние нямахме предвид банка — отвърна меко Корин. — Мислехме за заем от частно лице. — Той направи малка пауза, в която всички притаиха дъх, и после добави: — Честно казано, мислехме си за теб.

— За мен ли? По-скоро имаш предвид Джон Д., нали?

— Ако Джон Д. е готов да отпусне един милион франка, за да спасим родния ти дом, да.

— Значи искате да смучете пари от бъдещия ми мъж?

— Да — отвърна много спокойно Корин. — Около един милион франка.

— Един милион франка — повтори бавно Жозефин. — Е, това са доста пари, нали, Джон Д.?

— Колко прави това в долари? — попита Джон Д.

— Може би сто и петдесет хиляди — предположи Корин. Обърнати в долари, този един милион франка изглеждаше направо смешна сума.

— Сто и петдесет хиляди долара — повтори Джон Д.

— Приблизително — рече Корин.

— Доста пари са — повтори Жозефин.

— Е, помислете спокойно дали можете да си позволите да отделите толкова много пари — каза Корин и Изабел се възхити на спокойствието му. — Така ще ни се облекчат задълженията и ще намалим месечните плащания. След около пет години ще започнем да връщаме парите.

Жозефин започна да се смее.

— Значи не ги искате безвъзмездно?

— Разбира се, че не.

— В такъв случай можем да помислим, нали, Джон Д.?

Джон Д. кимна.

— Ако не се лъжа, това също е вегетарианско — каза той и посочи към палачинките с тиквички. — Въпреки това поздравления за готвачката. Чудесно е така — само със зеленчуци.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Лавандулата се покри с цвят и както бе предсказала през април леля Жермен, цялата околност ухаеше на нея. Ароматът ѝ сякаш доминираше над всички останали, особено през нощта. Специално в „Ринкинкин“ имаше доста лавандула, но на нея гледаха като на украса, не като на реколта. При Жур обаче имаше две ниви с лавандула, които изглеждаха точно както Изабел ги познаваше от пощенските картички. Лавандуловите храсти се простираха в дълги редици по лекия склон, подобно на големи, успоредно движещи се кервани от таралежи, и Изабел не завиждаше на госпожа Жур за работата, която ѝ предстоеше. Тук лавандулата все още се береше ръчно със сърповиден нож. Лавандуловите пръчки се връзваха на снопи и се носеха право в дестилационната във Форкалкие. На Изабел това ѝ се струваше толкова романтично и тя реши да снима госпожа Жур по време на беритба — ако ѝ бъде позволено — и да прати на леля Полет снимките със стръкче от лавандулата.

Най-добре да изпрати на леля Полет и снимки от тази нощ, в която заедно с Корин се разхождаха сред прасковените дървета чак до лавандуловите ниви. Луната светеше и всичко сякаш бе потопено в лавандулово синя светлина.

— Дори небето е виолетово — каза Изабел на Корин. — И всичко, всичко ухае на лавандула. Прекрасно е.

— Лавандулови нощи — рече Корин и я притегли към себе си. — Дори целувките имат вкус на виолетки.

— Лавандулови целувки. — Изабел остави думата да се стопи с наслада на езика ѝ.

— Лавандулови грижи — въздъхна Корин. — Не вярвам, че ще смекчим сърцето на Жозефин. Ако изобщо има такова. От години си мисля, че тайно го е заменила с камък.

Изабел не можеше да не се съгласи с него.

— Но навярно на Джон Д. ще му е неудобно, при неговите възможности, да откаже една толкова малка сума. Особено след като

знае, че от това зависи съществуването ви.

— Съществуването ни — поправи я Корин. — Ти също си част от нас.

— Тогава позволи ми най-после и аз да дам пари — каза Изабел. — Не са много, но можеш да гледаш на тях като на зестра. А когато се разведа, ще получи наистина много пари. Издръжката и половината от стойността на къщата правят над четиристотин хиляди марки дори ако адвокатът на Фритьоф продължи да изопачава това, което може да се изопачава. Четиристотин хиляди марки са три пъти повече от един милион франка! Къщата на Фритьоф си я купихме още преди смъртта на баща му. В нея е вложен първият ми спестовен влог за строеж и всичките ми тогавашни спестявания. Фритьоф може да беснее, да хленчи и да ругае, но моят адвокат казва, че другата пролет ще бъде една богата жена.

— Искаш ли да се омъжиш за мен? — попита иронично Корин.

— Да — каза Изабел без следа от ирония.

— Тогава ме целуни.

Изабел го целуна и след цяла вечност погледна над раменете му към лавандуловите ниви.

— Какво ли е усещането да легнеш в лавандулата? Имам предвид, да се любим там.

— Да пробваме — рече с готовност Корин.

Както винаги, Изабел отдели толкова време да пропъди умората му, колкото му беше нужно отново да се ободри.

При това беше два часът сутринта и всички, освен щурците, които свиреха неуморно, спяха дълбоко и непробудно.

На следващия ден беше неделя и сега, когато реколтата беше вече прибрана, закусваха по-късно. От рано сутринта беше толкова горещо, че дори Изабел си представяше колко хубаво би било да има басейн, в който да се освежи. По време на горещите дни в къщата също беше топло, макар че капците на прозорците по цял ден бяха затворени и се проветряваше само нощем. Топлият нощен въздух обаче ни най-малко не разхлаждаше. Колкото по-нависоко се качваш, толкова по-топло ставаше. На втория етаж под покрива се усещаше смазваща жегата и дори дума не можеше да става за спане. Затова преместиха леля Жермен заедно с болничното ѝ легло в салона, най-хладното помещение в къщата, ако не се брои избата. Старата жена

трудно понасяше жегата, тя изглеждаше още по-объркана от обикновено.

В дълбоките сенки на терасата някъде до преди обед се търпеше, макар маслото да се топеше още преди да си го намазал на кроасана.

Въпреки горещината Жозефин изглеждаше в прекрасно настроение. Може би вече обмисляше пътуването до Антибите и усещаше свежия морски вятър на яхтата.

— Обмисляхме как можем да ви помогнем и намерихме решение — каза тя, когато цялото семейство бе седнало на масата. Ермелин и Бертран ги нямаше, обикновено в неделя те ходеха на гости на децата и внуците си в Систерон.

— Значи ще ни помогнете? — В гласа на Матилд ясно се долавяше недоверие.

— Разбира се — каза Джон Д. — Ще бъде много жалко, ако банката продаде всичко тук на търг.

— Така е — съгласи се госпожа Сесил. От голямата изненада гласът ѝ бе съвсем пресипнал. Да не се окаже сега, че бъдещият ѝ зет не е толкова лош човек?

— Джон Д. има страхотна идея — продължи Жозефин. — Кажим я, Джон Д.

Джон Д. разтвори на масата един шарен проспект. Направи го с помпозен жест, подобно на магьосник, който вади зайче от цилиндъра си.

— Ето, хотел в Прованс!

Изабел се наведе заедно с останалите над проспекта.

— Това е хотел „Дивайн“ на Бахамите — каза тя.

— Точно така. — Джон Д. сияеше. — Но само си го представете тук. Хотел „Прованс“.

— Какво иска да каже той? — попита госпожа Сесил, сякаш внезапно изгубила способността си да разбира английски.

— Нямам представа — отвърна Матилд, също объркана. — Хотел „Прованс“ е един празен хотел в подножието на Лазурния бряг.

— Всеки може да кръсти хотела както си иска — обясни Джон Д. — Но този може да се казва хотел „Дивайн Прованс“. Звучи по-добре.

— Аха, вие говорите за вашия хотел в Прованс? — помисли си, че най-после се е сетила госпожа Сесил.

— Аз още не разбирам какво общо има това с нас — призна Матилд.

— Аз обаче разбирам — рече Корин. Гласът му звучеше съвсем спокойно, но очите му искряха заплашително. — Нашият бъдещ зет иска да превърне „Ринкинкин“ в хотел.

Жозефин сияещо се усмихна.

— Това не е ли брилянтна идея?

Лоран неспокойно се размърда на стола.

— Може ли да отида при костенурката си?

— Върви — каза разсеяно Матилд и момчето изчезна.

— Хотел ли? От „Ринкинкин“? Но, скъпо дете, как ще стане това? — Госпожа Сесил съвсем престана да разбира.

— Трябват ни един милион франка, а не някакви американски туристи, които да пречат на работата ни — рече Матилд.

— Ще получите много повече от един милион франка — каза Жозефин. — Ще получите нов живот.

— Наистина всичко е съвсем просто — заключи Джон Д. — Вие имате проблем, а ние го решаваме.

— Да, но как? — Изабел си представяше едно прекрасно ремонтирано крило за гости, три малки, но тихи спални, евентуално с баня, към тях — красиво обзаведена трапезария, а пред нея — тераса с шезлонги. „Семейна почивка в Прованс — ще ви струва само един милион франка.“

— Да, как? — изимитира я Жозефин. — Скъпа моя Изелда, наистина се вписвате много добре тук с вашата трогателна наивност!

— Казвам се Изабел — поправи я тя. Това, че Жозефин все бъркаше името ѝ, неволно или нарочно, започна да ѝ лази по нервите.

— Значи Джон Д. ще постъпи както навсякъде по света — каза студено Корин. — Ще изравни „Ринкинкин“ със земята и ще построи един грозен замък „Дивайн“ заедно със стъкления купол. Тази фирма никога не е държала на традиционен туризъм, нали?

— За замъците „Дивайн“, както иронично ги наричате, случайно архитектът е получил награда за дизайн — обясни Джон Д.

— Вероятно през седемдесетте години това е било нещо уникално — рече Корин. — Но днес е само уникално безвкусно. Просто е смешно „Ринкинкин“ да се превръща в хотел „Дивайн“.

— Безспорно — съгласи се госпожа Сесил. — Тук никой няма да търпи такава сграда! Има си строги предписания за строеж, старата къща е архитектурен паметник и изобщо...

— Ще се учудите, госпожо, с какви трудности сме принудени да се справяме, преди да построим един хотел. Парите и изгледите за работни места отварят вратите и сърцата и в най-строгата общинска управа. Освен това опазването на околната среда е наш приоритет.

— Да, най-после ще се научите да мислите отвъд границите на тесния си хоризонт. Знаете ли колко много работни места ще се отворят в един хотел „Дивайн“? — попита Жозефин. — А и игрището за голф ще привлече всеки от околността.

— Игрище за голф! — извика Корин. — Само това липсваше.

— Как без игрище за голф! — възмути се Джон Д. — Огромно игрище за голф, ако трябва да сме точни. Ще бъде най-голямото в региона, иначе няма как да накараме гостите да излязат в тази пещ. И аз си го представям много добре — пейзаж със затревена площ, докдето погледът ти стига, чак до реката.

— Но това е смехотворно! — извика Матилд. — „Ринкинкин“ е прасковена плантация.

— „Ринкинкин“ е потънала в дългове развалина — поправи я студено Жозефин. — Джон Д. ще я откупи от нас на прилична цена. Ако не се съгласите, банката ще получи всичко. Не само ще загубите „Ринкинкин“, но няма да ви остане и пукнат франк.

— Помолихме ви само за един милион франка, с които да спасим имението — каза Корин. — Само за това!

— *Само за това!* — изимитира го Жозефин.

— Има и още едно решение — каза отчаяно Изабел. — След една година ще мога да предоставя повече от един милион франка, така че изобщо не се нуждаем от парите ви.

— Но след една година е твърде късно — напомни ѝ Жозефин. — Много добре знаете. Предложението на Джон Д. е много изгодно, просто трябва да си стегнете багажа и да се сбогувате с това затънтено късче земя.

— Никога — отвърна госпожа Сесил. — И аз отказвам да повярвам, че ти като моя дъщеря би ни причинила подобно нещо!

— Не разбираш ли, мамо? Аз нищо не ви причинявам, само ви предлагам единствения възможен изход от ситуацията!

— О, глупости — каза Корин. — Ще си вземем този милион от другаде.

Жозефин го погледна присмехулно.

— Ако възнамеряваш да се възползваш от Мадлен и нейното любезно предложение да ти даде пари назаем, тогава нека ти кажа, че то вече не е валидно. Още вчера вечерта ѝ се обадох по телефона и по някаква причина тя изобщо не се зарадва, че твоята... ааа... Изолде чака тук дете от теб. Не знам как, но горката Мадлен изглежда си е падала по теб. Което значи, че сега очевидно това не е така. Съответно и като благодетелка не можеш да я използваш.

Корин дори не трепна с мигли.

— Жозефин, каквото и да кажеш, никой тук няма да се съгласи да се направи от „Ринкинкин“ хотел „Дивайн“ с игрище за голф. Дори и ако Джон Д. предложи повече от прилична цена.

— Кога най-после ще разбереш, че нямате друг избор? — извика Жозефин.

— Може би просто трябва да бъдем по-конкретни — предложи Джон Д. и извади от джоба на ризата си хартийка и молив. — Ще напиша покупната цена на тази хартийка, а вие ще я разгледате на спокойствие. И добре пребройте нулите!

— Тук не сме в някой долнопробен филм, господин Диърфийлд Бийч, и аз мисля, че каквото и да напишете на тази хартийка, нашият отговор е „не“! Обезобразявайте с вашите хотели други места, но не посягайте на „Ринкинкин“.

— Държите се съвсем детински и неразумно. Какво ще ни попречи да купим имението на далеч не толкова висока цена, когато банката го обяви за продажба на търг? — попита Жозефин.

— Вероятно нищо — каза Корин. — За теб не съществуват неща като съвест или семейно чувство.

— Но поне притежавам здрав разум. — Жозефин стана. — И ако нещо е загубено, мога спокойно да го взема. Давам ви една седмица да обмислите предложението ни. Една седмица, през която да приема и извинението ви. После ще кажа на банката, че разплащам за своя дял от „Ринкинкин“ и че вие не сте платежоспособни. Тогава няма да има повече отсрочки. Имението ще бъде обявено за публична продажба, а ние с Джон Д. ще предложим цена. Догодина по това време тук ще работи булдозер. — Тя махна с ръка към цъфтящите розови храсти на госпожа

Сесил и Изабел, чието въображение тези дни рисуваше такива жизнени картини, видя вместо любимите си рози една пустиня с дълбоки бразди...

— Хайде, Джон Д., да тръгваме — подкани го дъщеря й.

— Но...

— Хайде. Казах ти, че никак не са лесни. Къде е Лоран? Веднага да си събере багажа.

— Жозефин, детето ми — рече госпожа Сесил, — не е хубаво да се разделяме скарани...

— Като че ли някога е било иначе — изсмя се пронизително Жозефин.

* * *

— Наистина ще го направи — каза Матилд и отпи голяма глътка вино от чашата си.

— Да, като нищо — съгласи се Корин.

Същата вечер Матилд говореше, разбира се, за Жозефин. През целия ден не бяха говорили за нищо друго.

Жозефин беше събрала багажа си. Заедно с Джон Д., купищата куфари и Лоран тя си тръгна още преди обед, оставяйки след себе си цяла редица хора със смутени лица, които не плачеха само заради Лоран. А той, притиснат между кашоните на задната седалка, имаше далеч не радостно, но все пак доверчиво изражение. Една почивка с майка му във вила с басейн, яхта и куче не му се струваше никак непривлекателна. Момчето беше твърдо убедено, че след седмица-две отново ще си е у дома.

Матилд обаче не беше толкова сигурна.

— Имам усещането, че няма да го върне тук — каза тя, когато откритият мерцедес се изнасяше по входната алея. Никой, освен Лоран не махаше. — Само за да ни ядоса.

— Глупости — не се съгласи госпожа Сесил. — Разбира се, че ще го върне. През август той започва училище и изобщо... тя не е лошо момиче...

Всички, освен Изабел, пиха вечерта вино, плодово розе, което Матилд бе изстудила с лед. Ермелин и Бертран се бяха върнали от

Систерон и научиха за случилото се сутринта.

— Знаех си, че е намислила нещо — изръмжа Ермелин. — Тя е лукава. Такава си беше от дете. Бертран винаги го е твърдял.

— Ермелин — упрекна я госпожа Сесил. — Все пак говорите за дъщеря ми.

— Хранили сте змия в пазвата си — допълни Ермелин.

— Само да издържим още една година, после ще бъда богата жена — рече Изабел. — Междувременно мога да изтегля кредит. Предвид това, което очаквам от Фритьоф, сигурно ще ми отпуснат.

— И дума да не става — възрази Корин.

— Но защо не, Корин? — попита Матилд. — Сега тя е част от семейството.

— Защото и без това няма да стигне. Трябва ни не само този милион, а и още сума ти пари, които да изплатим на Жозефин. Тя ще си наеме високоплатен адвокат и ще ни съсипе.

— Да, но ако толкова настоява, ще получи само тази част от наследството, която ѝ се полага по закон — каза Изабел. — А аз мисля, че при развода си ще получа повече от един милион франка. Само къщата в Хамбург струва четири пъти повече.

Корин въздъхна.

— Би било ужасяващо да спасявам имението с парите на бившия ти съпруг!

— Това не са негови пари — отвърна раздразнено Изабел. — Казах ти, че и аз съм вложила в тази къща и те ми се полагат по закон!

Леля Жермен се огледа търсещо.

— Но къде е симпатичният рус сервитър, който сутринта беше тук?

— Уволнен е, лельо — отвърна госпожа Сесил. — Сега сервира долу, на Антибите.

— Жалко — каза леля Жермен. — Така ми се искаше да ми направи един масаж.

Все пак поне беше възнаградена с няколко уморени усмивки от посърналите си сътрапезници.

* * *

Жегата продължаваше. По на запад, в Луберон, току избухваха горски пожари, а също и в подножието на Лазурния бряг. Навсякъде ухаеше на лавандула, а нощите бяха така наситено виолетови, че свят да ти се завие. Прасковените дървета предлагаха лятната си реколта, цъфтяха за втори път и даваха за втори път плодове, макар далеч не в количествата от първата. Въпреки че по цял ден работеше на полето, Корин прекарваше половината нощ с Изабел навън на сравнително свежия нощен въздух, докато се умори достатъчно, за да заспи.

Двамата се отказаха да се любят в лавандуловите ниви, защото не беше достатъчно удобно, но най-вече заради госпожа Жур, която поради голямата жегата започваше да бере лавандулата още през нощта. Представата как госпожа Жур, заплашително размахваща сърп, може да ги хване, не беше особено приятна и те отново решиха да се наслаждават на старото желязно легло на леля Жермен. Всяка нощ, прекарана с Корин, беше за Изабел като откровение, макар че, може би предвид бременността ѝ, ласките им бяха много по-леки и по-нежни. Тя всеки път си мислеше, че може би е най-щастливият човек на земята, когато после, приятно изтощена, лягаше до Корин и през отворения прозорец нахлуеше лек вятър, надувайки мрежата за насекоми.

— Знаеш ли — обърна се към Корин, — докато ни липсват само пари, реално нищо не ни липсва.

И преди той да отговори, Изабел заспа. Корин се вслушваше в спокойното ѝ, дълбоко дишане и мислеше, че тя има право. Бяха здрави, очакваха дете, а навън лавандулата така приказно цъфтеше, че не те оставяше нито за минута да се усъмниш в съществуването на Бог. И с финансовите проблеми щяха да се оправят, дори ако се наложеше да отстъпи пред настояванията на Изабел, като ѝ позволи да изтегли кредит на свое име.

Но спокойното, лавандулово синьо настроение беше измамно.

На следващия ден получиха обаждане от Антибите. Лоран каза с нещастно гласче:

— Бабо, моля те, вземи ме. Искам вкъщи.

— За бога, какво се е случило?

— Моля те, бабо, вземи ме вкъщи.

С много усилия госпожа Сесил успя да се свърже с Жозефин по телефона, но тя отказа да върне момчето в „Ринкинкин“. Според нея

Лоран нямал причини да се оплаква.

— Ужасно сте го разглезили — каза тя. — Станал е противно малко мрънкало. А можеше толкова добре да си прекара тук!

— Доведи го у дома, мъчно му е за вкъщи!

— По всякакъв начин се опитва да ни провали почивката. А Джон Д. толкова много се нуждае от нея!

— Моля те, нека се прибере, така и Джон Д. ще си почине по-добре.

— Аз съм негова майка! Превърнала си го в малко чудовище. Излага ме пред приятелите ми.

— Моля те, Жозефин. Доведи го тук, ние ще се погрижим за него.

— Как си го представяш? Не мога да тръгна просто ей така...

— Тогава ние ще дойдем да го вземем.

— От мен да мине. Но да не вземеш после пак да кажеш, че съм го изоставила.

Госпожа Сесил затвори телефона и се разплака.

— Горкото момченце — каза тя, макар на Изабел да ѝ се струваше, че плаче и за горкото момиченце, което някога е била Жозефин. — Веднага трябва да си го приберем.

— Аз ще дойда с теб — предложи Корин. — Може би ще успеем да поговорим още веднъж с Жозефин поне да се откаже от изплащането на дела си.

— Какво му е направил този американец на момчето? — съскаше Бертран. — Така ми се иска и аз да дойда и хубавичко да му фрас... да му кажа какво мисля!

Но Корин и госпожа Сесил тръгнаха сами за Антибите. Матилд беше на работа, а Изабел, Бертран и Ермелин останаха в „Ринкински“ да пазят къщата. Корин и госпожа Сесил завариха Лоран физически невредим госпожа Сесил тайно се опасяваше да не открие синини и други подобни знаци за малтретиране, — но радостта, с която ги посрещна той, ясно говореше за душевното му състояние.

— Тук е толкова тъпо — прошепна Лоран в ухото на госпожа Сесил, която в същото време се усмихваше смутено на американските приятели на Жозефин, наели подобната на замък вила. — По цял ден си правят коктейли, пекат се на слънце или плават с яхтата. Дори не ползват платната, а включват мотора. Синът им е един тъп ревльо, все

иска да си играем с някакво влакче, а пък аз не желая. И кучето не е никакво куче, а един пудел и на всичкото отгоре са го боядисали в прасковен цвят!

— Всички тук са толкова мили с него — каза Жозефин. — Но той се държи като лигаво бебе. Наистина съм много разочарована от теб, Лоран.

— И аз от теб — прошепна той тихо, но все пак доста близо до ухото на госпожа Сесил.

Джон Д. и американските приятели на Жозефин се стараеха да се държат гостоприемно. Освен това приятелите бяха много заинтригувани от семейството на Жозефин. За разлика от Джон Д., те проявяваха жив интерес към живота в едно провансалско прасковено имение. Помолиха Корин и госпожа Сесил да си починат няколко часа, преди да отпътуват в горещата си кола — отдалеч се виждаше допотопното рено, което нямаше как да е снабдено с климатик, — сервираха им питиета, а накрая — и вечеря на терасата.

Не можеше да се отрече, че гледката към морето беше феноменална, питиетата също не бяха никак лоши.

Сега, когато Лоран знаеше, че ще се прибере в „Ринкинкин“, весело се цамбуркаше в басейна с формата на бъбрек и дори си играеше с „тъпия ревльо“, петгодишния чипонос син на домакините.

Жозефин се почувства длъжна да се оправдае. С драматични думи тя разказа за краткия си брак с парижкия бизнесмен, който, едва научил за Лоран (непланиран), се развел с нея и я оставил сама с дете и без пукнат франк.

— Адски трудно е да си самотна майка — обясняваше тя и наистина ѝ се появиха сълзи в очите. — Хем трябва да издържаш себе си и детето, хем и да се грижиш за него. Но няма как и двете едновременно. Така че се наложи да оставя Лоран на семейството си и това разбиваше сърцето ми.

Приятелите кимаха с разбиране и съчувствие. Корин и госпожа Сесил се въздържаха да напомнят на Жозефин, че наистина е оставила Лоран на семейството си, но по никакъв начин не се е погрижила за издръжката на двамата. Нейното търсене на работа се състоеше в това, да се грижи за себе си, да се конти и да отиде в Париж, за да си намери там възможно най-скоро нов богат мъж. Накрая сметките ѝ излязоха

точни. Джон Д., който седеше до нея пиан и държеше ръката ѝ, беше живото доказателство.

Госпожа Сесил и Корин решиха да не се обаждат и да оставят Жозефин да си говори, като спестява истината. Нека нейните приятели я мислят за любяща, подложена на тежко изпитание от съдбата майка, за каквато тя с удоволствие се представяше. На двамата им беше мъчно за нея, независимо от всичко. Колкото и безотговорна, егоцентрична и злобна да беше, Жозефин очевидно съжаляваше, че не може да бъде добра майка. Лоран беше единственият човек, пред когото чарът ѝ не минаваше.

С всяко следващо питие тя ставаше все по-сентиментална и накрая започна да плаче и да се самосъжалява, че синът ѝ не я обича. Да, изобщо никой не я обича, хълцаше тя, което пък предизвика взрив от уверения в любов. Приятелите я уверяваха колко много я обичат, ценят я и ѝ се възхищават, Джон Д. се кълнеше, че никога повече няма да помисли за друга жена и дори Лоран, който се изплаши от сълзите на майка си, зарови лице в скута ѝ и се почувства длъжен да каже: „Но, мамо, аз толкова те обичам.“

Госпожа Сесил и Корин мълчаха, но с въздишка се съгласиха да пренощуват във вилата, за да има време Жозефин да се сбогува с Лоран. Идната седмица тя щеше да отпътува направо за Щатите, за да подготви сватбата си. Кога и дали Лоран ще я посети, не стана въпрос.

— Ще бъде жестоко двамата да се разделят сега — каза домакинят и посочи към безспорно трогателната картина на плътно притиснатите един в друг майка и син. — Освен това имаме още две страхотни свободни стаи.

Вече беше обяд на следващия ден, когато най-после всичко бе опаковано и всичко беше казано, и госпожа Сесил, Корин и Лоран можеха да се качат в старото рено. Жозефин, чиито зачервени очи бяха скрити зад черни слънчеви очила, помахаше след тях. Човек би си помислил, че е настъпило грандиозно семейно помирение, ако в последната минута тя не беше казала на Корин:

— А какво решихте за предложението на Джон Д.? Размислихте ли?

— Нищо не се е променило, Жозефин. Не желаем „Ринкин“ да се превърне в хотел „Дивайн“ — отвърна брат ѝ, а очите на Жозефин се присвиха зад очилата.

— Тогава знаеш какво ви очаква — каза тя.

Корин само кимна. Изабел беше права — единственото, което им липсваше, бяха парите. Човек трябваше само да види Жозефин, разполагаща сега с безкрайно много пари, без това богатство да е достатъчно, за да е щастлива.

— Какво толкова направи, че всички те изпратиха с такова нетърпение? — попита Корин, когато излязоха от дългото нагорнище и се включиха в трафика.

— Ами нищо — каза Лоран, но госпожа Сесил и Корин можеха да си го представят.

Двамата бяха невероятно облекчени, когато отново си прибраха момчето. През целия път на връщане те припяха с радиото в колата „Виждам това, което ти не виждаш“ и брояха караваните, които по това време на годината задръстваха пътищата. Заради многото туристи им трябваше повече от час, докато отново излязат на магистралата, но дори и тук едва се придвижваха до Мандельо. Сякаш всички европейски каравани се бяха изсипали на пътя за Кан. При броенето им Лоран скоро стигна до число, което му беше напълно непознато.

Наближаваше вечерта, когато най-после излязоха от магистралата и се отправиха към Волон. Жегата все още тегнеше над земята като камбана.

— Един басейн не би бил излишен — каза замислено госпожа Сесил, докато попиваше с кърпа потта от челото си. — Знаеш ли песента за акулата в басейна, Лоран?

„Слава богу“, помисли си Корин, когато, все още радостно пеещи, завиха между двата каменни лъва към „Ринкинкин“. Но още щом паркира колата под чинарите, той усети, че нещо се е случило.

Пежото на Изабел го нямаше.

Появиха се Матилд, Ермелин и Бертран, за да прегърнат Лоран и да посрещнат другите.

— Изабел замина за Германия — съобщи им Матилд.

— Обадиха ѝ се по телефона точно след като тръгнахте — докладва Ермелин. — Говореше само на немски, а след това побеля като платно. Отне ми цяла вечност да я накарам да ми каже на френски какво е станало. Леля ѝ починала.

— Но... тя нали уж се подобряваше — извика госпожа Сесил.

— Неведоми са пътищата Господни — каза Ермелин. — Без да вземе много багаж, седна в колата и замина.

— Поне аз да бях тук — изплака Матилд. Щях да я спра. Или щях да я придружа. Сигурно е в шок, и то при нейното състояние.

— Значи е тръгнала вчера сутринта? — Корин прехапа устни.

— Нищо не ѝ се е случило — продължи Матилд. — Вчера късно вечерта се свързах с чичо ѝ и разбрах, че вече е пристигнала. За съжаление не знам немски, а човекът говореше много лош френски, но доколкото успях да разбера, леля ѝ не е била в рехабилитационна клиника, а в дом за безнадеждно болни. Знаела е, че ще умре, знаела е още от март, че има метастази в мозъка и в черния дроб, но не е искала Изабел да научи за това.

— Какъв ужас! — изплака госпожа Сесил.

Корин продължаваше да хапе долната си устна.

— Горката Изабел. Трябва веднага да отида при нея.

* * *

Валеше. Беше типичен немски дъжд, тежко падащи капки, като завеса, която за минути прониква дори под чадърите. По някакъв начин това време действаше утешително на Изабел, някак беше в унисон с тъмните шлифери и чадърите, които носеха хората — слънчевото време не би подходило в случая. Пред малкия гробищен параклис се беше образувала голяма локва, пътищата бяха съвсем разкашкани.

„Хвани ме за ръка и ме води — пееше хорът — до блажения ми край и вечността.“

Блаженият ми край — краят на леля Полет далеч не беше блажен. По-скоро окаян.

— Жесток — беше казал чичо Лудвиг. — Нечовешки. — Но минало бързо, а от други бил чувал, че им е трябвало много по-дълго време да се преборят с този ужас.

— А аз не знаех нищо — отвърна Изабел. — Никога няма да си го простя.

Хорът беше спрял да пее. Чичо Лудвиг я хвана за ръка и заедно тръгнаха след ковчега, носен от четирима мъже. Последваха ги всички

облечени в черно хора, които досега ридаеха в параклиса или гледаха втренчено Изабел и чичо ѝ с онази почти непоносима смесица от любопитство и съжаление. Прескачаха голямата локва и се присъединяваха към процесията на черните чадъри.

Дори чичо Лудвиг имаше такъв. Държеше го над главите им, докато гледаше немиждащо ковчега отпред. Той беше окичен с ралица и флокс — любимите цветя на леля Полет.

— Знаех, че ще се почувстваш така — рече чичо Лудвиг. — Казах ѝ го. Ако сега отпратиш Изабел, после тя ще се почувства още по-нещастна, това ѝ казах. Но тя реши, че ще я разбереш.

— Не — изхлипа Изабел. — Никога!

Леля Полет знаела от самото начало, че има разсейки в цялото тяло и че в черния дроб са по-опасни, отколкото първоначалният рак, отстранен от гърдата. В началото имало надежди, че с химиотерапията още може да се постигне нещо, но нито туморите в дроба, нито тези в мозъка се повлияли от нея.

„Безнадеждно“, гласяла диагнозата на лекарите след първата фаза на лечението.

— Това означава, че когато бяхме на остров Рюген, вече сте знаели? — Изабел ужасено закри лицето с ръце.

— Да. — Чичо ѝ кимаше съкрушено. — Искях да ти каже, но тя упорито държеше на своето. Държеше непременно да се върнеш във Франция. „Стига ми и това, че ти ме гледаш как умирам, каза тя. Не бива и Изабел да го преживява.“

— Но не е трябвало да го прави — хлипаше Изабел. — Не е трябвало да ме лъже.

— И аз така мисля — съгласи се чичо Лудвиг. — Щях да ти кажа, но ѝ обещах да не го правя. Нали знаеш колко твърдоглава беше.

Изабел кимна, давайки се, после дълго плака, кротко и безутешно.

— Аз ви изоставих. Вие сте имали нужда от мен.

— Аз да, детето ми, но за леля ти така беше по-добре. Тя нямаше да понесе да я гледат още хора, нямаше да понесе да те гледа как страдаш. Опитай се да я разбереш.

— Никога — каза Изабел, но вече не звучеше толкова отчаяно.

Леля Полет ѝ беше написала писмо, което тя беше в състояние да прочете едва на следващата сутрин.

„Луи казва, че ще ми се сърдиш, задето те отпратих, но аз знам, че ще ми простиш. Ти винаги си била най-важното нещо в живота ми от мига, в който дойде у нас като малко кърдокосо човече с големи очи, толкова ранимо и така нуждаещо се от обич. Просто нямаше да понеса да те гледам край смъртното си легло. Аз съм толкова щастлива, че си добре, ангелчето ми. Че намери във Франция мъж, който те обича, намери дом и семейство. Когато се роди детето ти, ще разбереш колко много те обичам, независимо че не си мое дете, а на любимата ми сестра. Ще ви липсвам на двама ви с Луи. Но съм твърдо убедена, че и двамата сте зрели и разумни хора и ще се научите да живеете и без мен. Всеки ден е ценен, миличка, всеки ден, така че гледай да не го пропиляваш.“

* * *

В една ваза до отворения гроб имаше петдесет рози с дълги дръжки. Всеки, който минаваше покрай гроба, трябваше да вземе една и да я хвърли върху ковчегата, току-що нежно спуснат в гроба.

Изабел беше веднага след чичо Лудвиг в редицата. Тя хвърли лавандуловото клонче, което през цялото време държеше в ръката си. Беше го откъснала в „Ринкинкин“ същата сутрин, когато ѝ се обадиха. Вкъщи беше само Ермелин, когато тя затвори телефона и в ужаса си говореше само на немски.

— Нищо не разбирам, госпожице — беше извикала Ермелин. — Моля ви, говорете с мен на френски.

По някое време Изабел успя да каже на френски ужасното изречение:

— Тази нощ е починала леля ми.

Не помнеше нищо от пътуването си до Кил, помнеше само, че чичо Лудвиг я посрещна в началото на тяхната улица и я подкрепяше до вкъщи като стара жена.

— Нали ти казах да не идваш веднага, и не сама — скара ѝ си той. — Нали трябва да мислиш за бебето.

Но Изабел не беше помислила за бебето. Не беше помислила и за Корин, който сигурно се побъркваше от притеснение, не беше помислила за нищо и за никого.

Едва на следващия ден, след като прочете писмото от леля Полет и разбра подробности за хода на болестта ѝ, тя се сети, че трябва да се обади в „Ринкин“ . Чичо Лудвиг каза, че не е нужно, защото още през нощта е говорил с Матилд и ѝ е обяснил най-необходимото. Ако чичо ѝ е разбрал правилно, Корин, госпожа Сесил и малкият Лоран са се върнали от Антибите едва вечерта. Изабел до късно очакваше обаждане от Корин, както и сутринта преди погребението. Но телефонът мълчеше.

— Толкова ми липсваш, леля Полет — каза полугласно тя.

Аз винаги ще бъда с вас, пишеше в писмото и Изабел от все сърце се надяваше да е така. Сълзите течаха по бузите ѝ, но дъждът веднага ги отмиваше. Чичо Лудвиг отново я хвана под ръка и вдигна чадъра над питата ѝ. Застанали един до друг, те получаваха съболезнования от приятели, съседы, роднини и познати, ръкуваха се и благодаряха.

Изведнъж сред черните фигури с тъжни лица се появи един светъл силует. Една мокра от дъжда фигура в джинси и бяла риза, която чинно се нареди на опашката, после спря до гроба и хвърли една роза.

Изабел шумно си пое въздух.

— Кой пък е този? — прошепна чичо Лудвиг до нея. — Да не би да е той? Твоят Корин!

— Да — успя само да каже Изабел, преди Корин да се изправи пред тях.

— Съжалявам, че не успях да дойда навреме, но реното закъса наскоро Люксембург и когато най-после отидох у вас, вече бяхте тръгнали. Една съседка беше така добра да ми покаже пътя към гробищата. За съжаление, нямаш време да се преобличам. — Говореше на френски, но чичо Лудвиг сякаш въпреки това го разбра.

— Чудесно е, че изобщо сте дошли — каза той на немски и взе дланта на Корин в своите длани. — Нямате представа какво означава това за мен.

На Корин му беше невъзможно да го разбере, но изражението на възрастния мъж беше красноречиво. Той наистина се радваше.

— Ужасно е това, което се случи със съпругата ви — продължи Корин. — Ние с Изабел бяхме твърдо убедени, че тя ще оздравее. Често сме си говорили, че можете да отседнете при нас в „Ринкинкин“, когато се оправят нещата.

— Сега ще трябва да дойда сам — каза храбро чичо Лудвиг.

Изабел не беше толкова храбра. Когато видя Корин толкова близо до себе си, самообладанието ѝ я напусна. Тя се хвърли в обятията му и остави сълзите да се стичат по бузите ѝ. А Корин я притисна силно до себе си и я обгърна с ръце.

Пусна я чак когато чичо Лудвиг го потупа по рамото и рече:

— Ще ви загубим и вас. Определено не сте облечен подходящо за нашето немско лято. Хайде, преживяхме и това. Да се прибираме у дома.

* * *

— Не мога да си представя колко време е нужно за това — каза Корин и ритна встрани една празна бирена кутия, която някой беше забравил.

Безспорно това беше идеално място за пикник. Виждаше се една лавандулова нива със съвсем други размери в сравнение с размерите на нивата на госпожа Жур. В почти безкрайни редици се простираха подобните на таралежи храсти, искрящото лилаво чудесно контрастираше с жълтите рапици, които цъфтяха точно до тях. Единственото загрозяващо нещо беше експресният път, минаващ през тази цветна красота.

Те обаче не бяха спрели за пикник. Изабел отново търсеше тоалетна. Един малък храст покрай пътя предлагаше някаква минимална защита от погледите, но това ѝ беше достатъчно.

— Щом отсега е тръгнало така, какво ще стане, когато бебето порасне още? — попита тя, когато излезе иззад храста. — На ден ходя толкова често до тоалетната, колкото иначе за цяла седмица.

— Ако не бяха тези паузи, щяхме отдавна да сме си вкъщи — съгласи се Корин.

— Аз щях да съм си отдавна вкъщи — поправи го Изабел. — Но твоята таратайка се радва на честите паузи.

— Това е само защото е толкова натоварена — защити Корин своето рено.

От погребението на леля Полет беше минала една седмица. Сега те се връщаха в „Ринкинкин“, малкото пежо на Изабел и старото рено на Корин, натоварено до тавана. Книги, албуми, картини, папки, персийския килим, малкото черешово писалище, дори Флорентин, манекена, всичко караха със себе си в Южна Франция.

— Тук изобщо не е валяло — установи Изабел, докато отново се качваше в колата си. — Можеш ли да повярваш?

— На мен ми беше много добре за разнообразие да съм цял ден мокър — отвърна Корин. — Не забрави ли нещо?

— Не мисля. Пък и ако съм забравила, чичо Лудвиг ще ми го донесе, когато дойде наесен в „Ринкинкин“.

— Имах предвид, че сега забрави нещо: да ме целунеш — каза Корин.

Изабел се върна да го целуне. Беше много дълга целувка.

— Още колко има? — попита тя за пътя.

— Още само трийсет километра. Ако този участък не беше в ремонт, щяхме да останем на магистралата. Но и при това положение до вкъщи на терасата ни остават още четирийсет и пет минути и ще можем да си опънем краката. Освен ако не ти се наложи да спрем отново...

Изабел се засмя, докато се качваше в колата и включваше мотора. Корин в реното си пред нея включи мигач и отново зави по магистралата. В огледалото за обратно виждане лицето му изглеждаше спокойно и щастливо.

— А дори не знае за най-хубавото — каза Изабел на Флорентин, която пърхаше с мигли при вибрирането на двигателя, и както винаги при тази мисъл сърцето ѝ се стопли.

Корин още не знаеше, че сега тя е богата жени. Научи го в деня на погребението, докато той спеше дълбоко горе в детската ѝ стая, а те с чичо Лудвиг седяха в кухнята.

— Не искам пари, чичо — беше казала Изабел.

— Съжалявам, но нямаш избор — отвърна чичо Лудвиг. — Тя сключи тази застраховка „Живот“ преди много време и през всички тези години ти си вписана като единствен ползвател. Това е хубава, кръгла сума.

Така беше. Един хубав половин милион германски марки. Изабел преглътна два пъти.

— Но тези пари може да ти потрябват — каза тя. — Трябва да попътуваш малко, ще ти се отрази добре. Всеки ден е ценен, писа леля Полет.

Чичо Лудвиг се засмя.

— И на мен ми написа това и аз ще се придържам към него. Но, повярвай ми, наистина имам достатъчно пари. Притежавам тази къща, спестили сме по нещичко, а и получавам немалка пенсия. Тези пари винаги са били за теб и аз знам, че ще ги използваш добре.

— Ще реша един куп проблеми — уточни Изабел.

Тя изведнъж се зачуди как е могла да крие тайната си цяла седмица. Кой е най-подходящият момент, за който толкова я пазеше? Изабел се приближи до реното и трескаво засвятка с фарове.

Корин веднага отби край пътя и изскочи от колата.

— Какво има? Едва ли пак ще...

Изабел слезе и уви ръце около врата му.

— Не — прекъсна го тя. — Само трябва да ти кажа нещо много спешно.

ВМЕСТО ЕПИЛОГ

Рецептата на Матилд Ле Бер за **Провансалски Специалитет**

Доматите (узрели, но възможно по-твърди) се разрязват наполовина и се пекат с плоската страна надолу в тава с горещ зехтин. След няколко минути се обръщат и се пекат от другата страна. После се слагат в натрита с чесън и зехтин форма, добавя им се сол, пипер и съвсем малко захар (заради доматената киселина).

Поръсват се с нарязан чесън, магданоз, сухар и настъргано сирене и се оставят да се запекат на слаба фурна.

Възхитително!

Издание:

Софи Берар. Лавандулови ноци

Немска. Първо издание

ИК „Апостроф“, София, 2012

Редактор: Велислава Вълканова

Коректор: Людмила Стефанова

Предпечатна подготовка: Митко Ганев

ISBN: 978-954-296-210-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.